



การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

A STUDY OF ACADEMIC ACHIEVEMENT IN PRACTICING THE KHIM WITH POPULAR
THAI SONGS OF GRADE 6 STUDENTS AT SAINT DOMINIC SCHOOL

ชัยณรงค์ น้อยแก้ว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2567

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก



ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A STUDY OF ACADEMIC ACHIEVEMENT IN PRACTICING THE KHIM WITH POPULAR
THAI SONGS OF GRADE 6 STUDENTS AT SAINT DOMINIC SCHOOL



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Art Education)

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

2024

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ของ

ชัยณรงค์ น้อยแก้ว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลิขฉนน์เศก ย่านเดิม)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
ผู้วิจัย	ชัยณรงค์ น้อยแก้ว
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2567
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สิชฌนเศก ย่านเดิม

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย กลุ่มปฏิบัติซิม จำนวน 16 คน โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ t-test แบบ Dependent Sample ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม อยู่ในระดับ มากที่สุด

คำสำคัญ : การปฏิบัติซิม, เพลงไทยสมัยนิยม, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Title	A STUDY OF ACADEMIC ACHIEVEMENT IN PRACTICING THE KHM WITH POPULAR THAI SONGS OF GRADE 6 STUDENTS AT SAINT DOMINIC SCHOOL
Author	CHAINARONG NUIKAEW
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2024
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Sitsake Yanderm

The purposes of this research are 1) to evaluate the competence of sixth-grade students at St. Dominic School in performing popular Thai songs using the Thai instrument, the Khim, and 2) to explore their satisfaction with the lessons. Sixteen participants were recruited through purposive sampling, consisting of sixth-grade students enrolled in the Thai Music course during the first semester of the 2024 academic year. The research instruments included: 1) a lesson plan on performing popular Thai songs with the Khim, 2) an evaluation form to assess the participants' competence, and 3) a questionnaire to explore the participants' satisfaction with the Thai Music course. The collected data were analyzed using statistical measures including mean, standard deviation, and a dependent t-test. The research found that the participants' competence in performing popular Thai songs with the Khim significantly improved after the intervention, with a p-value of less than 0.05. Additionally, the participants, on average, expressed their highest level of satisfaction with the course.

Keyword : Khim practice, popular Thai songs, Academic achievement

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้มีส่วนร่วมต่อความสำเร็จของปริญญาโท เรื่อง การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ดังนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิเดช ยานเดิม ที่ให้ความกรุณาตอบรับ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและคอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะแนวทางตั้งแต่เริ่มต้น ดำเนินการวิจัยจนกระทั่งสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนุช สุทธธนาผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทพิกา รอดสการ ที่ให้คำแนะนำแนวทางการปรับปรุง แก้ไขปริญญาโท ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่ให้ เกียรติและเสียสละเวลามาเป็นประธานกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาโท

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธี พันธุ์วรพร อาจารย์สุคนธา ชันเสนาะ อาจารย์ณิชาพร แก้วสถิตย์ ที่ให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก บาทหลวงเกรียงศักดิ์ ชัยพรแก้ว ที่ให้ ความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนเซนต์ดอมินิก กลุ่มปฏิบัติชม ที่ให้ความร่วมมือในการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัว ผู้เป็นแรงสนับสนุนและ กำลังแรงใจจนประสบความสำเร็จ ลุล่วงด้วยดีตามความปรารถนา ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ กล่าวมา ณ ที่นี้

ชัยณรงค์ น้อยแก้ว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	7
2. ทักษะการปฏิบัติ	9
3. ชิม	17
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	21
5. วัฒนธรรมสมัยนิยม	24
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	35
7. ความพึงพอใจ	40

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	49
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	50
4. การดำเนินการวิจัย.....	54
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	55
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทย สมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก	57
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม เพลงไทยสมัยนิยมของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก	59
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	63
สมมติฐานการวิจัย.....	63
ขอบเขตของการวิจัย	63
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
การดำเนินการวิจัย.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สรุปผลการวิจัย.....	66
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	69
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก.....	79

ภาคผนวก ก	80
ภาคผนวก ข	86
ภาคผนวก ค	94
ภาคผนวก ง.....	102
ประวัติผู้เขียน.....	121



สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยแยกเป็นรายด้านจากการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก.....	57
ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยมก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก	59
ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก	60
ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ	95
ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ	96
ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ	99
ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซึม เพลงไทยสมัยนิยมก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เพื่อหาผลต่าง (D) และผลต่างกำลังสอง (D ²)	101

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดนตรีไทย เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้บรรเลงและผู้ฟังมีความสุข สนุกสนาน คลายเครียด บรรเทาความทุกข์และดนตรีไทยยังกล่อมเกลาคิดใจทั้งทางตรงและทางอ้อมเมื่อต้องการประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง บรรพบุรุษของไทยได้คิดค้นและพัฒนาเครื่องดนตรีไทย ทั้งยังแต่งบทเพลงและบทร้องขึ้นมา โดยสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ถ่ายทอดกันอย่างมีระเบียบแบบแผน มีหลักเกณฑ์ในการบรรเลงแต่ละเครื่องมือแต่ละบทเพลงที่มีความแตกต่างกันไป ซึ่งการถ่ายทอดมีทั้งความรู้ที่เป็นทฤษฎีและการปฏิบัติ

การเรียนการสอนดนตรีไทยเข้าสู่ระบบการศึกษามีการจัดการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนอย่างมีแบบแผน มีหลักเกณฑ์และมีหลักสูตรวิชาดนตรีรองรับตามระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552, น. 1) กล่าวว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กิจกรรมทางศิลปะนั้นจะช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ไปจนถึงการพัฒนาในด้านสิ่งแวดล้อม และมีความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือใช้ในการประกอบอาชีพได้และดนตรีไทยนั้นเป็นส่วนหนึ่งในสาระดนตรีที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ด้านศิลปะอีกแขนงหนึ่งและสถาบันการศึกษาต่างให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอน สุเทพ บรรลือสินธุ์ (2537, น. 1) กล่าวว่าสถาบันการศึกษาทุกระดับมองเห็นถึงความสำคัญของวิชาดนตรี จึงสนับสนุนและส่งเสริมให้เป็นวิชาหนึ่งที่สามารถนำมาใช้พัฒนาคุณลักษณะด้านต่าง ๆ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ ความกล้าแสดงออก อีกทั้งสังคมและสติปัญญา การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี วิชาดนตรีจึงเป็นวิชาหนึ่งที่เป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติดังกล่าวและยังเป็นวิชาที่มีส่วนช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านดนตรีของไทย อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญอย่างหนึ่งที่บ่งบอกนิสัยที่แท้จริงของคนไทย

ซิม เครื่องดนตรีที่เล่นกันแพร่หลายในทวีปเอเชีย เป็นเครื่องดนตรีที่จัดอยู่ในกลุ่มเครื่องสายประเภทเครื่องตี โดยมีหย่องรองรับสายซิม ซึ่งแต่ละหย่องของเสียงมีสายอยู่ด้วยกัน 3 สาย ทำให้เกิดเสียงด้วยวิธีการใช้ไม้ตีลงบนสาย รวมถึงส่วนประกอบอื่น ๆ ที่มีส่วนช่วยให้ซิมเสียงดังกังวานและการบรรเลงบทเพลงสมบูรณ์ขึ้นประกอบกับประสบการณ์และวิธีการฝึกทักษะผ่านการเรียนการสอนที่มีรูปแบบ ขั้นตอนการฝึก เทคนิคการบรรเลงที่หลากหลายแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับสำนักและครูผู้สอน อีกทั้งซิมยังได้รับความนิยมกันมากและเป็นเครื่องดนตรีที่ฝึกได้ง่ายเหมาะสมสำหรับทุกเพศทุกวัยและยังช่วยให้มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์และทางด้านสมองเป็น

อย่างดี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนและเห็นคุณค่าของดนตรีไทย (สุภาพร คงคำ, 2561, น. 5)

สังคมปัจจุบันที่ผู้เรียนอาศัยอยู่มีการพัฒนาของเทคโนโลยีอย่างไม่หยุดหย่อนและมีทำที่ที่จะพัฒนาไปเรื่อย ๆ รวมไปถึงการเคลื่อนที่และการปรับตัวอย่างรวดเร็วของวัฒนธรรมค่านิยมที่หลากหลาย ทำให้เกิดสิ่งใหม่ เช่น เทคโนโลยีการสื่อสาร แอปพลิเคชัน เกมออนไลน์ และบทเพลงแนวต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งในการใช้ชีวิตและการเรียนการสอน และสิ่งเหล่านี้ที่มีการพัฒนามีการปรับตัวอย่างรวดเร็วและทันสมัยอยู่เรื่อย ๆ เป็นแรงจูงใจที่ดึงดูดหรือเบี่ยงเบนความสนใจของผู้เรียนให้ออกห่างจากการเรียนการสอนในรูปแบบเดิมไปได้ง่ายดาย เมื่อกล่าวถึงรายละเอียดในการจัดการสอนของรายวิชาดนตรีไทยก็ยังคงรูปแบบเดิมในแนวนุรักษ์สืบสานทั้งการใช้เครื่องดนตรีไทยเดิมและเพลงไทยเดิมในยุคที่ทุกอย่างปรับตัวอย่างรวดเร็วทั้งเทคโนโลยีวัฒนธรรม ค่านิยม รวมไปถึงผู้เรียนที่ทันยุคทันสมัยตลอดเวลา แต่รายวิชาดนตรีไทยนั้นยังคงต้องมีสำหรับการเรียนรู้ การปรับตัวของผู้สอนให้ทันสมัยมีส่วนช่วยให้ผู้สอนปรับตัวได้ทันกับผู้เรียน การเรียนการสอนดนตรีไทยจึงเป็นการเรียนที่ควรเดินไปพร้อมกับโลกที่พัฒนาอยู่อย่างทัดเทียมและเท่าทันการเปลี่ยนแปลง

ความสนใจและค่านิยมของนักเรียนในยุคปัจจุบันที่มีต่อดนตรีไทยได้รับความนิยมน้อยลงนั้นเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมตามกาลเวลาและกระแสโลกาภิวัตน์ที่รับความหลากหลายทางวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามาเผยแพร่และมีบทบาทในสังคมไทยเป็นอย่างมาก นักเรียนส่วนใหญ่ชอบฟังแนวเพลงร็อคหรือเพลงป๊อปเพราะมีจังหวะสนุกสนานเร้าใจ เข้ากับความคิดอ่านของนักเรียน หากครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีไทยที่มีการเน้นเรื่องของพฤติกรรมหรือผลงานและสร้างแรงจูงใจให้มีความอยากเรียนดนตรีไทยอย่างสม่ำเสมอให้ผู้เรียนนั้นมีความเข้าใจและสามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยได้ นักเรียนเกิดความสนใจและมีมุมมอง เจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีไทย การจัดการเรื่องของการเรียนการสอนนั้นต้องตอบสนองกับพัฒนาการทางดนตรีของนักเรียน และต้องมีเทคนิค วิธีการสอนที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน เพื่อชักจูงให้นักเรียนมีความสนใจต่อการเรียนและฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ให้ได้ดียิ่งขึ้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2541 อ้างถึงใน สุภาพร คงคำ, 2561) ฉะนั้นการเสริมแรงจูงใจจึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนและแรงจูงใจที่ทำให้เกิดความสนใจจะเชื่อมโยงไปสู่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มุ่งเน้นไปสู่ความสำเร็จ บุคคลจะมีความมานะ ความพยายาม มีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรคและเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้และพยายามทำสิ่งใดด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม และผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะทำให้ประเทศประสบ

ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกันกับการเรียนการสอน (วทันยา ดุงาม, 2561, น. 17)

เพลงสมัยนิยม ได้รับความนิยมและมีบทบาทในสังคมผ่านการสื่อสารที่เข้าถึงง่าย ไม่ซับซ้อนซึ่งเป็นทางเลือกเพื่อสนองความสนใจ การถ่ายทอดความรู้สึกผ่านบทเพลงการแสดงออกถึงความต้องการของผู้คน เพื่อช่วยผ่อนคลายอารมณ์และเติมเต็มความสุขให้กับชีวิต ลักษณะของเพลงสมัยนิยมจะมีโครงสร้างไม่ซับซ้อน เน้นเนื้อหาของเพลง (วรรณกรรม) และทำนองที่ไพเราะสอดคล้องกับคำในภาษา โดยมีการเรียบเรียงเสียงประสานที่เหมาะสมคอยส่งเสริมให้เนื้อร้องและทำนองมีความโดดเด่น จนทำให้บทเพลงเกิดความไพเราะ ชាប់ซึ่ง ก็น่าสนใจต่อผู้ฟัง เพราะเนื้อหาของเพลงและทำนองที่ไพเราะนั้น สามารถสื่อถึงผู้ฟังและผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของอารมณ์เพลงได้ง่าย แม้บางครั้งอาจจะไม่สามารถแปลความหมายของภาษาได้ แต่ก็ยังสามารถรับรสความไพเราะของทำนองเพลงได้และยังสามารถเข้าถึงผู้ฟังได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่จำกัดชนชั้น บางเพลงอาจจะไม่จำกัดยุคสมัย ที่เรียกกันว่าเพลง “Standard” หรือเพลง “อมตะ” ในวงการอุตสาหกรรมดนตรีจะเรียกเพลงสมัยนิยมว่า “เพลงป๊อป” (พิสิษฐ์ เอมดวง, 2562, น. 28) ดนตรีสมัยนิยมนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ดนตรีป๊อป ซึ่งย่อมาจาก Popular Music แนวดนตรีที่ได้รับความนิยมจะแตกต่างกันในแต่ละยุคสมัยโดยอิทธิพลของแนวดนตรีที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่จะมาจากดนตรีพื้นเมืองของประเทศและดนตรีจากชาติตะวันตกซึ่งมีกำลังในการกระจายสื่อได้ในวงกว้าง ในประเทศไทยก็ได้รับอิทธิพลเช่นเดียวกัน (กฤติน นกแก้ว, 2564, น. 1)

สภาพปัญหาการเรียนการสอนการปฏิบัติในรายวิชาดนตรี โรงเรียนเซนต์ดอมินิก พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนการปฏิบัติโดยใช้เพลงไทยเดิมต่อเนื่องมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 เมื่อเริ่มเข้าสู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นตอนต้นมีการสั่งสมประสบการณ์ด้านการฟังเพลงสมัยนิยมมากขึ้น นักเรียนจึงแสดงออกถึงความเบื่อหน่ายเมื่อได้ฟังชื่อและทำนองเพลงไทยเดิมที่ไม่คุ้นหู ห่างไกลประสบการณ์การฟังเพลงที่ผ่านมามิฉะนั้นนักเรียนนั้นจะมีพื้นฐานการปฏิบัติพอสมควรแต่ก็ขาดซึ่งแรงจูงใจ การเรียนการสอนการปฏิบัติโดยใช้เพลงไทยเดิมนั้นมีทำนองเพลงที่เข้าถึงได้ยากและไม่ตอบสนองความต้องการของนักเรียนจึงไม่สามารถกระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนใจ ความตั้งใจ ความกระตือรือร้น รวมไปถึงความรับผิดชอบในการเรียนให้เกิดขึ้นได้ เพียงแต่จำใจต้องเรียนตามหลักสูตรและสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมถึงทักษะการปฏิบัติไม่เป็นไปตามช่วงวัยและความสามารถของผู้เรียน อีกทั้งยังเกิดความรู้สึกด้านลบต่อการเรียนการสอนดนตรีไทยอีกด้วย

จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติชม โดยการประยุกต์ใช้เพลงไทยสมัยนิยมร่วมกับการบรรเลงซิม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เนื่องจากการใช้เพลงไทยสมัยนิยมอาจกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้เกิดความอยากรู้ อยากรเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติชมของนักเรียน รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นไปจนถึงความพึงพอใจในการเรียนรูปแบบของบทเพลงที่ทันสมัยและเกิดความรู้สึกด้านบวกที่มีต่อดนตรีไทยมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ความสำคัญของการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมเป็นแรงจูงใจในการเรียนรายวิชาดนตรีไทย ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้เกิดความอยากรู้ อยากรเรียนรูปแบบของบทเพลงที่ทันสมัย ส่งผลดีต่อทักษะการปฏิบัติชม รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นและเกิดความรู้สึกด้านบวกไปจนถึงความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาดนตรีไทย กลุ่มปฏิบัติชม จำนวน 16 คน โดยกำหนดเกณฑ์ร้อยละ 25 ของประชากร และได้มาจากการวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะเวลาการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ระหว่างเดือนพฤษภาคม - เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2567 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวม 10 คาบ คาบละ 50 นาที

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

ตัวแปรตาม แบ่งเป็น 2 ข้อ คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

1. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี รายวิชาดนตรี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานที่ ศ 2.1 ตัวชี้วัด ป.6/1 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง องค์ประกอบดนตรีและศัพท์สังคีต และตัวชี้วัด ป.6/4 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การสร้างสรรค์รูปแบบจังหวะและทำนองด้วยเครื่องดนตรี เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

2. บทเพลงไทยสมัยนิยมที่ใช้สำหรับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติซิม ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การเลือกบทเพลง ดังนี้

- 2.1 บทเพลงและซิมใช้ระดับเสียงคีย์ C
- 2.2 บทเพลงสามารถใช้ฝึกทักษะการปฏิบัติซิมในรูปแบบจังหวะ ทำนอง การตีเก็บและการตีกรอที่มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน
- 2.3 บทเพลงเป็นที่คุ้นเคยในการร้องหรือได้ยินเป็นประจำและติดอันดับชาร์ตเพลงในค่ายเพลงต่าง ๆ ของไทยหรือติดอันดับของโลก
- 2.4 บทเพลงมีอัตราจังหวะสม่ำเสมอตลอดทั้งเพลง
- 2.5 กำหนดบทเพลงไทยสมัยนิยม จำนวน 2 บทเพลง แบ่งเป็นประเภทเพลงช้า จำนวน 1 บทเพลง ได้แก่ เพลงกาลครั้งหนึ่ง และประเภทเพลงเร็ว จำนวน 1 บทเพลง ได้แก่ เพลงทรงอย่างแบด

นิยามศัพท์เฉพาะ

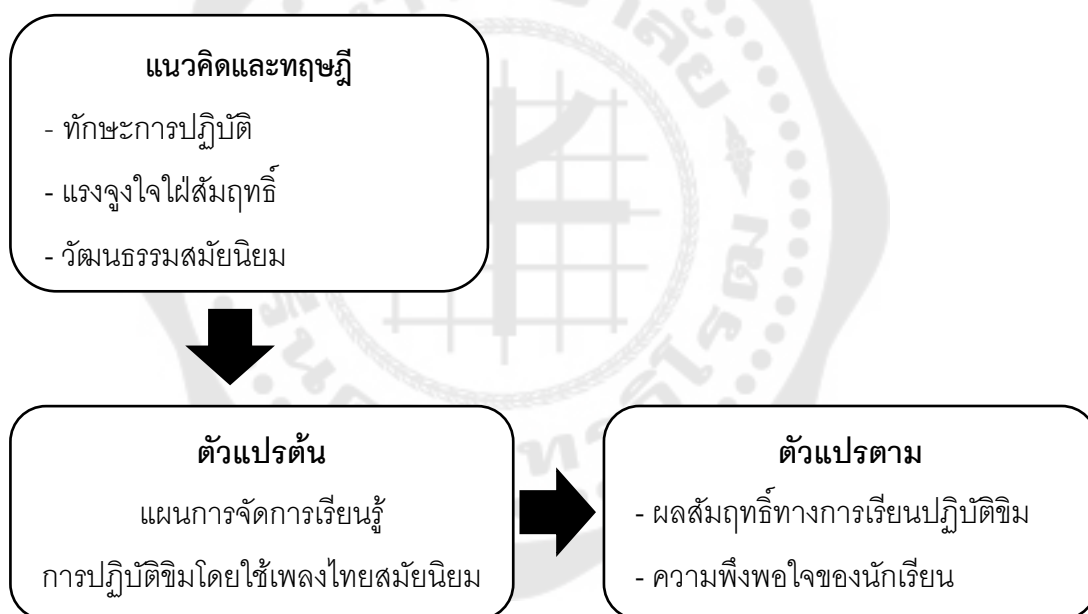
เพลงไทยสมัยนิยม หมายถึง บทเพลงไทยที่ขับร้องโดยคนไทยและเป็นที่ชื่นชอบหรือให้ความสนใจในการโหวตเลือกบทเพลง ได้แก่ เพลงทรงอย่างแบด และเพลงกาลครั้งหนึ่งเพื่อใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม หมายถึง การเรียนการสอน
 ขิมที่ฝึกการตีเก็บและการตีกรอผ่านทักษะการฟัง การสังเกต การเลียนแบบโดยใช้เพลงไทยสมัย
 นิยมที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกเป็นผู้นำเสนอบทเพลง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนรายวิชาดนตรีไทยของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติขิม โดยใช้
 เพลงไทยสมัยนิยม

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติเชิงบวกของนักเรียน ที่รู้สึกดี รู้สึกชอบต่อ
 การเรียนการสอนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

กรอบแนวคิดในการวิจัย



สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
2. ทักษะการปฏิบัติ
3. ซิม
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
5. วัฒนธรรมสมัยนิยม
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. ความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

กิจกรรมทางศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะ วิธีการ เกิดความซาบซึ้งและเห็นคุณค่า อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสในการแสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ ทศศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์

1.1 สาระ มาตรฐานและตัวชี้วัดการเรียนรู้ดนตรี

สาระที่ 2 ดนตรี (เฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น)

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

1. บรรยายเพลงที่ฟัง โดยอาศัยองค์ประกอบดนตรีและศัพท์สังคม
2. จำแนกประเภท หน้าที่ของเครื่องดนตรีไทยและเครื่องดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่าง ๆ
3. อ่าน เขียนโน้ตไทย และโน้ตสากลทำนองง่าย ๆ

4. ใช้เครื่องดนตรีบรรเลงประกอบการร้องเพลง ด้นสด ที่มีจังหวะทำนอง
ง่าย ๆ

5. บรรยายความรู้สึกที่มีต่อดนตรี

6. แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทำนอง จังหวะการประสานเสียงและ
คุณภาพเสียงของเพลงที่ฟัง

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และ
วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและ
สากล

ตัวชี้วัด

1. อธิบายเรื่องราวของดนตรีไทยในประวัติศาสตร์
2. จำแนกดนตรีที่มาจากยุคสมัยที่ต่างกัน
3. อภิปรายอิทธิพลของวัฒนธรรมต่อดนตรีในท้องถิ่น

1.2 คุณภาพผู้เรียนดนตรี

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รู้และเข้าใจเกี่ยวกับเสียงดนตรี เสียงร้อง เครื่องดนตรี และบทบาทหน้าที่ รู้ถึงการ
เคลื่อนที่ขึ้น ลงของทำนองเพลง องค์ประกอบของดนตรี ศัพท์สังคีตในบทเพลง ประโยคและ
อารมณ์ของบทเพลงที่ฟัง ร้องและบรรเลงเครื่องดนตรี รวมถึงการด้นสดแบบง่าย การใช้และการ
เก็บดูแลรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้องตามวิธีการ อ่าน เขียนโน้ตเพลงไทยและโน้ตเพลงสากลใน
รูปแบบต่าง ๆ รู้ลักษณะของผู้ที่จะเล่นดนตรีได้ดี แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรี
ถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลงที่ฟัง สามารถใช้ดนตรีประกอบกิจกรรมของทางนาฏศิลป์และการ
เล่าเรื่อง

รู้และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมไทย
และวัฒนธรรมต่าง ๆ เรื่องราวดนตรีในประวัติศาสตร์ อิทธิพลของวัฒนธรรมต่อดนตรี รู้คุณค่า
ดนตรีที่มาจากแหล่งวัฒนธรรมที่ต่างกัน และเห็นถึงความสำคัญในการอนุรักษ์ (สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552, น. 1-22)

จากการศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย
จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะการปฏิบัติ สร้างสรรค์
จินตนาการ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง นำไปสู่การศึกษาต่อในสาระต่าง ๆ
และประกอบอาชีพได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและจัดการเรียนการสอนในสาระที่ 2

ดนตรี มาตรฐาน ศ 2.1 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเจาะจงในด้านดนตรีไทยเพื่อ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยผ่านบทเพลงไทย สมัยนิยม

2. ทักษะการปฏิบัติ

ทักษะการปฏิบัติเป็นส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาของมนุษย์และเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ ดนตรีในด้านต่าง ๆ ให้ครบถ้วนมีการศึกษาทักษะการปฏิบัติไว้ดังนี้

2.1 ความหมายของทักษะการปฏิบัติ

กมลวรรณ ตังธนากานนท์ (2563, น. 205) ให้ความหมายทักษะการปฏิบัติไว้ว่า การเคลื่อนไหวทางกายภาพ การควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายและการใช้ทักษะที่เกี่ยวข้อง กับการเคลื่อนไหวของร่างกายและเป็นการสัมพันธ์ของทักษะต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นการเคลื่อนไหวของ ร่างกายพื้นฐานหรือเป็นการแสดงการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นตามกระบวนการต่าง ๆ ก็ได้ การพัฒนา ทางด้านทักษะการปฏิบัตินั้นจึงต้องอาศัยการฝึกฝน

พิสนุ ฟองศรี (2557, น. 232) ให้ความหมายทักษะการปฏิบัติไว้ว่าเป็น ความสามารถในการกระทำ ซึ่งวัดได้ทั้งความรู้ ความคิด และการปฏิบัติจริง ซึ่งวัดได้ทั้ง กระบวนการและผลงาน หรือวัดควบคู่กันไปก็ได้ เนื่องจากการวัดทักษะการปฏิบัติบางครั้งก็ควบคู่ ไปกับการวัดความรู้ด้วย

จากการศึกษาความหมายของทักษะการปฏิบัติ สรุปได้ว่า ทักษะการปฏิบัติ หมายถึง การเคลื่อนไหว การควบคุม และการประสานสัมพันธ์ของร่างกาย พฤติกรรม โดยแสดงออก ทางการกระทำ ความสามารถ และสามารถวัดได้จากความรู้ ความคิด และการปฏิบัติ

2.2 องค์ประกอบของทักษะการปฏิบัติทางดนตรี

องค์ประกอบของการเรียนรู้ในการปฏิบัติทางดนตรีนั้นมีหลายประการ ซึ่งครูควร พิจารณาและวางแผนการสอนให้รอบคอบ องค์ประกอบที่ควรคำนึงถึงเป็นสำคัญมีนักวิชาการ กล่าวไว้ดังนี้

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2551, น. 97) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีมีดังต่อไปนี้

1. สถานที่ฝึกปฏิบัติต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับความมุ่งหมายและ เนื้อหารายวิชา
2. การฝึกปฏิบัติเป็นการลงมือทำงานจริง ปฏิบัติงานจริงในสภาพที่ใกล้เคียงหรือ เป็นสภาพจริงให้มากที่สุด

3. เอกสารการฝึกปฏิบัติ เช่น คู่มือการฝึกปฏิบัติ แบบฝึกปฏิบัติ

4. การเตรียมตัวของผู้เรียนและผู้สอน เช่น ต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึก กำหนดเนื้อหา เตรียมเอกสารอุปกรณ์ สถานที่และกำหนดเวลา ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ มีทักษะขั้นพื้นฐาน มีความเข้าใจขั้นตอนและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในการปฏิบัติ

ชม ภูมิภาค (2528, น. 296) กล่าวว่า การเรียนทักษะการปฏิบัติมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ 1) ความรู้ 2) การกระทำเพื่อให้ถูกต้อง 3) การปฏิบัติจนเป็นอัตโนมัติถึงขั้นเชี่ยวชาญ การสอนด้านทักษะการปฏิบัตินั้นประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 พิจารณาแยกแยะรายละเอียดต่าง ๆ ของทักษะนั้นออกมา

ขั้นที่ 2 ตรวจสอบความสามารถเบื้องต้นที่เกี่ยวกับทักษะของนักเรียน

ขั้นที่ 3 จัดการฝึกหน่วยต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยที่ขาดหายไป

ขั้นที่ 4 อธิบายและทำการสาธิตทักษะให้นักเรียนดู

ขั้นที่ 5 จัดภาวะสิ่งเร้า กำหนดเวลาการปฏิบัติและการให้รู้ผลปฏิบัติ

จากการศึกษาองค์ประกอบทักษะการปฏิบัติทางดนตรี สรุปได้ว่า ทักษะการปฏิบัติทางดนตรีเป็นทักษะที่สำคัญอย่างมาก ครูและนักเรียนควรมีความพร้อมในองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ให้มากที่สุดสำหรับการปฏิบัติเครื่องดนตรี เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาด้านการปฏิบัติดนตรีได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ครบถ้วน

2.3 วิธีฝึกทักษะการปฏิบัติทางดนตรี

วิธีการฝึกทักษะทางด้านการปฏิบัติดนตรีให้มีประสิทธิภาพนั้นมีกระบวนการดังต่อไปนี้

ดุซงกี พนมยงค์ บุญทศนกุล (2539, น. 56-57) กล่าวว่า การฝึกทักษะอย่างได้ผลควรมีความพร้อมดังต่อไปนี้

1. มีความตั้งใจอย่างจริงจังที่จะฝึกฝน โดยจัดเวลาให้ตนเองอย่างน้อยวันละ 20-30 นาที สัปดาห์ละ 5-6 วัน

2. มีสถานที่ที่ผู้ฝึกสามารถปฏิบัติการฝึกซ้อมได้ เช่น เป็นห้องฝึกซ้อมเฉพาะ ไม่มีผู้มารบกวน มีอากาศถ่ายเทได้สะดวกและเสียงจากการฝึกซ้อมไม่รบกวนชาวบ้าน

3. มีเครื่องเทียบเสียง (Pitch Pipe) หรือมีเครื่องดนตรีอื่น

4. รับประทานอาหารพอสมควร ไม่ควรให้ท้องว่างหรือท้องอืดจนเกินไป

5. สวมเสื้อผ้าที่ไม่คับจนเกินไป ขณะฝึกควรดื่มน้ำให้เพียงพอ

6. ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ สุขภาพสมบูรณ์

7. ทำจิตใจให้แจ่มใสและสงบ

8. เดินสายกลางในการฝึก ไม่ตั้งจนเกินไปและไม่หย่อนจนเกินไป การกำหนดเวลาฝึกแบบฝึกหัดในแต่ละบทนั้นสามารถปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของแต่ละบุคคลโดยไม่มุ่งไปที่ผลของการฝึกเป็นหลัก

ชูชาติ พิทักษากร (2535, น. 141-143) กล่าวว่า การฝึกซ้อมเป็นประจำเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี ผู้ฝึกต้องวางแผนให้รอบคอบและเหมาะสมกับเวลาที่ตนเองมีอยู่ การฝึกซ้อมควรแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

1. การฝึกซ้อมเทคนิค แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1.1 การแก้ไขข้อบกพร่องทางเทคนิคของรายบุคคล ผู้ฝึกจะต้องสำรวจอย่างละเอียดว่ามีจุดใดที่ต้องแก้ไขที่ไหนบ้าง จะต้องแก้ไขอย่างไร จะต้องใช้แบบฝึกหัดบทไหน การแก้ไขข้อบกพร่องควรเป็นสิ่งที่ควรกระทำในการฝึกซ้อมประจำวัน หากไม่รีบแก้ไขจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาก้าวหน้า

1.2 การพัฒนาเทคนิคพิจารณาหาความเร่งด่วนของเทคนิคที่จะพัฒนา ดำเนินการฝึกให้ถูกวิธี วิเคราะห์ห้วงวัยที่ต้องใช้สำหรับเทคนิคแต่ละอย่างแล้วฝึกซ้ำ ๆ มีสติทุกครั้ง ที่ฝึกและควรฝึกให้ถูกต้องเสมอ การพัฒนาเทคนิคแบ่งออกเป็น 3 อย่างคือ

1.2.1 บันไดเสียงและการกระจายตัวโน้ต

1.2.2 แบบฝึกหัดเฉพาะ

1.2.3 แบบฝึกหัดประยุกต์

2. การฝึกซ้อมบทเพลงควรวิเคราะห์เพลงในแต่ละแง่ของดนตรีและในแต่ละแง่ของเทคนิค พยายามตีความหมายของบทเพลงให้เข้าใจก่อนที่จะลงมือฝึกซ้อม จะเป็นการดีเยี่ยม ถ้าผู้ฝึกจะพยายามได้ยินเพลงนั้นในใจก่อนที่จะเริ่มทำการฝึกซ้อม พยายามหาวิธีการที่จะทำให้เพลงมีความถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์เพลงให้มากที่สุดและฝึกซ้อมจนมั่นใจว่าสามารถเล่นได้ถูกต้องทุกครั้ง

3. ฝึกการแสดงจริง การฝึกแสดงจริงควรเล่นไปตามโปรแกรมที่ได้จัดไว้ หากมีการผิดพลาดใด ๆ เกิดขึ้น จะหยุดเล่นไม่ได้ ควรบันทึกเสียงไว้เพื่อนำมาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ หลังจากการเล่นเพลงตามโปรแกรมนั้นจบลง การฝึกซ้อมขั้นสุดท้ายคือการฝึกแสดงจริง

จากการศึกษาวิธีฝึกทักษะการปฏิบัติทางดนตรี สรุปได้ว่า การฝึกทักษะการปฏิบัติทางดนตรีควรให้ความสำคัญให้รอบด้านโดยเฉพาะด้านการฝึกซ้อมเป็นสำคัญ เพราะทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีนั้นย่อมอาศัยการฝึกซ้อมโดยตรง เพื่อให้เกิดความชำนาญและเชี่ยวชาญในเครื่อง

ดนตรีนั้น ๆ และเกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้และเทคนิคการบรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งนี้ก็ต้องคำนึงถึงการซ้อมที่เหมาะสมและศักยภาพของตนเอง เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์ในการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีอย่างสูงสุด

2.4 การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทางดนตรี

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2544, น.189-207) การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทางดนตรีเกี่ยวข้องโดยตรงกับการปฏิบัติ สามารถประเมินผลได้ 2 ลักษณะตามประเภทของการปฏิบัติดนตรี คือ การปฏิบัติเดี่ยวและการปฏิบัติกลุ่ม การปฏิบัติเดี่ยวจะเป็นการประเมินผลที่มักจะเน้นมากกว่าการปฏิบัติแบบกลุ่ม เพราะการปฏิบัติเดียวนั้นต้องประเมินเป็นรายบุคคล อีกทั้งต้องใช้เวลาช่วงหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนและควรมีการประเมินผลเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ เช่น การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การอ่าน และการสร้างสรรค์

การวัดผลทักษะการปฏิบัติทางดนตรี ควรแบ่งคะแนนของการวัดผลออกเป็นสองส่วน คือ เรื่องของการปฏิบัติด้านทักษะ (เชิงปริมาณ) และคุณภาพของการปฏิบัติ (เชิงคุณภาพ) และควรวัดทักษะทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เชิงปริมาณ คือ ทักษะที่ผู้เรียนควรปฏิบัติได้ภายหลังจากการเรียนรู้ไปแล้ว เช่น การร้องเพลงหรือการอ่านโน้ต เป็นต้น ส่วนเชิงคุณภาพ ได้แก่ ความไพเราะของการร้องเพลงและลีลาของการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ เป็นต้น

วิญญู ทรัพย์ะประภา (2543, น. 84) ได้เสนอแนวคิดในการประเมินผลการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีไว้ดังนี้ การประเมินผลการจัดการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามพัฒนาการทางด้านดนตรีของผู้เรียน โดยยึดพฤติกรรมด้านความรู้ความเข้าใจด้านทักษะและด้านความรู้สึกเป็นสาระที่จะทำการประเมิน ซึ่งทางด้านดนตรี ได้แก่ พฤติกรรมทางด้านโครงสร้างดนตรี ทักษะทางดนตรีและวรรณคดีดนตรี การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพนิยมเอาจุดประสงค์ของการสอนมาแยกเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้วทำการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนตามจุดประสงค์นั้นโดยใช้วิธีการประเมินผลแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม วิธีการที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนดนตรีคือ การสังเกตการณ์ร่วมกิจกรรมของนักเรียน การทดสอบการปฏิบัติของนักเรียนเป็นรายบุคคล การทดสอบการปฏิบัติของนักเรียนเป็นกลุ่ม การสัมภาษณ์และการใช้แบบทดสอบ การเลือกวิธีการใดขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาวิชาการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ตลอดจนวิธีการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นตัวกำหนดสาระในการประเมินผล

การวัดผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนรู้ดนตรีนั้นควรจะครอบคลุมทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาและด้านทักษะ สำหรับด้านเนื้อหาดนตรี ได้แก่ องค์ประกอบดนตรีและวรรณคดีดนตรี

ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีและความรู้ทางดนตรี การประเมินผลสามารถใช้การทดสอบในรูปแบบของข้อสอบลักษณะต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้เรื่องทักษะการฟังนั้นสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบเช่นกัน เพราะเป็นทักษะที่สามารถแสดงออกได้โดยการเขียนบรรยายหรือการทำข้อสอบหลังจากการฟังเพลงหรือฟังเสียงหรือฟังจังหวะ

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทางดนตรี สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทางดนตรีควรคำนึงถึงจุดประสงค์ในสิ่งที่ต้องการทราบผลการวัดประเมินนั้นควรครอบคลุมในแต่ละทักษะของการปฏิบัติและควรเลือกใช้รูปแบบของการวัดให้ตรงกับทักษะต่าง ๆ เพื่อให้ทักษะการปฏิบัติกับการวัดประเมินสอดคล้องกันและให้ได้มาซึ่งผลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

2.5 เครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ

เครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติสามารถใช้วัดประเมินผลการกระทำในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยจำแนกรูปแบบของเครื่องมือแต่ละประเภทไว้ดังนี้

กมลวรรณ ดังธนานนท์ (2563, น. 35-46) สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ได้แก่ เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบ และเครื่องมือที่ไม่ใช้การทดสอบ

1. เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบ เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบในการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ มีดังนี้

1.1 แบบข้อเขียน (Paper and pencil test) แบบสอบข้อเขียนที่ใช้ในการวัดทักษะการปฏิบัติ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ แบบวัดความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ เป็นแบบสอบเกี่ยวกับเรื่องของกฎหรือทฤษฎีที่มีความเกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับการปฏิบัติ และผู้ประเมินควรใช้แบบวัดนี้ในการวัดก่อนจะทำการทดสอบด้านการปฏิบัติ สำหรับแบบสอบที่ใช้อธิบายกระบวนการทำงาน การแก้ปัญหา มีข้อคำถามให้อธิบายถึงวิธีการ ขั้นตอนหรือกระบวนการปฏิบัติงานต่าง ๆ

1.2 แบบสอบปากเปล่า (Oral test) แบบสอบปากเปล่านั้นควรใช้เมื่อต้องการวัดผู้รับการประเมินหรือผู้เรียนเป็นรายบุคคลโดยจะวัดการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มโดยให้สมาชิกที่ทำงานกลุ่มสอบแบบปากเปล่าทีละคน

2. เครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบ เครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบเป็นเครื่องมือที่ใช้สังเกตการปฏิบัติงาน ในการประเมินทักษะด้านการปฏิบัติส่วนใหญ่ทั้งกระบวนการและผลการปฏิบัติ ใช้การสังเกตจากผู้ประเมิน ประเภทของเครื่องมือวัดทักษะการ

ปฏิบัติจึงมีลักษณะเป็นแบบประเมินที่ใช้ประกอบการสังเกตของผู้ประเมิน เครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบมีดังนี้

2.1 แบบตรวจรายการ (Checklist) มีลักษณะเป็นรายการที่ระบุพฤติกรรมหรือลักษณะที่บ่งชี้ทักษะสำคัญที่ต้องการวัด เพื่อให้ผู้ประเมินระบุพฤติกรรมหรือลักษณะนั้น ๆ เกิดขึ้นหรือไม่ แบบตรวจสอบรายการจึงเป็นเครื่องมือที่สร้างง่ายและง่ายต่อการใช้งาน

2.2 แบบประเมินค่า (Rating scale) มีลักษณะเป็นรายการที่ระบุพฤติกรรมหรือลักษณะที่บ่งชี้ทักษะสำคัญที่ต้องการวัด แบบประเมินค่านี้จะให้ผู้ประเมินระบุระดับคุณภาพหรือความสมบูรณ์ของทักษะนั้น ๆ ของผู้รับการประเมินว่าอยู่ในระดับใด จุดเด่นของแบบประเมินค่านี้คือใช้เวลาในการสร้างไม่นาน การกำหนดระดับคุณภาพของทักษะที่ใช้ประเมินจะมีความละเอียดมากขึ้นกว่าแบบตรวจสอบรายการ

2.3 เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีค (Scoring rubric) มีลักษณะเป็นระดับที่แสดงลักษณะหรือความสำเร็จของการปฏิบัติหรือผลงานของทักษะที่ประเมิน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีคนี้จะมีคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมหรือลักษณะที่สะท้อนถึงทักษะที่ประเมินในแต่ละระดับผลการประเมินกำกับไว้ตั้งแต่ระดับสูงหรือดีมากจนถึงระดับต่ำหรือต้องปรับปรุง เกณฑ์การให้คะแนนนี้จึงมีลักษณะละเอียด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.3.1 เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม เป็นเกณฑ์ที่พิจารณาภาพรวมของสิ่งที่ประเมินว่า สิ่งที่ประเมินมีลักษณะอย่างไรบ้าง เกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้จะบรรยายคุณภาพโดยรวมของสิ่งที่ประเมินลดหลั่นตามระดับคุณภาพจากสูงสุดถึงต่ำสุด เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมเหมาะสมกับการประเมินผลขนาดใหญ่ (Large – scale assessment) ที่มีผู้รับการประเมินจำนวนมาก และการประเมินผลสรุปรวม (Summative evaluation)

2.3.2 เกณฑ์การให้คะแนนแยกองค์ประกอบ เป็นเกณฑ์การให้คะแนนสิ่งที่ประเมิน โดยพิจารณาคุณภาพของสิ่งที่ประเมินแยกองค์ประกอบรายด้านหรือปฏิบัติเกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้จะบรรยายคุณภาพของสิ่งที่ประเมินแยกรายองค์ประกอบลดหลั่นตามระดับคุณภาพตั้งแต่สูงสุดถึงต่ำสุด ดังนั้นผู้ใช้เกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้จึงสามารถพิจารณาคุณภาพของสิ่งที่ประเมินรายมิติ หรือรายด้านได้ ไม่ต้องพิจารณาลักษณะของสิ่งที่ประเมินหลาย ๆ มิติหรือหลาย ๆ ด้านไปพร้อมกันในแต่ละระดับผลการประเมิน ถ้าองค์ประกอบรายด้านหรือรายมิติที่ต้องการพิจารณามีความสำคัญไม่เท่ากัน ผู้ประเมินสามารถกำหนดน้ำหนักให้กับเกณฑ์แต่ละด้านได้ตามความเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของผู้เกี่ยวข้อง เกณฑ์การให้คะแนนแยกองค์ประกอบเหมาะสมกับการประเมินความก้าวหน้าหรือกระบวนการ (Formative evaluation)

ซึ่งต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อพัฒนาผู้เรียน การใช้เกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้ในการประเมินมักจะใช้เวลานานกว่าเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม เนื่องจากความซับซ้อนในการพิจารณาองค์ประกอบของสิ่งที่ประเมินเป็นรายมิติ

กองวิชาการ (2539, น. 92-112) ได้แบ่งเครื่องมือและวิธีการที่ใช้วัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติไว้ดังนี้

1. แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) มีลักษณะเป็นเครื่องมือสำรวจรายการพฤติกรรมหรือสิ่งที่น่าสนใจว่าเกิดขึ้นหรือสิ่งที่ไม่เกิดขึ้น ใช่/ไม่ใช่ ถูก/ไม่ถูก มี/ไม่มี เป็นต้น ในบางกรณีอาจใช้ตรวจสอบลำดับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่ามีลำดับก่อน-หลัง ของพฤติกรรมได้อย่างไร

2. แบบจัดอันดับ (Ranking) เป็นเครื่องมือที่ใช้จัดอันดับหรือเป็นเครื่องมือที่ใช้เรียงลำดับคุณภาพของวิธีการหรือผลงาน แต่ส่วนใหญ่ใช้ในการจัดอันดับผลงานมากกว่า แบบจัดอันดับนี้อาจนับเป็นส่วนหนึ่งในประเภทของมาตราประมาณค่า

3. แบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดคุณลักษณะที่จัดระดับของคุณภาพต่อเนื่องและให้รายละเอียดของข้อมูลได้ค่อนข้างมาก รูปแบบของเครื่องมือมีหลายประเภท คือ

3.1 มาตราประเมินค่าแบบตัวเลข เป็นแบบที่ใช้ตัวเลขแสดงระดับของความสามารถคุณภาพ หรือระดับความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

3.2 มาตราประเมินค่าแบบกราฟ เป็นแบบที่ใช้คำคุณศัพท์ เช่น สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นต้น แทนระดับของความสามารถหรือคุณภาพที่ต้องการ

3.3 มาตราประเมินค่าแบบพรรณนา เป็นแบบที่มีคำอธิบายแสดงพฤติกรรมที่ปฏิบัติ

3.4 มาตราประเมินค่าเทียบคุณภาพกับตัวอย่างงาน เป็นแบบที่นำงานไปเปรียบเทียบกับงานทั้งหมดที่จัดเรียงลำดับของคุณภาพงานไว้แล้ว

4. แบบระเบียนพฤติกรรม (Anecdotal Records) เป็นเครื่องมือที่ไม่มีรูปแบบกำหนดไว้ชัดเจน เป็นการบรรยายพฤติกรรมตามข้อเท็จจริงที่ได้สังเกตเห็น โดยแยกส่วนที่เป็นความคิดเห็นหรือการวิจารณ์ไว้และวิธีการสังเกตมักเป็นแบบไม่เป็นทางการ

5. แบบรายงานตนเอง (Self Report) เป็นเครื่องมือที่ผู้ถูกประเมินเป็นผู้ใช้เครื่องมือส่วนใหญ่นิยมใช้ในการวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย รูปแบบของเครื่องมืออาจใช้เป็นแบบตรวจสอบรายการแบบมาตราประมาณค่า หรือให้ทำการเขียนบันทึกผลของการปฏิบัติงาน มักใช้

ควบคู่ไปกับข้อมูลจากการสังเกตเพื่อเปรียบเทียบตรวจสอบผลหรือใช้เพื่อการหาข้อปรับปรุงแก้ไขมากกว่าที่จะใช้เพื่อประเมินตัดสินผล

จากการศึกษาเครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ สรุปได้ว่า เครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติเป็นเครื่องมือในการแสดงผลของการเรียนรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งควรเลือกใช้แบบวัดประเมินแต่ละประเภทแต่ละแบบให้ตรงกับเนื้อหา ความรู้ ทักษะและจุดประสงค์ที่กำหนดเพื่อให้ได้มาซึ่งผลตามความเป็นจริงและสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของผู้ถูกประเมินได้อย่างเหมาะสม

2.6 การสร้างเครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ

ชวลิต ชูกำแหง (2553, น. 132) กล่าวว่า การสร้างเครื่องมือวัดที่เชื่อถือได้ควรดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดกิจกรรมหรืองานที่ต้องการวัดและประเมินผล
2. กำหนดองค์ประกอบของกิจกรรมหรืองานที่ต้องการวัดและประเมินผล
3. กำหนดคุณลักษณะของบุคคลและผลของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการวัด
4. นิยามปฏิบัติการคุณลักษณะของบุคคลและผลของงานให้สอดคล้องงานที่ต้องการวัด
5. กำหนดจำนวนระดับเกณฑ์พร้อมเขียนคำอธิบายแต่ละระดับของเกณฑ์การประเมิน
6. กำหนดเงื่อนไขการผ่าน-ไม่ผ่าน พร้อมเขียนคำอธิบาย
7. ตรวจสอบเกณฑ์การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ
8. พิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
9. ทดลองใช้และวิเคราะห์หาคุณภาพ
10. พิจารณาปรับปรุง
11. จัดพิมพ์เกณฑ์การประเมินฉบับจริง พร้อมคู่มือการใช้

กองวิชาการ (2539, น. 11) ได้เสนอวิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติของนักเรียนในสถานการณ์ชีวิตจริง มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจพฤติกรรมที่ต้องการวัด
2. เลือกใช้สถานการณ์หรือเนื้อหาในการประเมิน
3. กำหนดความคิดรวบยอดของสถานการณ์หรือเนื้อหา
4. เขียนข้อคำถามหรือสิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติ

5. เขียนตัวเลือกหรือเกณฑ์การให้คะแนน

6. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัด

จากการศึกษาการสร้างเครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติ สรุปได้ว่า ก่อนลงมือสร้างควรมีการวางแผน ศึกษาทำความเข้าใจพฤติกรรม กำหนดจุดประสงค์ ข้อคำถามหรือรายการที่ต้องการจะวัดและเมื่อสร้างแบบวัดทักษะการปฏิบัติเสร็จแล้วควรมีการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้ในการวัดและประเมินผล

3. ขิม

ขิม เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตี ที่ใช้ดำเนินทำนองเพลง เป็นส่วนหนึ่งของวงเครื่องสายผสมขิม มีประวัติความเป็นมาและหลักการปฏิบัติขิม ดังนี้

3.1 ประวัติความเป็นมาของขิม

จร แดงโสภา (2554, น. 28) ได้กล่าวไว้ว่า ขิมในประเทศไทย เป็นเครื่องดนตรีที่ดัดแปลงมาจากเครื่องดนตรีจีน นำเข้ามาในสมัยรัชกาลที่ 4 โดยพ่อค้าชาวจีน ซึ่งนำมาบรรเลงอยู่วงเครื่องสายจีน ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ หรือการแสดง อาทิ การแสดงงิ้ว เป็นต้น นักดนตรีไทยได้นำมาบรรเลงจนกระทั่งได้รับความนิยมในสมัยรัชกาลที่ 6 ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบขิมให้เหมาะสมกับการบรรเลง คือ เปลี่ยนสายเครื่องทองเหลืองใหญ่ขึ้น เทียบเสียงเรียงลำดับไปตลอดจนถึงสายต่ำสุด เสียงคู่แปดมือซ้ายกับมือขวามีระดับเกือบตรงกัน เปลี่ยนไม้ตีให้ใหญ่และก้านแข็งขึ้น มีการทาบสักหลาดหรือใช้หนังทาบตรงปลายไม้ตี และใช้หย่องที่หนุนสายให้มีความหนากว่าของเดิม เพื่อให้เกิดความสมดุล เกิดความดังของเสียงมากขึ้นและมีเสียงที่ไม่ก้าวร้าวจนเกินไป

นิพนธ์ ธนรักษ์ และ กัลลยานี ดวงฉวี (2551, น. 6) ได้กล่าวไว้ว่า ขิมเป็นเครื่องดนตรีของจีนนำเข้ามาในสมัยรัชกาลที่ 6 ในสมัยนั้นมักนำเอาเครื่องดนตรีของต่างชาติเข้าบรรเลงผสมกับเครื่องดนตรีของไทย ได้แก่ ขิม ออร์แกน ไวโอลินและแอ็คคอร์ดียน สำหรับขิมจะได้รับความนิยมมากกว่าเครื่องดนตรีอื่น ๆ ในราวปี พ.ศ.2467 หลวงไพเราะเสียงซอ (อุ้น ดุริยะชีวิน) เล่าไว้ว่าเมื่อคราวรัชกาลที่ 6 ทรงพระประชวรกรมหมื่นสพได้เข้าไปเฝ้านิทานถวายเป็นคำที่แพทย์หลวงแนะนำและในครั้งเดียวกันนั้นกรมเป็พาทย์หลวงได้จัดเครื่องสายผสมขิมไปบรรเลงข้างห้องพระบรรทมด้วย โดยมีท่านศาสตราจารย์มนตรี ตราโมท บรมครูทางการดนตรีไทยเป็นคนแรกที่บรรเลงขิมร่วมวงถวายเป็นรัชกาลที่ 6 จนกระทั่งพระองค์ทรงหายจากอาการประชวร

ขิม เป็นเครื่องดนตรีซึ่งมีสายทองเหลืองเรียงรายจำนวนมาก ขิมของจีนแท้ ๆ ตัวใหญ่ มีช่องบนหน้าขิม 3 ช่อง ส่วนขิมของไทยมี 2 ช่อง สำหรับช่องขิมนั้นทำขึ้นเพื่อที่ระบายอากาศภายในตัวขิม รูปลักษณะของขิมในสมัยแรก ๆ ไม่สวยงามเหมือนขิมสมัยปัจจุบัน บนฝ่าขิม

จะมีสัญลักษณ์บ่งบอกที่มาว่าเป็นเครื่องดนตรีของจีน โดยมีรูปเขียนของเทพเจ้าทั้ง 8 เรียกกันว่า “ซิมโปยเซียน” ต่อมามีการพัฒนาซิมจากรูปแบบเดิมไปเป็นซิมรูปแบบของไทย ซึ่งมีรูปร่างสวยงามมากขึ้น ส่วนตุ๊กตาดนซิมนั้นจะแกะเป็นลวดลายไทย

3.2 หลักการปฏิบัติซิม

ชนก สาคริก (2551, น. 17-20) กล่าวว่า ทักษะการตีซิมเบื้องต้นครอบคลุมในเรื่องของท่านั่ง หลักการจับไม้ น้ำหนักมือในการตีซิม หลักการตีซิมและตำแหน่งการลงไม้ซิม และหลักการใช้มือตีซิมทั้ง 2 มือไว้ดังนี้

1. ท่านั่ง ผู้บรรเลงนั่งพับเพียบ ลำตัวตรง ก้มหน้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นั่งห่างจากตัวซิมพอสมควร ตรวจสอบโดยลองเอื้อมมือไปที่โน้ตที่อยู่ตำแหน่งหย่องที่ 7 (นับจากด้านล่างขึ้นบน) แล้วสามารถตีถึง โดยที่ลำตัวไม่โน้มไปข้างหน้า ดังนั้นการตีซิมจึงไม่ควรติดหรือห่างจากตัวซิมจนเกินไป ส่วนตำแหน่งของการนั่งควรให้ลำตัวของผู้เล่นอยู่ตรงกึ่งกลางของซิม ไม่ควรเอียงไปด้านซ้ายหรือขวา

2. หลักการจับไม้ จับไม้ซิมให้แน่นและมั่นคง ให้มีความรู้สึกล้นมือและสามารถใช้ไม้ซิมได้คล่องแคล่วมากที่สุด นิ้วหัวแม่มืออยู่ด้านบน ส่วนนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางและนิ้วก้อยรองรับไม้ซิมอยู่ด้านล่าง โดยให้นิ้วก้อยสัมผัสกับส่วนปลายด้ามไม้ซิมพอดี โดยเน้นบีบไม้ซิม 3 จุดด้วยกันคือ ที่นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้และนิ้วก้อย การที่แนะนำให้จับไม้ซิมให้ครบทั้ง 5 นิ้วนั้นก็เพราะจะได้กำลังมากที่สุดและสามารถบังคับไม้ซิม สามารถตีซิมได้ดังชัดเจนและแม่นยำมากที่สุด

3. น้ำหนักมือในการตีซิม น้ำหนักมือในการตีซิมมีความสำคัญอย่างมากสำหรับผู้เริ่มฝึกหัดตีซิม โดยต้องคำนึงถึง เสียงดัง ฟังชัด อีกทั้งน้ำหนักการตีทั้ง 2 มือ จะต้องเท่ากัน

4. หลักการตีซิมและตำแหน่งการลงไม้

ขั้นที่ 1 ยกหัวไม้ซิมสูงเหนือตำแหน่งที่จะตีเล็กน้อย

ขั้นที่ 2 สะบัดหัวไม้ซิมให้กระทบสายซิมในแนวระนาบเดียวกันทั้ง 3 เส้น (1 เสียง) โดยควบคุมหัวไม้ให้เที่ยงตรงไม่ให้กระทบกับเสียงอื่น ๆ ที่ไม่ต้องการ โดยตีห่างจากหย่อง 1 นิ้ว

ขั้นที่ 3 ยกหัวไม้ซิมอย่างรวดเร็วทุกครั้งหลังจากที่หัวไม้ซิมสัมผัสกับสายซิม โดยสูงประมาณ 3 นิ้ว

ขั้นที่ 4 เมื่อสลบมือตีซิมควรยกให้ระดับหัวไม้ซิมสูงและน้ำหนักมือเท่ากันทั้ง 2 มือ

ขั้นที่ 5 เมื่อตีสลับมือควรจัดระเบียบมือ โดยที่ขณะตีควรให้ไม้ซิมทั้ง 2 ข้างขนานกันและสูงขนานไปกับหน้าซิม (ไม่ควรกดมือที่จับไม้ซิมลงต่ำกว่าระดับหน้าของซิม เพราะเหตุจะทำให้ไม้กระทบกับเสียงที่ไม่ต้องการได้)

5. หลักการใช้มือตีซิมทั้ง 2 มือกับโน้ตทางเก็บ หลักการใช้มือตีซิมสำหรับผู้เริ่มเรียนจะต้องฝึกตีซิมจากโน้ตลักษณะทางเก็บ โดยมีหลักการตี คือ

ก. สลับมือตีข้างละ 1 ครั้ง โดยเริ่มด้วยมือซ้ายแล้วตามด้วยมือขวาอย่างสม่ำเสมอและต้องให้เสียงดังฟังชัด ไม่ควรตีเบาจนเกินไป ตัวอย่างโน้ตที่มีลักษณะเก็บ เช่น ซดรม โน้ตตัวที่ 1 คือ เสียง “ซ” ตีด้วยมือซ้าย โน้ตตัวที่ 2 คือ เสียง “ด” ตีด้วยมือขวา โน้ตตัวที่ 3 คือ เสียง “ร” ตีด้วยมือซ้าย และโน้ตตัวที่ 4 คือ เสียง “ม” ตีด้วยมือขวา

ข. เมื่อตีจบแต่ละห้องเพลง (โน้ตตัวสุดท้ายของห้องเพลง) ต้องลงด้วยมือขวา ประดิษฐ์ อินทนิล (2547, น. ๗-๘) ได้ลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. นั่งพับเพียบหรือขัดสมาธิห่างจากตัวซิมประมาณ 1 คืบ นั่งตัวตรงให้สง่างาม
2. การจับไม้ใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ทั้ง 2 มือจับไม้ตีซิม ให้นิ้วหัวแม่มืออยู่ด้านบน นิ้วที่เหลือหุ้มในลักษณะดอกบัวตูม ปล่อยให้ปลายด้ามไม้ตีซิมอยู่ประมาณนิ้วก้อย
3. ฝึกตีด้วยมือซ้ายและมือขวาสลับกัน จนชำนาญ (ตีตรงเสียงตามต้องการและให้เสียงดังเท่ากันทั้งมือซ้ายและมือขวา)
4. ฝึกตีซ้าย - ขวา และลงเสียงที่คู่เสียงเดียวกันพร้อมกันทั้งมือซ้ายและมือขวา หรือพร้อมกันทั้งสองมือโดยการทำเสียงยาวด้วยการรวมือสลับกันซ้าย - ขวาถี่ ๆ เรียกว่า “การกรอ”

5. ทำความเข้าใจโน้ตซิม โน้ตซิม มี 3 แถว มีลักษณะ ดังนี้

แถวบน							
แถวกลาง							
แถวล่าง							

แถวบน	หมายถึง	ตัวโน้ตที่อยู่ในแถวซ้ายของซิม
แถวกลาง	หมายถึง	ตัวโน้ตที่อยู่ในแถวกลางของซิม
แถวล่าง	หมายถึง	ตัวโน้ตที่อยู่ในแถวขวาของซิม

โน้ตบรรทัดหนึ่งจะมี 8 ห้อง แต่ละห้องตามปกติจะบรรจุโน้ตได้ 4 ตัวเต็ม เช่น

		ด ด	ด ร ด	ช ม ช ร	ม ร ด	ด ร	ด ด
ช ช ช	ช ล ช ช	ล			ล	ช ล	ล ช
ม		ด	ด				

6. ฝึกตีฆ้องทำนองเพลงที่แต่ละห้องมีโน้ตฆ้อง 4 ตัวโน้ต มีหลักการตี ดังนี้

- โน้ตตัวที่ 1 ใช้มือซ้ายตี
- โน้ตตัวที่ 2 ใช้มือขวาตี
- โน้ตตัวที่ 3 ใช้มือซ้ายตี
- โน้ตตัวที่ 4 ใช้มือขวาตี

หากตัวโน้ตในห้องมีเป็นจำนวนคู่ คือ 2 ตัวหรือ 4 ตัว ให้ใช้มือซ้ายตีก่อนและจบด้วยมือขวาทุกครั้ง

7. ฝึกตีทำนองเพลงในแต่ละห้องที่มีโน้ตเป็นจำนวนคี่ เช่น 1 ตัว (มักเป็นตัวสุดท้ายของห้อง) หรือ 3 ตัว เช่น

		- ม ร ด			ร	ร	ด ด
- ฟ ช ล			- ฟ		ช	ช	
	- ด ร ม		ม ร	--- ด	ร ม ร	- ม ร	- ด ด

ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้มือขวาตีก่อนและจบด้วยมือขวาในตัวสุดท้ายของห้องทุกครั้ง

8. ฝึกตีทำนองเพลงกรอ สำหรับโน้ตที่ตามด้วย -, --, --- หรือ ---- หมายความว่าโน้ตตัวนั้นมีเสียงยาวมากน้อยแล้วแต่จำนวนของ - ถ้าเป็นโน้ตตัวเดียวกันตามด้วย -, --, --- หรือ ---- เรียกว่า ตีรัว

9. ฝึกตีสะบัด สำหรับกลุ่มตัวโน้ต 3 ตัว ที่มีเครื่องหมาย  อยู่ข้างบน โดยใช้มือขวาตีก่อน ในลักษณะขวา ซ้าย ขวา และตีให้เร็วกว่าปกติ ถ้าเป็นโน้ตเสียงเดียว 3 ตัว เรียงกันมีเครื่องหมายดังกล่าวอยู่บนตัวโน้ตก็ให้ตีในลักษณะเช่นเดียวกันเรียก ตีสะเดาะ เช่น

-- ร ด		-- ดดด	-- รรร	-- ดรรม	-- มรด		
ล	-- ล ช					-- ทลช	
	ม						-- รดล

จากการศึกษาเรื่องหลักการปฏิบัติขิมข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้เรียนควรฝึกหัดตามขั้นตอนการฝึกเบื้องต้นของการตีขิมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนเรื่องทำนอง การจับไม้ การตีขิมในรูปแบบทำนองต่าง ๆ และสามารถใช้ต่อยอดการปฏิบัติขิมในขั้นที่สูงขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

McClelland (1953, อ้างถึงใน ดลฤดี ไชยศิริ, 2563) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ว่าเป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเลิศ (Standard of Excellence) หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ โดยไม่ย่อท้อ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและจะมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2559, น. 123) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นแรงขับเคลื่อนให้บุคคลพยายามที่จะประกอบซึ่งพฤติกรรมเพื่อจะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพื่อหวังผลรางวัล แต่ทำเพื่อประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551, น. 224) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นแรงจูงใจที่บุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้รับความสำเร็จ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความพยายามความอดทนต่อการทำงาน มีแผนงาน ตั้งระดับของความหวังไว้สูงและพยายามที่จะเอาชนะซึ่งอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ ส่วนผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะมีลักษณะการทำงานที่ไม่มีเป้าหมายหรือตั้งเป้าหมายง่าย ๆ เพราะกลัวความล้มเหลว

เพราพรณ เปลิยนภู (2542, น. 326) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นความต้องการของมนุษย์ที่จะทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้เป็นอย่างดีเยี่ยม ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งมาตรฐานต่าง ๆ สำหรับตนเองอย่างดีที่สุด มีความมุ่งมั่นและต่อสู้เพื่อที่จะทำงานให้ได้ตามเป้าประสงค์ด้วยตนเองและมีความสนใจที่จะให้ตนเองมีความเป็นเลิศ โดยไม่มุ่งหวังที่จะได้รับรางวัลหรือเกียรติยศหรือแม้แต่การได้รับการยอมรับเป็นสิ่งตอบแทน

อารี พันธุ์ณี (2542, น. 182) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ

จากการศึกษาความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง แรงขับ และความต้องการของบุคคลที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงตามความ

ต้องการของบุคคลนั้น ซึ่งประกอบด้วยความอดทน ความพยายาม มีแบบแผน มีเป้าหมาย ให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตนตั้งไว้โดยไม่มุ่งหวังรางวัลหรือเกียรติยศเป็นสิ่งตอบแทน

4.2 ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

กิติ ตยัคคานนท์ (2554, น. 121) กล่าวว่า ความสำคัญของแรงจูงใจในการปฏิบัติงานว่าในการที่จะทำให้มนุษย์อยากทำงานจะต้องมีการสร้างแรงจูงใจเพื่อเป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นมนุษย์ให้เกิดความอยากที่จะทำงาน ทั้งนี้เนื่องจากแรงจูงใจมีความสำคัญ 3 ประการ คือ การทำให้เกิดความสนใจ การเลือกและกำหนดให้ตนเองแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา การทำให้เกิดพฤติกรรม เกิดพลังงาน เร้าให้มีกิจกรรมและเป็นการนำไปสู่ความสำเร็จในเป้าหมาย

เพราพรณ เปลี่ยนภู (2542, น. 326) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เพราะเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดพลัง คือ มีความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง มีความพยายาม ตั้งใจเรียนและมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทำกิจกรรมให้ได้รับความสำเร็จจะเห็นได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์พึงมี โดยเฉพาะนักเรียน เพื่อจะได้มีจุดหมายในชีวิต มีความมานะพยายามตั้งใจเรียน เพื่อไปถึงจุดหมายที่ได้ตั้งใจไว้

จากการศึกษาความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญอย่างมากสำหรับการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดซึ่งความอยาก ความสนใจ ความกระตือรือร้น ความพยายามในการลงมือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีเป้าหมายและกระทำออกมาให้ประสบความสำเร็จลุล่วงตามความปรารถนาของตน

4.3 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้อธิบายลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้ เวียน วันทนียตระกูล (2553, น. 53) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง ได้จากการวิจัยต่าง ๆ พบว่า จะมีลักษณะที่แสดงออกดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีเป้าหมายที่กำหนดไว้และมีการประเมินความสามารถของตนเอง
2. ระดับของความทะเยอทะยาน (Level of Aspiration) มีความสัมพันธ์ (ตรงกัน) กับอัตมโนทัศน์ (Self-Concept)
3. ตั้งใจในการทำงานให้สำเร็จตามที่วางไว้ด้วยความรู้สึกที่ท้าทาย
4. แสดงความวิตกกังวลที่จะทำให้เป็นไปตามมาตรฐานและกระตือรือร้นในทุกอย่างที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
5. สิ่งที่จัดว่าเป็นรางวัล มิใช่สิ่งของแต่เป็นการที่ได้ทำตามมาตรฐานที่ตนวางไว้
6. แสดงออกให้เห็นว่ามีแผนงานและตั้งใจที่จะดำเนินไปสู่แผนงานอย่างแน่วแน่

ประกายทิพย์ พิชัย (2539, น. 9) ได้กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยานทางการเรียน
2. มีการพึ่งตนเองทางการเรียน
3. ความกระตือรือร้นทางการเรียน
4. ความรับผิดชอบต่องานตนเองทางการเรียน
5. การวางแผนการเรียน

จากการศึกษาลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีลักษณะกล้าเสี่ยง ทะเยอทะยาน มีความขยัน มีความรับผิดชอบ มีการวางแผนการทำงาน มีความมั่นใจและพึ่งพาตนเองได้ และลักษณะดังกล่าวส่งผลให้งานประสบความสำเร็จตามเป้าหมายสูงขึ้น

4.4 บทบาทของครูในการส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน

พรณี ชูทัย เจริญจิต (2545, น. 294) ได้กล่าวว่า วิธีหนึ่งที่ครูสามารถช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นคือ การพยายามกระตุ้นการให้กำลังใจนักเรียนให้รู้สึกที่สามารถทำงานนั้นได้สำเร็จ การให้งานที่นักเรียนสามารถทำได้สำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ อย่าให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าถูกบีบคั้น ถูกกดดันเพราะถ้าเป็นเช่นนั้น นักเรียนจะมีแนวโน้มในการหลีกเลี่ยงงานและรู้สึกกลัวความล้มเหลว มีความรู้สึกที่ว่าทำไปแล้วไม่ประสบความสำเร็จและในการให้งานในทุกครั้ง ควรให้นักเรียนได้ทราบผลของการทำงาน โดยการให้ข้อสังเกตก็จะเป็นแรงจูงใจในการทำงานเป็นอย่างดี ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ สนใจ และช่วยในการตัดสินใจได้ว่าการกระทำนั้น ๆ ให้ผลดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ ในคราวต่อไปควรจะปรับปรุงอย่างไร

สุทินีย์ ชีรดากร (2542, น. 68) ได้กล่าวถึงวิธีส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ อาจทำได้โดย
 - 1.1 การเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
 - 1.2 ให้หลีกเลี่ยงความกังวลในระดับที่เหมาะสมทำให้เกิดการแสวงหาความรู้
2. การแข่งขันหรือร่วมมือ
3. การชมเชยและตำหนิ
4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง
5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
6. การให้รางวัลและการลงโทษ

จากการศึกษาบทบาทของครูในการส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน สรุปได้ว่า ครูควรจัดการสอนโดยคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น บรรยากาศของห้องเรียน การช่วยเหลือนักเรียน การเสริมแรงจูงใจ เป็นต้น รวมถึงการทำงานร่วมกันกับนักเรียน และการทำงานที่ร่วมมือกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดการส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในการทำงานแต่ละวิชาให้สำเร็จ

5. วัฒนธรรมสมัยนิยม

5.1 ความหมายของวัฒนธรรมสมัยนิยม

Popular culture ในภาษาไทยมีการใช้คำที่หลากหลาย เช่น วัฒนธรรมป๊อป วัฒนธรรมกระแสนิยม วัฒนธรรมประชานิยม วัฒนธรรมสมัยนิยม กระแสป๊อป หรือทับศัพท์คำว่า ป๊อปคัลเจอร์ ซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาวิจัยจะใช้คำว่า “วัฒนธรรมสมัยนิยม” แทนความหมายของคำว่า “Popular culture” เนื่องจากความสนใจในด้านวัฒนธรรมที่มีความนิยมในช่วงระยะเวลานั้น ๆ หรือ ความนิยมในช่วงสมัยใดสมัยหนึ่ง โดยมีประเด็นศึกษาเพื่อการวิจัยเกี่ยวกับการนำบทเพลงที่ได้รับความนิยมมาบรรเลงกับดนตรีไทย ดังนั้นคำว่า “วัฒนธรรมสมัยนิยม” จึงเป็นคำที่มีความเหมาะสมที่สุดในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ และมีนิยามความหมายของวัฒนธรรมสมัยนิยม ดังนี้

จำเรียง จันทรประภา (2552) อธิบายความหมาย popular culture วัฒนธรรมประชานิยม หมายถึง วัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ซึ่งแพร่หลายมากกว่า และคนทั่วไปชื่นชอบ จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วัฒนธรรมมวลชน (mass culture) มักเกี่ยวกับความบันเทิง การกีฬา โทรทัศน์ ภาพยนตร์และเพลงสมัยใหม่

McQuail (1994 อ้างถึงใน ฤทธิจักร คะชา, 2554) ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมกระแสนิยม (Popular Culture) ว่าหมายถึง วัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับหรือได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจากคนจำนวนมาก โดยเป็นสิ่งที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา และถูกเผยแพร่ผ่านทางสื่อมวลชนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลง ภาพยนตร์ นิยายหรือวรรณกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนจะพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน วัฒนธรรมกระแสนิยมนั้นยังมียุทธศาสตร์ถึงรสนิยม ความพึงพอใจ กริยาท่าทาง และวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนเป็นจำนวนมาก

จิรวุฒิ เสนาคำ (2549, น. 25-28) ได้กล่าวถึง วัฒนธรรมสมัยนิยม (Popular Culture) โดยใช้คำว่าวัฒนธรรมกระแสนิยม ซึ่งให้เห็นความหมายและความเป็นมาของวัฒนธรรมกระแสนิยมโดยจำแนกความหมายตามวิธีคิดและทฤษฎีไว้ 3 ประเภทคือ 1. วัฒนธรรมมวลชน 2. วัฒนธรรมจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจและ 3. วัฒนธรรมของภาพมายา อธิบายไว้ดังนี้

1. วัฒนธรรมกระแสนิยม หมายถึง วัฒนธรรมมวลชน (Mass culture) คือช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึง ต้นศตวรรษที่ 20 ช่วงที่เป็นช่วงของการเกิดปฏิวัติอุตสาหกรรม มีการผลิตสินค้าจำนวนมากเพื่อตอบสนองความต้องการบริโภคของมวลชน และเมื่อเกิดการขยายตัวของเมืองผู้คนต้องการความสะดวกสบาย ทำให้สินค้าในอุตสาหกรรมจึงมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งหลักการของการผลิตสินค้าในระบบอุตสาหกรรม คือ ทำให้มีมาตรฐานเดียวกัน ลักษณะเหมือนกัน ผลิตซ้ำได้หลายครั้งสามารถตอบสนองรสนิยมคนจำนวนมากได้ วัฒนธรรมแบบนี้ถูกมองว่าเป็นวัฒนธรรมบริโภคภายใต้ระบบตลาดและทุนนิยม โดยเฉพาะในสังคมอเมริกัน กระแสการบริโภคสินค้าในสังคมอเมริกันจึงถูกนำไปเชื่อมโยงกับสภาพแวดล้อมทางการเมืองของคนอเมริกันที่ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพ เป็นสังคมประชาธิปไตยที่อาศัยเสียงของประชาชนในการเลือกตั้ง ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าวัฒนธรรมกระแสนิยมเกี่ยวข้องกับระบบทุนนิยมและการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม และการเมืองแบบประชาธิปไตย แต่ชาวอังกฤษมองว่าวัฒนธรรมอเมริกันเป็นสิ่งที่กำลังบั่นทอนและทำลายความงามของจารีตประเพณีและงานศิลปะของชนชั้นสูง นักวิชาการจึงมีการจัดแบ่งแยกวัฒนธรรมชั้นสูงซึ่งอยู่ตรงข้ามกับวัฒนธรรมชนชั้นแรงงาน มองวัฒนธรรมมวลชนหรือวัฒนธรรมกระแสนิยมในเชิงลบเป็นมุมมองจากชนชั้นนำที่ประณามวิถีชีวิตของชนชั้นล่าง ชนชั้นที่คิดว่าวัฒนธรรมของชนชั้นตนดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นศิลปะหรือการบริโภคศิลปะของชนชั้นสูงถูกยกย่องว่าเป็นศิลปะที่แท้จริง แตกต่างจากศิลปะมวลชนที่ไร้ความงามและสุนทรีย์ะ ปัญหาอยู่ที่ว่าความงามเป็นสิ่งที่ถูกนิยามมาจากสังคมไม่มีสิ่งใดที่เรียกว่าความงามที่แท้จริงหรือความงามที่สมบูรณ์ที่สุด

2. ความหมายของวัฒนธรรมกระแสนิยมที่มาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจ นักวิชาการที่มีบทบาทในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้นำเอาแนวคิดของอันโตนิโอ กรัมสกี (Antonio Gramsci) มาอธิบายวัฒนธรรมกระแสนิยม ประเด็นที่ถูกนำมาแยกคือ hegemony หมายถึงวัฒนธรรมที่มาจากผู้นำทางความคิดและพยายามสร้างอิทธิพลต่อคนกลุ่มอื่น ๆ ผู้ที่เชื่อทฤษฎีนี้อธิบายว่าวัฒนธรรมกระแสนิยมคือวัฒนธรรมการต่อสู้ดิ้นรนระหว่างผู้ที่ถูกกดขี่ กับผู้มีอำนาจเหนือกว่าทางความคิดได้แก่ นักปราชญ์ หรือผู้ที่มีการศึกษา เป็นผู้นำทางสติปัญญาซึ่งดำรงอยู่ในสาขาอาชีพต่าง ๆ ต่อมาผู้ผู้นำแนวคิดนี้ไปอธิบายสถาบันที่มีบทบาทชี้นำความคิดด้วย เช่น สถาบันครอบครัว การเมือง สื่อมวลชน ศาสนา และการศึกษา เป็นต้น

3. วัฒนธรรมกระแสนิยม หมายถึง วัฒนธรรมภาพมายา ในช่วงทศวรรษ 1970-1980 เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางสังคม สืบเนื่องมาจากบรรยากาศของการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพกลุ่มคนชายขอบทำให้เกิดการทำลายอำนาจและสถาบันที่เคยเป็นหลักของความรู้อยู่ โดยเฉพาะรัฐจะถูก

ท้าทายให้แก้ปัญหาความขัดแย้งทางสังคม ช่วงเวลานี้คนกลุ่มต่าง ๆ จะออกมาประกาศตัวตนและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม คนหลายกลุ่มไม่ต้องการให้ผู้ปกครองมากีดกันหรือแบ่งแยกอีกต่อไป กระแสสิทธิเสรีภาพแพร่กระจายไปในโลกที่สาม โดยเฉพาะในดินแดนที่เคยตกเป็นอาณานิคมของยุโรปและอเมริกา คนพื้นเมืองในประเทศโลกที่สามเรียกร้องให้รัฐยอมรับสิทธิการเป็นพลเมืองของพวกเขาพร้อม ๆ กับมีขบวนการฟื้นฟูอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ขบวนการนี้เปิดพื้นที่ใหม่ ๆ ในการสร้างความรู้หลากหลาย ความรู้จะมีใช้มาจากรัฐเท่านั้น ต่างจากประชาชนธรรมดาปฏิบัติของวัฒนธรรมกระแสนิยมมวลชนที่ขยายตัวและถูกดูหมิ่นเหยียดหยามจากชนชั้นสูง ศิลปะเพื่อมวลชนในอังกฤษและอเมริกาในทศวรรษ 1950-1960 เติบโตอย่างรวดเร็วท่ามกลางกระแสความคิดที่ปฏิเสธการแบ่งแยกว่า อะไรคือศิลปะชั้นสูงหรือศิลปะชั้นต่ำ ศิลปินหลายคนมีความเคลื่อนไหวเพื่อสร้างผลงานตัวเองอย่างเป็นอิสระ แอนดี้ วอร์ฮอล (Andy Warhol) กล่าวว่าพาณิชย์ศิลป์คือศิลปะที่แท้จริง เพราะงานศิลปะเป็นเรื่องรสนิยม และสุนทรีภาพของคนแต่ละคน ไม่ว่าใครก็สร้างงานศิลปะได้ เจมสัน อธิบายว่า วัฒนธรรมนิยมถูกแทนที่ด้วยวัฒนธรรมการค้า เขาเชื่อว่าทุนนิยมมีพัฒนาการเป็น 3 ช่วง ช่วงที่หนึ่งเป็นยุคของระบบตลาด (market capitalism) ยุคที่สองเป็นยุคผูกขาดทางการค้า (monopoly capitalism) และยุคสุดท้ายเป็นยุคที่ทุนนิยมแพร่กระจายไปทั่วโลก (multinational capitalism) ซึ่งยุคสุดท้ายนี้คือ ยุคแนวคิดแบบหลังสมัยใหม่ ยุคดังกล่าวเป็นยุคของภาพหลอนและการล้อเลียนวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่จึงไร้แก่นที่แท้จริง ไม่มีรากและต้นกำเนิด แต่อาศัยความหมายที่หยิบยืมมาจากหลาย ๆ แหล่งผสมปนเปกัน

พัฒนา กิติอาษา (2546, น. 49) ได้นำเสนอว่า เครื่องมือที่สำคัญที่สุดของการสร้างตัวตนในกระแสวัฒนธรรมสมัยนิยม ประกอบด้วยกลวิธี 7 อย่าง ได้แก่ 1. การใช้คำขวัญ หรือคำสั้น ๆ ที่จำง่ายซึ่งจะช่วยดึงดูดให้ผู้คนสนใจ 2. การตราหน้า การทำให้คนตัดสินใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ใช้เหตุผลประกอบ 3. การเหมารวม การทำให้คนเกิดความรู้สึกดีหรือประทับใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยปราศจากการวิเคราะห์ ตรวจสอบ 4. การถ่ายโอนสัญลักษณ์ เป็นการใช้สัญลักษณ์ของสิ่งที่น่าเชื่อถือ เป็นที่เคารพมาเพื่อถ่ายโอนลงสู่อีกสิ่งหนึ่ง 5. การแห่ตาม การกระตุ้นความรู้สึกอยากมีพวกพ้อง ความเห็นด้วย 6. ความดึงดูดทางเพศ (sex appeal) การกระตุ้นความรู้สึกทางเพศให้คนหันมาสนใจ 7. เสียงดนตรี การนำเพลงประกอบทำให้รู้สึกคล้อยตามและจดจำได้ง่าย

ภัทร ด้านอุตรา (2541, น. 351-363) แนวคิด popular culture ในประเทศไทยยุคเศรษฐกิจเฟื่องฟูช่วงทศวรรษ 2530 ซึ่งไม่เพียงแต่สร้างความหลากหลายทางด้านเศรษฐกิจการเมือง สังคม ยังรวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งมีข้อสังเกตหลายประการเกี่ยวกับ popular culture ดังนี้

1. popular culture ในสังคมไทยร่วมสมัยไม่ได้จำกัดอาณาเขต (sphere) อยู่แต่เฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น แต่มีอยู่ในทุกเพศ ทุกวัย และแทบทุกสถานะของสังคม
2. popular culture ไม่ใช่เป็นเพียงแค่วัฒนธรรมฉาบฉวย
3. แหล่งที่มาของ popular culture ไม่ใช่มีเพียงประเทศสหรัฐอเมริกา ดังคำที่ว่า “popular culture is American culture” เพราะมีหลายกรณีที่เป็นผลผลิตในประเทศ ที่เห็นได้ชัด คือ วัฒนธรรมเพลงลูกทุ่ง และวัฒนธรรมเพลงเพื่อชีวิต
4. ขอบข่ายของ popular culture ไม่ได้จำกัดแต่เพียงกิจกรรมการสันทนาการบันเทิง หรือแฟชั่นการแต่งกายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงกิจกรรมอย่างอื่น เช่น กิจกรรมเพื่อสุขภาพ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ
5. วิธีที่จะเผยแพร่ popular culture ที่ดีที่สุดคือให้เกิดการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิทยุ วิทยุโทรทัศน์ แต่มีตัวอย่างหลากหลายที่ชี้ให้เห็นว่า popular culture สามารถแพร่หลายได้อย่างรวดเร็ว เช่น หนังสือพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผ่านการสื่อสารบอกเล่าปากต่อปากที่ไม่ได้เป็นสื่อสมัยใหม่อะไรเลย

จากการศึกษาวัฒนธรรมสมัยนิยมข้างต้นสรุปได้ว่า วัฒนธรรมสมัยนิยม คือ รูปแบบกิจกรรมของมนุษย์ที่ได้รับความนิยมหรือชื่นชอบอย่างแพร่หลายจากผู้คนจำนวนมาก โดยเป็นสิ่งที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาจากมนุษย์เพื่อมนุษย์ด้วยกันเอง สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไปและถูกเผยแพร่ผ่านทางสื่อสารต่าง ๆ ของสังคม

5.2 ความหมายของเพลงสมัยนิยม

พิสิษฐ์ เอมดวง (2562, น. 28) เพลงสมัยนิยม คือบทเพลงที่มีลักษณะของเพลงที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน เน้นเนื้อหาของเพลง (วรรณกรรม) และทำนองที่ไพเราะสอดคล้องกับคำในภาษา โดยมีการเรียบเรียงเสียงประสานที่เหมาะสม คอยส่งเสริมให้เนื้อร้องและทำนองมีความโดดเด่นจนทำให้บทเพลงเกิดความไพเราะ ชាប់ซึ่ง ก็น่าสนใจต่อผู้ฟัง เพราะเนื้อหาของเพลงและทำนองที่ไพเราะนั้น สามารถสื่อถึงผู้ฟังและผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของอารมณ์เพลงได้ง่าย แม้บางครั้งอาจจะไม่สามารถแปลความหมายของภาษาได้ แต่ก็ยังสามารถรับรสความไพเราะของทำนองเพลงได้และยังสามารถเข้าถึงผู้ฟังได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่จำกัดชนชั้น บางเพลงอาจจะไม่จำกัดยุคสมัย ที่เรียกกันว่าเพลง “Standard” หรือเพลง “อมตะ” ในวงการอุตสาหกรรมดนตรีจะเรียกเพลงสมัยนิยมว่า “เพลงป๊อป” (popular music) ดังนั้นถ้าจะถามถึงความหมายของเพลงป๊อปอาจมีความหมายว่า เพลงที่แต่งขึ้นเพื่อให้เป็นที่ชื่นชอบ ถูกใจ จนเป็นที่นิยมจากคนในสังคมจำนวนมากและสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจโดยอาศัยขบวนการทางธุรกิจ

สื่อสารมวลชนต่าง ๆ เพื่อส่งให้เพลงนั้นถึงตัวผู้ฟังที่เป็นกลุ่มเป้าหมายให้ได้มากที่สุดหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เพลงที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อขาย เน้นความต้องการของตลาดเป็นสำคัญ สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสความนิยมจากสังคมทั้งจากในประเทศและกระแสความนิยมเพลงจากต่างประเทศ จนบางครั้งเพลงที่ถูกสร้างขึ้นมานี้จะถูกออกแบบให้เป็นไปตามบุคลิก ลักษณะของตัวศิลปินที่เป็นที่ต้องการของผู้ฟังมากกว่าจะเน้นที่ความเป็นศิลปะ ฯ

คมสันต์ วงศ์วรรณ (2551, น. 2) คนตรีป๊อป คือ เพลงป๊อป (แต่เดิมย่อมาจาก Popular แปลว่า “ความนิยม”) เป็นที่เข้าใจมักจะได้รับการบันทึกในเชิงพาณิชย์ เพลงมักจะมุ่งเน้นเยาวชนที่มีต่อตลาด โดยปกติจะประกอบด้วยเพลงสั้น ๆ ง่าย ๆ การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการผลิตรูปแบบแนวเพลงหรือแนวดนตรีใหม่ขึ้นจากรูปแบบแนวเดิมที่มีอยู่ ส่วนใหญ่เพลงป๊อปมีผลต่อการดูดซึมแนวเพลงจากรูปแบบอื่น ๆ

จากการศึกษาความหมายของเพลงป๊อปข้างต้น สรุปได้ว่า เพลงป๊อป หมายถึง บทเพลงหรือดนตรีที่ฟังง่าย ไม่ซับซ้อนและได้รับความนิยม ความสนใจเป็นวงกว้างของสังคมในปัจจุบันสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสนิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ

5.3 ความเป็นมาและวิวัฒนาการของเพลงสมัยนิยม

เพลงสมัยนิยมหรือดนตรีป๊อปได้มีต้นกำเนิดมาจากคนผิวดำในอเมริกาและดนตรีคันทรี่ที่เริ่มปรับจนกลายเป็นแนวเพลงร็อกแอนด์โรลล์ (Rockabilly) ในยุคแรก ซึ่งเป็นชนิดของเพลงที่กลายมาเป็นเพลงป๊อป ส่วนหนึ่งเพลงป๊อปถูกแต่งขึ้นเพื่อหวังคนฟังกลุ่มใหญ่ โดยได้แรงผลักดันจากค่ายเพลงผู้ผลิต โดยแบ่งตามยุคได้ ดังนี้

1. ในยุค 50 เพลงร็อกแอนด์โรลล์ได้รับความนิยม เป็นแนวเพลงป๊อปที่มาจากการเต้นจังหวะโยกไปโยกมา มีการเคลื่อนไหวร่างกาย แนวเพลงยุคนี้มีศิลปินที่ได้รับความนิยมอย่าง เอลวิส เพรสลีย์ เป็นต้น

2. ในยุค 60 เป็นยุคของทีนไฮดอล ซึ่งนักดนตรีได้นำแนวเพลงดนตรีโฟล์กและแนวเพลงบลูส์มาทำใหม่ โดยได้รับอิทธิพลมาจากแนวเพลงร็อกแอนด์โรลล์ เช่น ศิลปิน The Byrds and Janis Joplin, เดอะ บีทเทิลส์, เดอะ บีชบอยส์, คลิฟ ริชาร์ด, โรลลิง สโตนส์, แชนดี ซอว์ เป็นต้น

3. เพลงร็อกในยุค 70 เป็นช่วงที่แนวเพลงได้ถูกสร้างมาอย่างหลากหลายแนวดนตรีที่ฟังยากขึ้น ชนิดแนวดนตรีที่เน้นหนักแน่นของแนวเพลงบลูส์ เรียกว่า แนวเพลงบลูส์ร็อกหรือแนวเฮฟวี เมทัล ซึ่งกลายมาเป็นป๊อปมิวสิก เช่น ศิลปิน The Bands Led Zeppelin and Judas Priest และเป็นยุคเริ่มต้นของดนตรีแนวดีสโก้และยังมีดนตรีประเภทคันทรี่ ที่ได้รับความนิยม

นิยมอย่าง ดี อีเกิลส์หรือดนตรีป๊อปที่ได้รับอิทธิพลจากร็อกอย่างเดอะคาร์เพนเทอร์ส, ร็อดส์จิวท, คาร์ลี ไชมอน, แลร์ เป็นต้น

4. ในยุค 80 เป็นช่วงที่แนวเพลงเด่นในไนต์คลับ เรียกว่า เพลงดิสโก้ กลายเป็นเพลงที่ได้รับความนิยมทางแนวเพลงป๊อป ดังนั้น บริษัทผลิตเพลงจึงทดลองให้ผู้เชี่ยวชาญผลิตเพลงแนวดนตรีแปลกไปกว่าเดิม โดยนำแนวเพลงยุค 1980-1989 ของศิลปิน The Car มาผสมผสานให้เกิดความแปลกใหม่ มีศิลปินป๊อปที่ได้รับความนิยมอย่างมากในยุคนี้ เช่น ไมเคิล แจ็กสัน ทำให้มีอิทธิพลต่อการเพลงป๊อปในขณะนั้น รวมถึงมาดอนน่า, ทิฟฟานี, เจเน็ต แจ็กสัน, พิล คอลลินส์, แวม ลักษณะดนตรีจะมีการใส่ดนตรีสังเคราะห์เข้าไป เพลงในยุคนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเพลงเต้นรำและยังมีอิทธิพลไปถึงด้านเครื่องแต่งกายแฟชั่นในยุคนี้ด้วย (Brian Longhurst 1995 อ้างถึงใน อนงค์สุลักษณ์ ไยลอบ, 2555)

5. ในยุค 90 เริ่มได้อิทธิพลจากเพลงแนวอาร์แอนด์บี เช่น ศิลปิน TLC, Celine Dion, Mariah Carey, and Brandy อิทธิพลแนวเพลงร็อกยังคงมีอิทธิพลกับนักร้องที่ใช้เส้นเสียง (Vocalists) เช่น Jewel, Nirvana, Eric Clapton, Tori Amos and The Ever Flexible Madonna, Tori และ Madonna ยังเปลี่ยนแนวเพลงไปตามความเหมาะสมของยุคของสมัยนั้นบ้าง รวมถึงผู้ฟังเพลงยังคงชื่นชอบตอบรับแนวเพลงในยุคนี้เป็นอย่างมาก เช่นเดียวกันกับศิลปิน NSYNC, Ricky Martin, New Kids on the Block, Willa Ford, and Britney Spears ระยะเวลา 10 ปี ในปัจจุบัน เพลงป๊อปได้มีการนำเอาดนตรีป๊อปมาผสมกับแนวเพลงฮิปฮอปอีกด้วย (กุลวดี มกราภิรมย์ และ สุภัทรา น. วรณพิน, 2545, น. 45)

6. ในยุค 2000 ดนตรีแนวป๊อปถูกจำกัดความให้เป็นเพลงแนวที่ได้รับความนิยมในการฟังเพื่อการพาณิชย์ตามกระแสบริโภคนิยม เพราะแนวดนตรียึดเหตุการณ์หรือแนวดนตรีที่ทันสมัยในเวลานั้น ๆ และช่วงเวลาต่าง ๆ ที่พิเศษ สไตล์ของเพลงป๊อปในช่วง 2000-2010 นี้ ได้รับความนิยมมากในแนวเพลงฮาร์ทร็อก, ฮิปฮอป, ป๊อป ฟังก์

มีศิลปินที่ประสบความสำเร็จอย่าง บียอนเซ่, บริทนี สเปียร์, คริสติน่า อากีเลรา, แบล็ค อายด์ พีส์, จัสติน ทิมเบอร์เลค ส่วนเทรนด์ป๊อปอื่น ๆ เช่น แนวป๊อป-ฟังก์ คือวง ซิมเปิ้ล แพลน, เอฟริล ลาเวิน รวมถึงการเกิดรายการชุดฮิต อเมริกันไอดอล ที่สร้างศิลปินอย่างเช่น เคลลี คลาร์กสันและเคลย์ ไคเคน แนวเพลงป๊อปและอาร์แอนด์บีเริ่มรวมกัน มีลักษณะเพลงป๊อปที่เพิ่มความเป็นอาร์แอนด์บีมากขึ้นอย่างเช่น เนลลี เฟร์ตาโด, ริฮานนา, จัสติน ทิมเบอร์เลค เป็นต้น

ดังนั้น เพลงป๊อปหรือดนตรีป๊อปได้มีการเผยแพร่ในเมืองไทยเป็นครั้งแรก โดยถูกนำมาใช้ในการบันทึกปี 2469 ความหมายของเพลงป๊อปในยุคนั้น คือ มีเสน่ห์ เป็นที่นิยมและถูก

บันทึกเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ในยุคนั้น จนได้กำเนิดคำว่า “วงการเพลงป๊อปในเมืองไทย” (อนงค์สุลักษณ์ ไยลลอบ, 2555, น. 9)

5.4 เพลงไทยสมัยนิยม

5.4.1 ความหมายของเพลงไทยสมัยนิยม หรือเพลง T-Pop

อโณศิรี สุระตโก (2565) ให้ความหมายของ T-Pop ว่า T นั้นมาจาก Thailand ส่วน POP นั้นอาจมาจากคำว่า Poppular ที่แปลว่าความนิยม เพราะแนวเพลงใน “T-POP” ไม่ได้มีการระบุชัดเจนว่าจะเป็นแนวเพลงไหน ทำให้มีแนวเพลงที่หลากหลาย มีจุดแข็งหลายจุดที่แตกต่างกันไปของศิลปิน

หทัยธาร จัตรเลิศมงคล (2564) ให้ความหมายของ T-Pop ว่า T-Pop อาจหมายถึงเพลง “ป๊อป” ในไทยที่ไม่ได้ระบุประเภทชัด แต่อยู่ในมาตรฐานโลกได้ หรือหมายถึงเพลงป๊อปไทยที่มีความหลากหลายมากขึ้นจนทำให้คนในและนอกประเทศหันมาให้ความสนใจกับเพลงไทยกันมากขึ้น

Oohmusic (2563) ให้ความหมายของ T-POP ไว้ว่า T-POP หมายถึง เพลงที่มีภาษาไทยเป็นหลัก เพลงที่ฟังง่าย ดนตรีไม่ซ้ำหรือเร็ว เนื้อหาของเพลงส่วนมากจะเกี่ยวกับความรู้สึกของคน เพลง POP ส่วนมากไม่มีทำนองประจำเพลง หากมีบ้างก็จะไม่เด่นทั้งเพลงและจะไม่มีตำแหน่งในวงให้เรียกขาน

จากการศึกษาความหมายเพลงไทยสมัยนิยม สรุปได้ว่า เพลงไทยสมัยนิยม หมายถึง บทเพลงไทยที่มีแนวดนตรี เนื้อหาที่สื่อสารถึงผู้ฟังให้เข้าใจความหมายและอารมณ์เพลงได้ง่าย เข้าถึงผู้ฟังได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่จำกัดชนชั้น ได้รับความนิยมและความสนใจเป็นวงกว้างของสังคมไทย

5.4.2 ความเป็นมาและวิวัฒนาการ T-Pop

กระแส T-POP ปรากฏมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2520 อย่างเช่น วง The Impossible และ Grand Ex ถือเป็นศิลปินที่ทำให้สังคมไทยรู้จักแนวเพลงป๊อป ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากแนวเพลงตะวันตก แต่แนวเพลง T-POP นั้นเริ่มเป็นที่นิยมในช่วงปี พ.ศ.2530 ศิลปินที่เติบโตในช่วงนั้น เช่น ตี๋ ชิววี่, วง สาว สาว สาว และค่ายเพลงที่โด่งดังอย่าง Kamikaze ในช่วงเวลานั้นเป็นช่วงที่เพลงต่างประเทศฝั่งตะวันออกเช่น K-pop (เกาหลี) J-pop (ญี่ปุ่น) ยังไม่ได้เข้ามามีอิทธิพลในไทยมากนักทำให้ T-POP เป็นที่นิยมและยอดฮิตมาก เรียกได้ว่าในช่วงยุคนั้นถือเป็นยุคทองของ T-POP

พ.ศ.2553 T-POP กลับมาในวงการเพลงไทยอีกครั้งแต่ไม่ได้บูมเท่าช่วงยุค 90 แต่เพลงที่แต่งขึ้นมาในช่วงระยะเวลานั้น และมีความสนใจกับเพลงไทยจน

ได้รับกระแสในสังคมอยู่บ้าง เช่น วง ทรี.ทู.วัน ตั้งวงเมื่อปี พ.ศ. 2553 ได้ออกเพลง แค่ที่รัก ซึ่งเพลงนี้เป็นกระแสโด่งดังในยุคนั้น หรือเพลง Too Much So Much Very Much ของ ธงไชย แมคอินไตย์ ปี พ.ศ.2554 ได้รับความนิยมจนมีคนเต้นโคฟเวอร์ เพราะทำเต้นเรียบง่าย สามารถฟังและเต้นตามได้อย่างสนุกสนาน ไม่เพียงเท่านั้น เพลงดังกล่าวได้มีการแปลเพลงเป็นภาษาญี่ปุ่นของวง Berryz ซึ่งมีทำเต้นและท่อนฮุคที่เหมือนกับฝั่งของไทย และยังมีเพลง ณ บัดนาว ของ บี เดอะสตาร์ ปี พ.ศ.2555 เป็นเพลงที่ได้รับความนิยมเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามกระแสนิยมอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น เพราะเมื่อความนิยมลดลง กระแสนิยมของแนวเพลงนั้น ๆ จะลดน้อยลงตามไปด้วย แต่เมื่อมีปรากฏการณ์ “คุกกี้ฟีเวอร์” ปี พ.ศ.2560 ของวง BNK48 เป็นวงน้องสาวจาก AKB48 คุกกี้ฟีเวอร์นั้นมาจากซิงเกิ้ลที่ 2 Koisuru Fortune Cookie (คุกกี้เสี่ยงทาย) ที่มีเนื้อเพลงที่ร้องง่าย ทำเต้นที่เต้นง่าย ทำให้คนทั่วไปสามารถเต้นตามได้ บวกกับเพลงที่มีความน่ารักอยู่ในเนื้อเพลงทำให้คนมีชื่อเสียงในวงการบันเทิงหลายคนออกมาร้องโคฟเวอร์เพลงนี้ จนเพลงคุกกี้เสี่ยงทายโด่งดังไปทั่วประเทศไทย ซึ่งนั่นทำให้คนในสังคมไทยเริ่มสนใจความเป็น T-POP มากขึ้น ค่ายเพลงหลายค่ายจึงเริ่มปั้นศิลปินในรูปแบบไอดอลเช่น 4EVE PiXXie และอีกมากมายที่เกิดขึ้นหลังคุกกี้ฟีเวอร์ ทำให้ T-POP กลับมาเป็นกระแสนิยมอีกครั้ง และโดยเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้นทำให้อัปเดตข่าวสารต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ง่ายต่อการเผยแพร่ผลงานเพลงต่าง ๆ ลงบนโซเชียลได้อย่างถูกกฎหมาย (สถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2565)

การขายเพลงในสมัยก่อนแข่งขันกันด้วยยอดขาย หากเพลงใด ผลงานใด สามารถขายได้เยอะแสดงว่าความนิยมในเพลงนั้นสูง และมักจะเกิดการก๊อปปี้เพลงเถื่อนขึ้น ส่งผลให้ผลงานของศิลปินไม่ได้รายได้เท่ากับความนิยมของเพลง ทำให้ศิลปินเริ่มถอยลงจากรวงการเพลง เพราะลงทุนไปกับการทำเพลง แต่ผลที่ตามมานั้นโอกาสขาดทุนสูง และพื้นที่แสดงความสามารถหรือแสดงผลงาน อย่างเช่น 7 สีคอนเสิร์ต รายการเพลงต่าง ๆ เปิดโอกาสให้แสดงผลงานอย่างจำกัด ในปี พ.ศ. 2553 เป็นช่วงสิ้นสุดของยุคของเทปและซีดี และเป็นจุดเริ่มต้นของยุคดิจิทัลและสตรีมมิ่ง ทำให้เกิดศิลปินและค่ายเพลงอิสระเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ค่ายเพลงต้องมีการปรับเปลี่ยนแนวเพลงเพื่อเข้ากับยุคสมัย คือการทำตลาดเพลงออนไลน์เพื่อเข้าถึงผู้ฟังได้มากขึ้นและรายการเพลงต่าง ๆ ในโทรทัศน์จะลึกลง เพราะรายการต่าง ๆ สามารถเผยแพร่บนโลกออนไลน์ได้และสามารถฟังเพลงและรับชมเอ็มวีผ่านสมาร์ทโฟนได้แล้ว ประกอบกับช่วงเวลานั้นเพลงต่างชาติอย่าง K-pop, J-pop เริ่มเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้นเพราะฉะนั้นการเติบโตของ T-POP ต้องหยุดชะงักลง

กระแส T-Pop ของไทยเกิดขึ้นในช่วง 2-3 ปีนี้ เริ่มจากกระแสจากความโด่งดังของวงไอดอลญี่ปุ่นอย่าง BNK48 และกระแส Black Pink ที่ดังไปทั่วโลกในนามของวง Girl Group จากประเทศเกาหลี ซึ่งมีคนไทยเป็นหนึ่งในสมาชิก ส่งผลให้ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมาเกิดวงในลักษณะไอดอลในแบบญี่ปุ่น และ Boy & Girl Group เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามจำกัดความของ T-Pop ไม่ได้จำกัดเฉพาะกลุ่มนี้เท่านั้น แต่หมายถึงดนตรีที่มีความสากลและเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งจุดแข็งของไทยคือ “ความหลากหลายทางดนตรี” จากวัฒนธรรมหลากหลายที่ผสมผสานกันทั้งในระดับพื้นถิ่น ระดับภูมิภาคและระดับสากล ในปีที่ผ่านมาวงการดนตรีอิสระของไทยมีศิลปินไทยหลายวงได้ออกไปทัวร์คอนเสิร์ตในระดับเอเชียและระดับโลกมากมาย อย่างเช่น Paradise Molam Bangkok International Band, Phum viphurit กลุ่มชุมชนดนตรีอิสระในต่างประเทศให้ความสนใจศิลปินไทย เกิดการแลกเปลี่ยนการแสดง และการเดินทางเข้าชมศิลปินดีของไทย จนเกิดกระแสร้อนกลับมาในประเทศไทย เกิดการยอมรับและเป็นที่รู้จักภายในประเทศจากกลุ่มเฉพาะสู่วงกว้าง โดยเฉพาะกลุ่ม “อินดี้ป๊อป” ที่มีการเติบโตขึ้นมาก อาทิ GYM AND SWIM, Polycat, Safeplanet, Yellow fang, TELEX TELEXs เป็นต้น และจุดสำคัญที่ทำให้คำว่า T-Pop เป็นที่พูดถึงในวงกว้าง คือการที่ภาคเอกชนโดย Work Point ผู้คร่ำหวอดด้านการทำรายการ Showbiz ด้านดนตรีมาเป็นเวลายาวนาน เล็งเห็นความสำคัญของกระแสที่เกิดขึ้น จึงได้สร้างรายการ T-Pop Stage และพัฒนาไปถึงการทำ T-Pop Application เพื่อหวังจะเป็นแรงกระตุ้นและเป็นตัวเร่งให้อุตสาหกรรมดนตรี T-Pop ที่พูดถึงและพร้อมสร้างแรงกระเพื่อมไปยังแวดวงดนตรีอื่น ๆ (ไทยรัฐ, 2564)

ปัจจุบัน T-POP ยังคงเป็นกระแสในโลกโซเชียล และความนิยมขยายไปเป็นวงกว้าง แต่ในอนาคตอันใกล้นี้มีความเชื่อว่า T-POP จะสามารถก้าวไปได้ไกล เพราะจากกระแสตอบรับและความสนใจ T-POP ของคนรุ่นใหม่ที่สูงขึ้น คาดว่าจะสามารถพัฒนา T-POP ให้โด่งดังไปทั่วโลกได้

5.5 คีตลักษณ์เพลงสมัยนิยม

เพลงสมัยนิยมมีลักษณะการจัดโครงสร้างของบทเพลงที่มีการแบ่งห้องเพลง วลี ประโยคและท่อนเพลงสามารถแบ่งเป็นประเภทของคีตลักษณ์ได้ดังนี้

บุญวิชัย สัมมนา (2557) กล่าวว่า โครงสร้างของบทเพลงที่มีแบบแผน ซึ่งผู้ประพันธ์เพลงมักจะมีรูปแบบการแต่งเพลงตามที่ตนเองคิดไว้ เช่น การแบ่งเป็นห้องเพลง เป็นวลี (Phrase) เป็นประโยค (Sentence) และเป็นท่อนเพลง รูปแบบของบทเพลงในปัจจุบัน ได้แก่

1. ยูนิทารี (Unitary Form) หรือ One Part Form คือ บทเพลงที่มีแนวทำนองสำคัญเพียงทำนองเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสมบูรณ์ เช่น เพลงสรรเสริญพระบารมี เพลงชาติ เป็นต้น

2. ไบนารี (Binary Form) หรือ Two Part Form คือ บทเพลงที่มีรูปแบบประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่ ๆ เช่น ท่อนทำนอง A และท่อนทำนอง B เรียกบทเพลงแบบนี้ว่า รูปแบบ A B

3. เทอร์นารี (Ternary Form) หรือ Three Part Form คือ บทเพลงที่มีรูปแบบประกอบด้วย 3 ส่วนใหญ่ ๆ มีส่วนกลางที่แตกต่างไปจากส่วนต้นและส่วนท้าย เช่น ท่อนทำนองที่ 1 A, ท่อนทำนองที่ 2 B, ซึ่งทำนองแตกต่างกันออกไปและท่อนที่ 3 A ก็มีทำนองคล้ายกับท่อนที่ 1 A เรียกบทเพลงแบบนี้ว่ารูปแบบ A B A

4. ซองฟอร์ม (Song Form) คือ การนำเทอร์นารีฟอร์มมาเติมส่วนหลักแรกลงอีก 1 ครั้ง จะได้รูปแบบ A A B A เรียกว่า ซองฟอร์ม โครงสร้างแบบนี้มักพบในเพลงทั่ว ๆ ไป

5. รอนโด (Rondo Form) คือ รูปแบบการเน้นที่ทำนองหลัก โดยในบทเพลงจะมีหลายแนวทำนอง ส่วนทำนองหลักหรือทำนองแรกจะวนอยู่ระหว่างทำนองอื่น ๆ ที่ต่างกันออกไป อาจแบ่งได้ 3 รูปแบบคือ

5.1 Simple Rondo คือ การเปลี่ยนไปมาของทำนองหลักกับทำนองที่ 2 เช่น A B A B A

5.2 Second Rondo คือ การเปลี่ยนไปมาของทำนองหลักกับอีก 2 แนวทำนอง เช่น A B A C A

5.3 Third Rondo คือ การเปลี่ยนไปมาของทำนองหลักกับอีก 3 แนวทำนอง โดยจัดเรียงกัน เช่น A B A C A D A

สุพรรณิ เหลือบบุญชู (2534, อ้างถึงใน มัณฑนา สุวรรณศรี, 2562) ให้แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของเพลงว่า รูปแบบหรือคีตลักษณ์แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. เอกบท (Unitary Form) คือ บทเพลงที่แยกออกเป็นท่อนเสียงหรือลักษณะทำนองเดียว

A เช่น เพลงชาติ เพลงสรรเสริญ ฯ เป็นต้น

ทำนองเดียวที่ซ้ำกันจะเป็น ท่อน A A A A

ทำนองที่มีการแปรทำนอง ท่อน A A A A

2. ทวิบท (Binary Form) บทเพลงที่มี 2 ท่อน หรือทำนองหลักสองลักษณะ คือ

A: B นอกจากนี้ยังมีการซ้ำกันหลาย ๆ เทียบก็ได้ เช่น

มีการซ้ำเป็นแบบ AA BB

มีการซ้ำคู่เป็นแบบ AB AB

3. ตริบท (Ternary Form) คือบทเพลงที่แบ่งออกเป็น 3 ท่อน หรือ ทำนองหลัก 3 ลักษณะ คือ A B A แกนกลางเป็นทำนองหลักขัดแย้ง อาจมีการแบ่งเป็น A B A หรือมีการซ้ำแบบ A B A B A ที่เป็นแบบที่ใช้กับเพลงขับร้องเป็นส่วนใหญ่

4. รอนโดฟอร์ม (Rondo Form) คือเพลงที่มีบทสร้อย ประกอบด้วยทำนองหลัก และทำนองขัดแย้ง 2 แกน ดำเนินซ้ำแกนทำนองหลัก โดยใช้ทำนองขัดแย้งกันมี 2 ลักษณะ

อย่างสั้น A B A C A

อย่างยาว A B A C A D A E A

จากการศึกษาคีตลักษณ์เพลงสมัยนิยม สรุปได้ว่า คีตลักษณ์เพลงสมัยนิยม เป็นสาระสำคัญที่แสดงถึงลักษณะและโครงสร้างของบทเพลงเกี่ยวกับการแบ่งห้องเพลง การแบ่งวลี การแบ่งประโยค แบ่งท่อนเพลงและเป็นแบบแผนในการประพันธ์เพลงบรรเลงและเพลงร้อง

5.6 การคัดเลือกเพลงสมัยนิยม

การคัดเลือกบทเพลงสมัยนิยมเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนนำบทเพลงไปใช้สำหรับการเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรี เพื่อให้บทเพลงมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่จะช่วยให้การเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รายละเอียดสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการคัดเลือกบทเพลงสมัยนิยมมีดังนี้

ศุภกร มรกต (2535, น. 62) กล่าวถึงการคัดเลือกเพลงสมัยนิยมไว้ว่า เพลงสมัยนิยมที่นำมาสอนต้องเป็นเพลงที่มีคุณภาพ โดยครูจะคัดเลือกจากองค์ประกอบทางดนตรีและเนื้อร้องเป็นหลัก โดยทั้ง 2 ส่วนต้องมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสามารถดูได้จากลักษณะดังนี้

1. มีท่วงทำนองที่ไพเราะ ใช้ระดับเสียงสูงเสียงต่ำสอดคล้องกัน
2. เนื้อร้องของเพลงควรเป็นไปในทางสร้างสรรค์ ฟังแล้วจรรโลงใจ
3. จังหวะเพลงควรมีความสม่ำเสมอตลอดทั้งเพลง
4. ต้องใช้เสียงประสานในขั้นคู่ที่กลมกลืนกัน
5. มีระดับความดังของเพลงที่พอประมาณ

Charles R.H. (1991, อ้างถึงใน ทงวรัตน์ สุตงาม, 2550) กล่าวถึงการคัดเลือกเพลง สมัยนิยมไว้ว่า หลักการในการพิจารณาคัดเลือกเพลง มี 2 ประการคือ

1. ต้องเป็นเพลงที่มีคุณภาพ
2. ต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนในกลุ่ม ในการจัดกิจกรรม การสอนควรคำนึงถึงส่วนต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ท่อนย้อนเพลง บทเพลงที่มีท่อนย้อนเพลงมากเกินไป ครูควรลดจำนวน ของท่อนย้อนลง ทั้งนี้เพื่อผลต่อความจำของนักเรียน

2.2 ความยาวของเพลง บทเพลงที่ใช้เวลานานเกินไป ครูควรตัดบางท่อน ออกเพราะทำให้เด็กเมื่อยล้าและหมดความสนใจได้

2.3 จังหวะ เพลงที่สามารถจูงใจวัยรุ่นได้ต้องมีจังหวะที่น่าสนใจเพราะ นักเรียนเกิดความสนุกสนานกับบทเพลงที่มีจังหวะซับซ้อน

2.4 ความชำนาญในการเล่นดนตรี ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของคุณภาพ ดนตรี ครูต้องพยายามให้นักเรียนได้เล่นดนตรีโดยแสดงถึงอารมณ์ดนตรีอย่างแท้จริง และควบคุม เสียงดนตรีให้เป็นเสียงที่ตรงกับยุคสมัยของบทเพลงนั้น ควรเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติใน เครื่องหมายทางดนตรีได้อย่างถูกต้อง

2.5 คุณภาพของดนตรี เพลงควรมีคุณภาพและหลักเกณฑ์ทางดนตรีที่ แน่นนอน ในบทเพลงควรมีเทคนิคใหม่ ๆ เพื่อให้นักเรียนสนุกกับการเรียนมากขึ้น

จากการศึกษาการคัดเลือกบทเพลงสมัยนิยม สรุปได้ว่า การคัดเลือกบทเพลงสมัยนิยม ควรคัดเลือกบทเพลงที่มีคุณภาพ มีองค์ประกอบทางดนตรี ระดับเสียง จังหวะ ทำนอง รวมไปถึง ความเหมาะสมของบทเพลงกับระดับความสามารถของนักเรียนที่ควรคำนึงถึงท่อนเพลง ความยาวของเพลง เทคนิคการบรรเลงและความสนุกสนาน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากบท เพลงได้อย่างมีคุณภาพ

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โชติกา ภาษีผล (2559, น. 55) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น ความสามารถที่มีผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้รับจากการเรียนการสอนในช่วง ระยะเวลาใดเวลาหนึ่งที่ผ่านมา

ปราณี กองจินดา (2549, น. 42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้าน

พฤติกรรม ประสพการณ์การเรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกตามวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข (2548, น. 125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

จากการศึกษาความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถของนักเรียนอันเกิดมาจากการเรียนการสอน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ประสพการณ์ และสามารถวัดได้ด้วยวิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด

6.2 ประเภทของเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมชาย วรกิจเกษมสกุล (2559, น. 110-111) ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำแนกได้ดังนี้

1. จำแนกตามการสร้าง มีดังนี้

1.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น (Teacher-Made Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูผู้สอนได้สร้างขึ้นเองเพื่อใช้กับนักเรียนที่ตนเองได้สอน เนื่องจากจะสามารถสร้างแบบทดสอบที่สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะมีความยากง่ายที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สอบ

1.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardize Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่มีการสร้างเก็บไว้โดยได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ มีมาตรฐานในการดำเนินการทดสอบและมีการแปลความหมายของคะแนนที่ได้รับอย่างชัดเจน ที่จะทำให้คะแนนที่ได้รับจากแบบทดสอบประเภทนี้สามารถนำไปเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนได้ แต่อาจจะไม่เหมาะสมสำหรับทุกสถานศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนหรือหลักสูตรสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

2. จำแนกตามรูปแบบคำถาม มีดังนี้

2.1 แบบทดสอบแบบอัตนัย (Subjective Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่กำหนดให้นักเรียนได้เขียนตอบโดยแสดงความรู้ ความเข้าใจ เจตคติได้อย่างอิสระ เห็นความสามารถของตนเองในการทดสอบครั้งหนึ่ง ๆ อาจมีคำถามเพียง 5-10 ข้อเท่านั้น

2.2 แบบทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ตอบสั้น ๆ หรือให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวจากคำตอบที่กำหนดให้ จำแนกเป็น

2.2.1 แบบทดสอบแบบถูก-ผิด (True-false Test)

2.2.2 แบบทดสอบแบบเติมคำ (Completion Test)

2.2.3 แบบทดสอบแบบจับคู่ (Matching Test)

2.2.4 แบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)

3. จำแนกตามการแปลผล มีดังนี้

3.1 แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Test) แบบทดสอบอิงกลุ่มจะสร้างและนำมาใช้เพื่อจำแนกระดับความรู้ความสามารถของผู้สอบที่แตกต่างกัน คะแนนสอบที่ได้จึงนำไปแปลผลโดยการเปรียบเทียบความรู้ความสามารถระหว่างกลุ่มผู้สอบด้วยกัน

3.2 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดระดับการเรียนรู้ ความรอบรู้ของนักเรียนว่ามีความรู้ความสามารถอะไรบ้าง ดังนั้นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์จะครอบคลุมทั้งความรู้และความสำคัญของการเรียนรู้ที่อยากให้เกิดขึ้น แปลผลคะแนนโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้

สุภกิจ โสทัต (2558, น. 54) กล่าวว่า โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอนเป็นแบบทดสอบที่ครูนั้นสร้างขึ้นและใช้กันทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดข้อคำถามหรือปัญหาให้ผู้ตอบเขียนโดยแสดงความรู้ ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัยหรือให้ตอบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบ ถูก - ผิด แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไปซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน

นิศารัตน์ ศิลปเดช (2542, น. 122) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่นิยมใช้กันมี 2 รูปแบบ คือ

1. แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) ใช้สำหรับการซักถามโต้ตอบกัน ซึ่งได้รายละเอียดมากแต่ก็ใช้เวลามาก เหมาะสำหรับผู้เข้าสอบจำนวนน้อย

2. แบบทดสอบแบบเขียนตอบ (Paper-Pencil test) เป็นแบบที่ให้ผู้เข้าสอบได้เขียนคำตอบในกระดาษ นิยมใช้เมื่อมีผู้เข้าสอบจำนวนมากและมีเวลาจำกัด แบบทดสอบนี้แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

2.1 ความเรียง (Essay type) หรือแบบปลายเปิด คือ ผู้ตอบได้เรียบเรียงความคิด เหตุผล เจตคติ ความรู้สึกต่าง ๆ ได้โดยอิสระ ภายใต้หัวข้อหรือคำถามที่กำหนด ซึ่งใช้วัดความสามารถในการสังเคราะห์ได้ดี

2.2 แบบจำกัดคำตอบ (Fixed response type) เป็นแบบทดสอบที่มีคำตอบถูกไว้ให้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดอย่างจำกัด โดยทั่วไปยังแบ่งได้อีกหลายแบบ เช่น แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่และแบบเลือกตอบ

2.3 แบบทดสอบการปฏิบัติ (Performance test) เป็นการทดสอบที่แสดงพฤติกรรมของผู้เข้าสอบออกมา โดยลงมือปฏิบัติจริงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ความสามารถในการช่าง ทางดนตรี ทางกีฬา เป็นต้น

จากการศึกษาเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า เครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีหลากหลายรูปแบบ ผู้ใช้จะใช้รูปแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้ใช้ว่าต้องการทราบผลสัมฤทธิ์ในเรื่องใด แล้วจึงเลือกใช้เครื่องมือให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด เพื่อให้การแสดงผลชัดเจนมากที่สุด และงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติซึมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

6.3 การสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2559, น. 99-101) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตรและการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาสาระและพฤติกรรมต่าง ๆ ตามที่ต้องการ โดยใช้เป็นกรอบความรู้พื้นฐานในการออกแบบทดสอบ โดยระบุจำนวนข้อสอบในแบบทดสอบในแต่ละเรื่องและพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดได้

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่นำไปจัดกิจกรรมทางการเรียนการสอนที่ผู้สอนมุ่งหวังจะให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยการกำหนดแนวทางการจัดกระบวนการเรียนการสอนและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ล่วงหน้า

3. กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีสร้าง โดยการศึกษาตารางวิเคราะห์หลักสูตรและศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยต้องเลือกชนิดข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์

การเรียนรู้และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนจากนั้นทำการศึกษาวิธีเขียนข้อสอบชนิดนั้นให้มีความเข้าใจในหลักการและวิธีการเขียนข้อสอบ

4. เขียนข้อสอบ ลงมือเขียนข้อสอบตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรและให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

5. ตรวจสอบข้อสอบ เพื่อให้ข้อสอบที่เขียนไว้แล้วในขั้นตอนที่ 4 มีความถูกต้องตามหลัก โดยพิจารณา ทบทวน ตรวจสอบข้อสอบอีกครั้งก่อนที่จะจัดพิมพ์และนำไปใช้ต่อไป

6. จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง พิมพ์ข้อสอบทั้งหมดจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับทดลอง โดยมีคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีตอบแบบทดสอบ (Direction) และจัดวางรูปแบบการพิมพ์ให้เหมาะสม

7. ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นวิธีการตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบก่อนนำไปใช้จริง โดยนำแบบทดสอบไปให้ทดลองสอบกับกลุ่มที่มีลักษณะที่คล้ายกันกับกลุ่มที่ต้องการสอบจริง แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์และปรับปรุงข้อสอบให้มีคุณภาพ

8. จัดทำแบบทดสอบฉบับจริง หากพบข้อสอบในข้อใดไม่มีคุณภาพหรืออาจจะตัดทิ้งหรือปรับปรุงแก้ไขข้อสอบให้มีคุณภาพดีขึ้นจากนั้นจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับจริงที่จะนำไปทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

บุญชม ศรีสะอาด (2555, น. 56-58) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหาวิชาและทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบ ขั้นแรกสุดต้องทำการวิเคราะห์ว่าวิชามีจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชามีโครงสร้างอย่างไร จัดเขียนหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อย และพิจารณาความเกี่ยวโยงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเหล่านั้นโดยเขียนหัวข้อเนื้อหาที่เป็นหัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ ตามหลักสูตรวิชานั้นลงไปในแต่ละแถวของตารางเป็นลำดับ ส่วนด้านบนนั้นจะเป็นสมรรถภาพ

2. กำหนดแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ โดยพิจารณาและตัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใด ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ หลักการเขียนคำถามสมรรถภาพต่าง ๆ ศึกษาเทคโนโลยีในการเขียนข้อสอบเพื่อนำมาใช้เป็นหลักในการเขียนข้อสอบ

3. เขียนข้อสอบโดยใช้ตารางกำหนดลักษณะที่จัดทำไว้ขั้นที่ 1 ส่วนรูปแบบและเทคนิคในการเขียนข้อสอบยึดตามที่ศึกษาในขั้นที่ 2

4. ตรวจทานข้อสอบ นำข้อสอบที่ได้เขียนไว้ในขั้นที่ 3 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง หลังพิจารณาข้อบกพร่องแล้วนำเอาข้อวิจารณ์นั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

5. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง โดยพิมพ์รายละเอียดเกี่ยวกับคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีการทำไว้ที่ปกของแบบทดสอบอย่างละเอียด ชัดเจนและจัดพิมพ์รูปแบบให้เหมาะสม

6. ทดลองใช้วิเคราะห์คุณภาพและปรับปรุง โดยนำไปทดลองกับกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้สอบจริงซึ่งได้เรียนในเนื้อหาวิชาที่จะสอบ แล้วนำผลการสอบมาตรวจให้คะแนน จากนั้นวิเคราะห์คุณภาพ คัดเลือกเอาข้อที่เข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการและนำเอาผลการสอบที่คิดเฉพาะข้อสอบเข้าเกณฑ์เหล่านั้นมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง โดยนำข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกและระดับความยากเข้าเกณฑ์ตามจำนวนข้อที่มีความต้องการ มาพิมพ์เพื่อใช้เป็นฉบับทดสอบจริง ซึ่งจะต้องมีคำชี้แจง วิธีทำด้วยและมีรูปแบบที่เหมาะสม มีความประณีต ถูกต้องซึ่งจะต้องตรวจทานให้ดี

จากการศึกษาการสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า การสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรมีขั้นตอนการสร้างดังนี้ 1) วิเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์ และเนื้อหาวิชา 2) กำหนดข้อคำถามและวิธีการเขียน 3) จัดทำข้อสอบหรือแบบทดสอบ 4) ตรวจทานข้อสอบหรือแบบทดสอบ 5) จัดพิมพ์ข้อสอบหรือแบบทดสอบ 6) ทดลองใช้และปรับปรุงข้อสอบหรือแบบทดสอบ 7) นำข้อสอบหรือแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

7. ความพึงพอใจ

ในการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้ศึกษาและเรียบเรียงในประเด็นหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ ความหมายของความพึงพอใจในการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ แบบวัดความพึงพอใจและขั้นตอนการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

7.1 ความหมายของความพึงพอใจในการเรียนรู้

ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” ดังนี้

รัฐสินธุ์ ชมสูง (2565, น. 71) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข สนุกสนาน ปราศจากความรู้สึกเป็นทุกข์ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าบุคคลจะต้องได้รับการตอบสนองอย่างสมบูรณ์ในทุกสิ่งอย่างตามที่ต้องการ

แต่ความพึงพอใจนั้นจะหมายถึงความสุขที่เกิดขึ้นได้จากการปรับตัวของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดีและเกิดความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของบุคคลกับการได้รับการตอบสนอง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, น. 130) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลที่ต้องการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงาน และได้ผลตอบแทน คือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่เกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

ประภาส เกตุแก้ว (2546, น. 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์จากการได้รับการตอบสนองความต้องการ ซึ่งแสดงออกมาทางพฤติกรรม ซึ่งสังเกตได้จากสายตา คำพูดและการแสดงออกทางพฤติกรรม

จากการศึกษาความหมายของความพึงพอใจในการเรียนรู้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนรู้ คือ ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของนักเรียนที่ได้รับการตอบสนองตามที่นักเรียนต้องการหรือเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

7.2 องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ดังนี้

กิตติวดี บุญซื่อ (2540, น. 7-22) พบว่า องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็ก ๆ ดำเนินไปอย่างมีความสุข ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 6 ประการ คือ

1. เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและสมอง เด็กควรจะเป็นตัวของตัวเองที่ไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมีความคิด มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ มีความรู้สึก รัก รู้สึกโกรธ รู้สึกเสียใจหรือรู้สึกดีใจเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ มีความสามารถเฉพาะตัว มีจุดเด่น มีจุดด้อย ที่แตกต่างไปจากคนอื่น และควรได้รับการปฏิบัติจากผู้ใหญ่อย่างมนุษย์คนหนึ่ง

2. ครูมีความเมตตา จริงใจและอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนทั่วถึงกัน มีความเข้าใจ เข้าถึงความรู้สึกและเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำตามความฝันนั้นจนสำเร็จตามเป้าหมายของชีวิต ครูควรจะให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน มีความยุติธรรม และวางตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีอารมณ์มั่นคง เตรียมการสอนให้มีคุณภาพอยู่เสมอ เสียสละและมีความอดทน มุ่งมั่น ร่วมคิดไปกับเด็กและสามารถจูงใจให้เด็กตื่นตัวไปกับบทเรียน สนุกกับกิจกรรม มีความรักต่อสิ่งที่เรียน

เพื่อน ครูและธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ให้มีความศรัทธาต่อการใช้ชีวิตและสร้างคามหวัง เพื่ออนาคตของตน

3. เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง รู้จักปรับตัวได้ทุกที่ ทุกเวลา รู้จักตัวเอง เห็นคุณค่าของชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตน รับผิดชอบต่อความหมายของการมีชีวิตอยู่ ยอมรับทั้งจุดดี จุดด้อยและหาวิธีปรับปรุงแก้ไข เข้าใจธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงและรู้วิธีปรับตัวให้อยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้โดยไม่เสียสุขภาพจิต รู้จักเกรงใจและให้เกียรติผู้อื่น มีเหตุผลและใจกว้าง พร้อมที่จะดำเนินชีวิตในบทบาทของผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ

4. เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เพื่อจะได้ค้นพบความสามารถของตนเองซึ่งแอบซ่อนและรอการพัฒนาอยู่ มีกำลังใจในการเติมความฝันของตนให้สมบูรณ์ ได้รับรู้ว่าการศึกษากายการแขนงต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ถ้าเขาใส่ใจ มุ่งมั่นให้เขาได้มีโอกาสเรียน เพื่อรู้อย่างลึกซึ้งและกว้างไกล (Learn to Know) เรียนให้เข้าใจและทำได้ รู้เคล็ดลับของการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ (Learn to Do) และเรียนจนรู้จักและเข้าใจวิถีคิดและปฏิบัติของคนในอาชีพนั้น ๆ เสมือนเป็นคนที่อยู่ในอาชีพนั้นจริง ๆ (Learn to Be) อีกทั้งยังนำความรู้ที่ตนได้รับมาประยุกต์เข้ากับตัวเองได้อย่างกลมกลืนและสร้างสรรค์ เพื่อความสุขของตนเองและคนรอบข้าง

5. บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตามและเข้าใจให้ยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ รู้จักคิด พัฒนา ทดลองหรือประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ และสามารถถ่ายทอดแนวความคิดนี้ให้ผู้อื่นได้รู้ด้วยความภาคภูมิใจ รักการเรียน มีระบบในการเรียนและเห็นประโยชน์ของการเรียนซึ่งไม่ได้จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียนแต่อาจสัมพันธ์กับธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ปรากฏการณ์ต่าง ๆ กับวิถีชีวิตในแต่ละท้องถิ่น

6. สิ่งที่เราเรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่จำกัดเฉพาะอยู่ในบทเรียน แต่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตความเป็นจริง เกิดประโยชน์และมีความหมายต่อตัวเขา ทั้งยังสามารถพยากรณ์คาดคะเนหรือตั้งข้อสันนิษฐานต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การค้นคว้าเพื่อพิสูจน์ความเป็นจริงจากแหล่งวิทยาการ รู้จักวิเคราะห์เหตุการณ์ได้อย่างมีเหตุผล มีความคิดเป็นของตนเอง มีจุดยืน มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้วิธีดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า เมื่อเขาโตขึ้นสามารถให้ความช่วยเหลือและแนะนำผู้อื่นได้

อารี เพชรมุด (2530, น. 62) ได้กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลเป็นองค์ประกอบอันหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งองค์ประกอบส่วนบุคคลที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ ได้แก่

1. ลักษณะส่วนตัว เช่น อายุ เพศและการศึกษาก็มีส่วนที่จะทำให้บุคคลพอใจหรือไม่พอใจในการทำงาน

2. ความสามารถ (Ability) แต่ละบุคคลที่มีความสามารถอยู่นั้นหากตรงกับความต้องการที่จะใช้ในการทำงานก็จะทำให้มีความพึงพอใจในการทำงานมากกว่าความสามารถที่มีอยู่แต่ใช้ในการทำงานไม่ได้

3. ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Characteristics) ลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลนั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง คนที่มีบุคลิกภาพที่เข้มแข็ง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) จะมีความพึงพอใจในการทำงานมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

จากการศึกษาองค์ประกอบของความพึงพอใจในการเรียนรู้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้นั้นย่อมมีองค์ประกอบรอบด้านมาเกี่ยวข้อง ได้แก่ ความแตกต่างของเพศ อายุ ความสามารถและบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล รวมไปถึงการสนับสนุนจากครูผู้สอนในการให้ความรัก ความเมตตา การมองเห็นผู้เรียนเป็นมนุษย์ มีความคิด มีความรู้สึกต่าง ๆ เช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน ผู้เรียนควรได้เรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ มีโอกาสได้ลงมือทำในสิ่งที่ตนสนใจ ผู้เรียนก็จะสามารถนำความรู้และทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างพึงพอใจและมีความสุขกับสิ่ง ๆ นั้น โดยแท้จริง

7.3 แบบวัดความพึงพอใจ

แบบวัดความพึงพอใจ เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้วัดความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งนั้น ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกเชิงบวก คือ รู้สึกชอบ หรือความรู้สึกเชิงลบ คือ ความรู้สึกไม่ชอบ ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงแบบวัดความพึงพอใจ ดังนี้

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2551, น. 56) ได้กล่าวไว้ว่าสามารถวัดทัศนคติได้เกือบทุกเรื่องและให้ค่าเที่ยงตรงสูง สำหรับมาตรฐานการวัดความพึงพอใจมีวิธีการ ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีหนึ่งที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย โดยให้ผู้ที่เราต้องการอยากให้เห็นความคิดเห็นในแบบฟอร์มที่เรากำหนดให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาข้อสรุปที่แน่นอนต่อไป

2. การสัมภาษณ์ วิธีนี้จะต้องใช้เทคนิคและการวางอุบายอย่างมาก มิฉะนั้นจะได้คำตอบที่ไม่เที่ยงตรงหรือไม่ได้ผล

3. การสังเกต วิธีนี้ไม่ค่อยแพร่หลาย และไม่สามารถทำได้ในองค์กรที่มีผู้ปฏิบัติงานมาก ๆ ทำได้ในองค์กรที่มีผู้ปฏิบัติงานน้อย ซึ่งวิธีนี้ผู้สังเกตจะต้องใช้ความพยายามอย่างสูงและต้องใช้เวลาและความถี่ในการสังเกตอย่างทั่วถึง

บุญชม ศรีสะอาด (2546, น. 63-71) ได้นำเสนอเครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจ เช่น แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. โครงสร้างแบบสอบถามมีส่วนประกอบโครงสร้างแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ

1.1 คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามเป็นส่วนแรกของการสอบถาม โดยระบุจุดมุ่งหมายและความสำคัญที่ให้ออกแบบสอบถาม คำอธิบายของแบบสอบถามและวิธีตอบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบและตอนท้ายให้กล่าวขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามล่วงหน้า พร้อมทั้งระบุชื่อเจ้าของแบบสอบถาม

1.2 สถานภาพทั่วไป เป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบคำถาม เช่น อายุ เพศ การศึกษา

1.3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งอาจแยกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ แล้วสร้างคำถามพฤติกรรมย่อย ๆ นั้น

2. รูปแบบของแบบสอบถาม ข้อคำถามอาจมีลักษณะเป็นปลายเปิดหรือปลายปิด แบบสอบถามนั้นอาจจะเป็นแบบปลายเปิดทั้งหมดหรือแบบผสมก็ได้ ดังนี้

2.1 ข้อคำถามแบบปลายเปิด เป็นคำถามที่ไม่ได้กำหนดคำตอบไว้ให้แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามนั้นตอบโดยใช้คำพูดของตนเอง

2.2 ข้อคำถามปลายปิด เป็นคำถามที่มีคำตอบให้ผู้ตอบเขียนเครื่องหมายลงหน้าข้อความหรือความเห็นของตนเองหรือให้ตรงกับช่องที่เป็นความจริง มีหลายแบบ ได้แก่

2.2.1 แบบให้เลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียวจาก 2 คำตอบ

2.2.2 แบบให้เลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียวจากหลายคำตอบ

2.2.3 แบบให้เลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนได้หลายคำตอบ

2.2.4 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) โดยให้ผู้ตอบตอบตามระดับความคิดเห็นของตน อาจจัดในรูปของตาราง

2.2.5 แบบผสม หมายถึง มีหลายแบบอยู่ด้วยกัน

สิ่งนั้น

2.2.6 แบบให้เรียงลำดับความสำคัญ โดยเขียนเรียงลำดับความชอบต่อ

2.2.7 แบบเติมคำสั้น ๆ ลงในช่องว่างสิ่งที่เดิมมีความเฉพาะเจาะจง

3. หลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถาม มีดังนี้

3.1 กำหนดจุดหมายให้แน่นอนว่าต้องการถามอะไร

3.2 สร้างคำถามให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

3.3 เรียงข้อคำถามตามลำดับให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันตรงหัวข้อที่ได้วาง

โครงสร้างไว้

3.4 ไม่ควรให้ผู้ตอบตอบมากเกินไปเพราะทำให้เบื่อหน่าย และไม่ให้ความร่วมมือหรือตอบโดยไม่ตั้งใจ

3.5 ให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความลำบากน้อยที่สุดในการตอบ ดังนั้นควรใช้ข้อคำถามแบบปลายปิด ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงแต่กาตอบในแบบสอบถาม

3.6 สร้างข้อคำถามให้มีลักษณะที่ดี คือมีลักษณะ ดังนี้

3.6.1 ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่ายไม่กำกวม

3.6.2 ใช้ข้อความที่สั้นกระชับ ไม่ฟุ่มเฟือย

3.6.3 เป็นข้อคำถามที่มีความเหมาะสมกับผู้ตอบ โดยคำนึงถึงสติปัญญา ระดับการศึกษา ความสนใจของผู้ตอบ

3.6.4 แต่ละข้อควรถามเพียงปัญหาเดียว

3.6.5 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะตอบได้หลายทาง

3.6.6 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเกิดความเบื่อหน่าย ไม่รู้เรื่องหรือไม่สามารถตอบได้

3.6.7 หลีกเลี่ยงคำตอบที่ผู้ตอบตีความแตกต่าง เช่น บ่อย ๆ เสมอ ๆ รวย

ใจ ฉลาด

3.6.8 ไม่ใช่คำถามที่เป็นคำถามนำผู้ตอบให้ตอบ ตามแนวหนึ่งแนวใด

3.6.9 ไม่เป็นคำถามที่ทำให้ผู้ตอบอึดอัดลำบากใจที่จะตอบ

3.6.10 ไม่ถามในสิ่งที่รู้แล้วหรือวัดด้วยวิธีอื่นที่ดีกว่า

3.6.11 ไม่ถามในเรื่องที่เป็นความลับ

3.6.12 คำตอบที่ให้เลือกในข้อคำถามควรมีให้ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างที่ทุกคนนั้นเลือกตอบได้ซึ่งตรงกับความเป็นจริง ตามความคิดเห็นของผู้ตอบ

4. มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นเครื่องมือประเภทแบบสอบถาม แบบวัดด้านจิตพิสัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

4.1 มีระดับความเข้มข้นโดยให้ผู้ตอบได้เลือกตอบตามความคิดเห็นตาม เหตุผลและตามสภาพของความเป็นจริง ตั้งแต่ 3 ระดับขึ้นไป

4.2 ระดับที่เลือกอาจเป็นชนิดที่มีด้านบวกและด้านลบในข้อเดียวกันหรือ มีเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งโดยที่อีกด้านหนึ่งจะเป็นศูนย์หรือระดับที่น้อยกว่า

4.3 บางข้อมีลักษณะเชิงนิมาน (Positive Scale) บางข้อมีลักษณะเชิงนิเสธ (Negative scale)

4.4 สามารถแปลงผลตอบเป็นคะแนนได้

จากการศึกษาแบบวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่า แบบวัดความพึงพอใจเป็นเครื่องมือที่ใช้ วัดความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งนั้น ๆ อาจจะเป็นความรู้สึกเชิงลบ คือ รู้สึกไม่ชอบ รู้สึกไม่พอใจ หรือความรู้สึกเชิงบวก คือ รู้สึกชอบ รู้สึกพอใจ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการ วัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนปฏิบัติхим โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ในลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติхим โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางการวิจัย ดังนี้

สุภาพร คงดำ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการสอนดนตรีไทย ประเภทхим สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยประยุกต์ใช้วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อ ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการสอนดนตรีไทยประเภทхим สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยประยุกต์ใช้วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติอยู่ใน ระดับมาก

ธนชัย พงษ์นาค (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการสอนхимของอิศรายุ์ จินสลุต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสอนхим แนวคิดในการสร้างสรรค์ทางхимของนายอิศรายุ์ จินสลุต และเพื่อสังเคราะห์แนวทางจัดการเรียนการสอนхимในระบบโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า แนวการบรรเลงхимเป็น 3 แนว คือ 1.แนวทำนองหลัก 2. แนวคอรัส และ 3. แนวประสาน ทำให้เกิด

การสร้างสรรคใหม่ เพื่อแก้ปัญหาที่คนไทยไม่ฟังเพลงไทย และกระบวนการสอนขิมจะเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้สอนจะสังเกตศักยภาพของผู้เรียน และนำมาต่อยอดในรูปแบบของการเรียนรวมวง ใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือ นำมาปรับใช้เพื่อใช้สอนขิมของการศึกษาในระบบ โดยอาศัยหลักการสอนขิมของอิศรายุวมาเป็นแนวทาง ซึ่งได้กำหนดเป็น 5 แนวทางคือ การคัดเลือกผู้เรียน การจัดการห้องด้วยตารางข้อมและการจัดกลุ่มที่หลากหลาย การใช้หลักการสอนแบบร่วมมือ การเลือกบทเพลงให้เหมาะสมกับผู้เรียน และการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียนโดยอาศัยกระบวนการกลุ่ม

ทิพาภรณ์ ศรประสิทธิ์ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลวิธีการสอนขิมเพื่อพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของเด็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาวิธีการสอนขิมสำหรับเด็กให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีไทยและเสริมความฉลาดทางวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการสอนขิมที่สามารถพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของเด็กต้องใช้ร่วมกัน 2 วิธีคือ วิธีการสอนแบบสาธิต เพราะวิธีการดังกล่าวจะสามารถสร้างความเข้าใจในทางปฏิบัติได้อย่างชัดเจน เกิดการเรียนรู้และจดจำพร้อมทั้งสามารถเลียนแบบอย่างจากการสังเกตได้ดี โดยมุ่งเน้นการเรียนรู้แบบปฏิบัติและฝึกทักษะดนตรีไทยพื้นฐานในรูปแบบขั้นเรียน และวิธีการสอนแบบร่วมมือกันจะช่วยเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านอารมณ์และสังคม สามารถสร้างผลสัมฤทธิ์ให้เด็กมีพัฒนาการทั้งทางด้านดนตรีและด้านความฉลาดทางวัฒนธรรมที่ดีขึ้น

วิลาสินี ยะมะโน (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนการสอนการเล่นขิมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้ชุดการเรียนการสอนการเล่นขิมและศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนการสอนการเล่นขิม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ได้ชุดการเรียนการสอนการเล่นขิมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 ชุด ใช้เวลาทั้งหมด 16 ชั่วโมง ซึ่งสามารถพัฒนาการเล่นขิมของนักเรียนได้ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนการเล่นขิม มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70

อมรา สุขบุญสังข์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้ชุดฝึกทักษะการเล่นขิม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้ชุดฝึกทักษะการเล่นขิม และศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะการเล่นขิม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1. ได้ชุดฝึกทักษะการเล่นขิม จำนวน 4 ชุด ได้แก่ 1) ประวัติความเป็นมาและส่วนประกอบของขิม 2) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับหลักการและวิธีการเล่นขิม 3) การเล่นขิมเพลงต้นวรเชษฐ์ 4) การเล่นขิมเพลง

ค่าความกินกล้วย 2. นักเรียนมีความรู้และทักษะการเล่นขิมโดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 77.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 65.00

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสรุปเป็นข้อมูลได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ รูปแบบการสอนหรือชุดการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อใช้พัฒนาทักษะทางดนตรีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับผู้เรียน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดฝึกหรือชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนทางดนตรีได้และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน รวมถึงการใช้กลวิธีและกระบวนการสอนขิมมีส่วนช่วยฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยให้ดีขึ้นได้



บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนและศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. การดำเนินการวิจัย
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 64 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย กลุ่มปฏิบัติซิม จำนวน 16 คน โดยกำหนดเกณฑ์ร้อยละ 25 ของประชากร และได้มาจากการวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภท โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 เครื่องมือดำเนินการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม จำนวน 10 คาบ คาบละ 50 นาที โดยวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิมก่อนเรียนจำนวน 1 คาบ ดำเนินการทดลอง จำนวน 8 คาบ วัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิมหลังเรียนจำนวน 1 คาบ

2.2 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2.1. แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม เป็นแบบวัดและประเมินก่อนและหลังการเรียนจากแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ที่สังเกตจากพฤติกรรมการ

ปฏิบัติของนักเรียนและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตรวัด ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ในการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ 5 ด้าน คือ

1. ท่าทางและบุคลิกภาพ
2. จังหวะ
3. ทำนอง
4. ความแม่นยำ
5. คุณภาพเสียง

2.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกำหนดความพึงพอใจเป็น 4 ด้าน คือ

1. ด้านครูผู้สอน
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน
3. ด้านเนื้อหาการเรียนรู้
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

3.1 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดำเนินการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

1. ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้
2. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3. ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานที่ ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน ตัวชี้วัด ป.6/1 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง องค์ประกอบดนตรีและศัพท์สังคม ตัวชี้วัด ป.6/4 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การสร้างสรรค์รูปแบบจังหวะและทำนองด้วย

เครื่องดนตรี เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม จำนวน 10 คาบ คาบละ 50 นาที

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้วัด ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วหาค่าดัชนีความ สอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) แล้วคัดเลือกเนื้อหาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 โดยใช้เกณฑ์คะแนน ดังนี้

ให้ +1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้
ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้
ให้ -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้และนำผลที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

3.2 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม

3.2.1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการปฏิบัติ

3.2.1.2 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ

3.2.1.3 กำหนดเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติซิมและนำมากำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม

3.2.1.4 สร้างแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม โดยพิจารณาทักษะการปฏิบัติซิมของนักเรียน 5 ด้าน คือ

1. ท่าทางและบุคลิกภาพ
2. จังหวะ
3. ทำนอง
4. ความแม่นยำ

5. คุณภาพเสียง

ประเมินผลแบบรูปรีด ด้วยเกณฑ์การให้คะแนนแยกองค์ประกอบ และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตรวัด ลิเคิร์ต (Likert Scale) (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2543, น. 94) โดยมีการให้คะแนนดังนี้

4 หมายถึง มีทักษะการปฏิบัติขีมอยู่ระดับ ดีมาก

3 หมายถึง มีทักษะการปฏิบัติขีมอยู่ระดับ ดี

2 หมายถึง มีทักษะการปฏิบัติขีมอยู่ระดับ พอใช้

1 หมายถึง มีทักษะการปฏิบัติขีมอยู่ระดับ ปรับปรุง

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2555, น. 162)

ค่าเฉลี่ย 3.26 – 4.00 หมายถึง ดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.25 หมายถึง ดี

ค่าเฉลี่ย 1.76 – 2.50 หมายถึง พอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.75 หมายถึง ปรับปรุง

3.2.1.5 นำแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติขีมเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.2.1.6 นำแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติขีมเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องที่ต้อการวัดและความเหมาะสมของภาษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษาที่ใช้วัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) แล้วคัดเลือกเนื้อหาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 โดยใช้เกณฑ์คะแนน ดังนี้

ให้ +1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อการวัดและประเมินทักษะ

ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อการวัดและประเมินทักษะ

ให้ -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องต่อการวัดและประเมินทักษะและนำผลที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.2.1.7 นำแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติขีมที่ได้รับการพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

3.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

3.2.2.1 ศึกษาค้นคว้าวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากหนังสือ
และงานวิจัยต่าง ๆ

3.2.2.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนปฏิบัติชม
โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม โดยกำหนดความพึงพอใจเป็น 4 ด้าน คือ

1. ด้านครูผู้สอน
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน
3. ด้านเนื้อหาการเรียนรู้
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

และสร้างแบบวัดเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) มี 5
ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 105-106)

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

3.2.2.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา
เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.2.2.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน
เพื่อตรวจสอบความถูกต้องที่ต้องการวัดและความเหมาะสมของภาษา เพื่อตรวจสอบความ
ถูกต้องของภาษาที่ใช้วัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วหาค่าดัชนีความ
สอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) แล้วคัดเลือกเนื้อหาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
อยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 โดยใช้เกณฑ์คะแนน ดังนี้

ให้ +1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อหัวข้อการประเมิน
ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องต่อหัวข้อการประเมิน

ให้ -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องต่อหัวข้อการประเมินและนำผลที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.2.2.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้รับการพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

4. การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงรายละเอียดกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจถึงบทบาทของผู้เรียน บทบาทผู้สอนและแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีประเมินผลการเรียนรู้
2. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม จำนวน 1 คาบ เวลา 50 นาที
3. ดำเนินการเก็บบันทึกคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนการทดสอบหลังเรียน
4. ดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คาบ คาบละ 50 นาที
5. ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม จำนวน 1 คาบ เวลา 50 นาที
6. ดำเนินการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
7. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมไปวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติชม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม โดยเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample

5.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ด้วยค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.2.1 สถิติพื้นฐาน

5.2.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2543, น. 351)

สูตร	$\bar{X}$	=	$\frac{\sum x}{n}$
เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูล

5.2.1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2543, น. 352)

สูตร	$S.D. = \sqrt{\frac{N(\sum X) - (\sum X^2)}{N(N-1)}}$
เมื่อ	S.D แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด
	N แทน จำนวนข้อมูล

5.2.2 สถิติที่ใช้ตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ

หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC (Item Objective Congruence) ระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะการปฏิบัติและแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยใช้สูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, น. 117)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	ΣR	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample โดยใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560, น. 34)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	ΣD	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย กลุ่มปฏิบัติซิม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 16 คน ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการวิจัยในครั้งนี้มาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม โดยทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม เพลงไทยสมัยนิยม จากนั้นนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการทดสอบโดยใช้ค่าที (t-test Dependent Sample) แสดงผลดังตาราง 1 และ 2 ดังนี้

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยแยกเป็นรายด้านจากการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม เพลงไทยสมัยนิยมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ทักษะการปฏิบัติซิม	คะแนน	ก่อนเรียน			หลังเรียน		
		$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ท่าทางและบุคลิกภาพ	4	1.75	0.45	พอใช้	3.88	0.34	ดีมาก
2. จังหวะ	4	0.25	0.45	ปรับปรุง	3.81	0.40	ดีมาก

ตาราง 1 (ต่อ)

ทักษะการปฏิบัติ	คะแนน	ก่อนเรียน			หลังเรียน		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
3. ทำนอง	4	0.50	0.52	ปรับปรุง	3.81	0.40	ดีมาก
4. ความแม่นยำ	4	0.50	0.52	ปรับปรุง	3.50	0.52	ดีมาก
5. คุณภาพเสียง	4	0.38	0.50	ปรับปรุง	3.31	0.48	ดีมาก
รวม	20	3.38	0.73	ปรับปรุง	18.31	0.48	ดีมาก

จากตาราง 1 แสดงผลค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เมื่อพิจารณาทักษะการปฏิบัติโดยแยกเป็นรายด้านมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านทำนองและบุคลิกภาพ โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 0.45) และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.34)

ด้านจังหวะ โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 0.25$, S.D. = 0.45) และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = 0.40)

ด้านทำนอง โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 0.50$, S.D. = 0.52) และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = 0.40)

ด้านความแม่นยำ โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 0.50$, S.D. = 0.52) และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.52)

ด้านคุณภาพเสียง โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 0.38$, S.D. = 0.50) และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 0.48)

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก โดยรวมก่อนเรียนมีทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยม อยู่ในระดับ ปรับปรุง หลังเรียนมีทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยม อยู่ในระดับ ดีมาก โดยรวมก่อนเรียนมีทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.38$, S.D. = 0.73) และหลังเรียนมีทักษะการปฏิบัติ เพลงไทยสมัยนิยม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 18.31$, S.D. = 0.48)

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

คะแนนทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบ			
			$\bar{x}$	S.D.	t	Sig
ก่อนเรียน	16	20	3.38	0.73	-39.15	<0.001
หลังเรียน	16	20	18.31	0.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน จากการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ 3.38 แต่หลังจากการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบหลังเรียนอยู่ที่ 18.31 และเมื่อนำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบ พบว่า ค่า t มีค่าเท่ากับ -39.15 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

หลังจากผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติชมเพลงไทยสมัยนิยม ผู้วิจัยทำการสอบถามความพึงพอใจหลังเรียนด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม จากนั้นนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปลผลจากเกณฑ์การให้คะแนน แสดงผลดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

รายการประเมินความพึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
ด้านครูผู้สอน	4.79	0.50	มากที่สุด
1. ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	4.75	0.45	มากที่สุด
2. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างน่าสนใจ	4.81	0.54	มากที่สุด
3. ครูใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมและเข้าใจง่าย	4.63	0.62	มากที่สุด
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยได้	4.81	0.54	มากที่สุด
5. ครูแนะนำการฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด	4.94	0.25	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนการสอน	4.56	0.61	มากที่สุด
1. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ทำการสอน	4.63	0.50	มากที่สุด
2. นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.69	0.60	มากที่สุด
3. สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้เร็ว	4.63	0.50	มากที่สุด
4. สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	4.50	0.82	มาก
5. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการปฏิบัติ	4.38	0.62	มาก
ด้านเนื้อหาการเรียนรู้	4.54	0.67	มากที่สุด
1. เนื้อหาและบทเพลงมีความน่าสนใจและอยากเรียนรู้	4.63	0.62	มากที่สุด
2. เนื้อหาและบทเพลงมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.56	0.89	มากที่สุด
3. เนื้อหาและบทเพลงมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน	4.44	0.73	มาก
4. เนื้อหาและบทเพลงที่ใช้ฝึกปฏิบัติมีความยากง่ายที่เหมาะสม	4.50	0.63	มาก

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการประเมินความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
5. เนื้อหาและบทเพลงมีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน	4.56	0.51	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.60	0.52	มากที่สุด
1. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	4.50	0.52	มาก
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องจังหวะและทำนองเพลง	4.50	0.52	มาก
3. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	4.50	0.63	มาก
4. นักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพในการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย	4.75	0.45	มากที่สุด
5. นักเรียนสนุกสนานในการเรียนรู้	4.75	0.45	มากที่สุด
รวม	4.62	0.59	มากที่สุด

จากตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจจากการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.50) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.52) ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.61) ด้านเนื้อหาการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.67) เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายด้านมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านครูผู้สอน ได้แก่ ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.45) ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.54) ครูใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมและเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.62) ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยได้ ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.54) ครูแนะนำการฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด ($\bar{X} = 4.94$, S.D. = 0.25)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.52) นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องจังหวะและทำนองเพลง ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.52) นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.63) นักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพใน

การเรียนรู้ปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.45) นักเรียนสนุกสนานในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.45)

ด้านสื่อการเรียนการสอน ได้แก่ สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ทำการสอน ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.50) นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.60) สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้เร็ว ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.50) สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.82) สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการปฏิบัติ ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.62)

ด้านเนื้อหาการเรียนรู้ ได้แก่ เนื้อหาและบทเพลงมีความน่าสนใจและอยากเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.62) เนื้อหาและบทเพลงมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.89) เนื้อหาและบทเพลงมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.73) เนื้อหาและบทเพลงที่ใช้ฝึกปฏิบัติมีความยากง่ายที่เหมาะสม ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.63) เนื้อหาและบทเพลงมีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.51)

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.59)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาดนตรีไทย กลุ่มปฏิบัติซึม จำนวน 16 คน โดยกำหนดเกณฑ์ร้อยละ 25 ของประชากร และได้มาจากการวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะเวลาการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ระหว่างเดือนพฤษภาคม - เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2567 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวม 10 คาบ คาบละ 50 นาที

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

ตัวแปรตาม แบ่งเป็น 2 ข้อ คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

1. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี รายวิชาดนตรี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานที่ ศ 2.1 ตัวชี้วัด ป.6/1 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง องค์ประกอบดนตรีและศัพท์สัคคีต ตัวชี้วัด ป.6/4 สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การสร้างสรรค์รูปแบบจังหวะและทำนองด้วยเครื่องดนตรีเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

2. บทเพลงไทยสมัยนิยมที่ใช้สำหรับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติซิม ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การเลือกบทเพลง ดังนี้

- 2.1 บทเพลงและซิมใช้ระดับเสียงคีย์ C
- 2.2 บทเพลงสามารถใช้ฝึกทักษะการปฏิบัติซิมในรูปแบบจังหวะ ทำนอง การตีเก็บและการตีกรอที่มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน
- 2.3 บทเพลงเป็นที่คุ้นเคยในการร้องหรือได้ยินเป็นประจำและติดอันดับชาร์ตเพลงในค่ายเพลงต่าง ๆ ของไทยหรือติดอันดับของโลก
- 2.4 บทเพลงมีอัตราจังหวะสม่ำเสมอตลอดทั้งเพลง
- 2.5 กำหนดบทเพลงไทยสมัยนิยม จำนวน 2 บทเพลง แบ่งเป็นประเภทเพลงช้า จำนวน 1 บทเพลง ได้แก่ เพลงกาลครั้งหนึ่ง และประเภทเพลงเร็ว จำนวน 1 บทเพลง ได้แก่ เพลงทรงอย่างแบด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม
2. แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงรายละเอียดกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจถึงบทบาทของผู้เรียน บทบาทผู้สอนและแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีประเมินผลการเรียนรู้
2. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม จำนวน 1 คาบ เวลา 50 นาที
3. ดำเนินการเก็บบันทึกคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนการทดสอบหลังเรียน
4. ดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คาบ คาบละ 50 นาที
5. ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม จำนวน 1 คาบ เวลา 50 นาที
6. ดำเนินการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม
7. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมไปวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซึม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซึม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม โดยเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ด้วยค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติขิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่มีต่อการเรียนปฏิบัติขิมโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.59

อภิปรายผล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติขิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 3.38 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 18.31 มีค่า t เท่ากับ -39.15 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นหลัก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นจากการเตรียมการวางแผนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และกระบวนการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาไปตามศักยภาพของตนเอง สอดคล้องกับ สุภัสสา โพธิ์เงิน (2554, น. 117-118) ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ผลการศึกษาพบว่า หลักการสำคัญ คือ ครูควรจัดการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะดนตรีเป็นหลัก เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องของทักษะ ต้องอาศัยการฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญ กิจกรรมการฝึกซ้อมดนตรีเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเรียนดนตรี และเป็นกิจกรรมที่จะคงอยู่ต่อไปตลอดชีวิตของการเล่นดนตรีเปลี่ยนไปตามวัยและความสามารถที่เพิ่มขึ้นหรือตามสถานการณ์ของนักเรียน เมื่อนักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาดนตรี นักเรียนจะมีความตั้งใจเรียนและตั้งใจฝึกซ้อมมากขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นจากความตั้งใจเรียนนั้นมีเหตุผลที่สืบเนื่องมาจากการเลือกใช้บทเพลงไทยสมัยนิยมในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นบทเพลงที่ได้รับความนิยม ความสนใจเป็นวงกว้างตามกระแสนิยม

ของสังคมในปัจจุบัน นักเรียนเข้าใจความหมายของอารมณ์เพลงได้ง่าย มีความคุ้นเคยทั้งทางตรงและทางอ้อม และสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ สอดคล้องกับ อนุชต์สุลักษณ์ โยลลอบ (2555, น. 38-39) ที่ศึกษาดนตรีป๊อปกับพฤติกรรมของวัยรุ่นไทยในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่า ดนตรีป๊อปหรือเพลงป๊อปมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมวัยรุ่น เสียงดนตรีที่เกิดขึ้นเมื่อผ่านเข้าไปในอวัยวะเกี่ยวกับการได้ยิน ในสถานะที่รู้ตัวหรือมีสติสัมปชัญญะ ดนตรีจะไปปรับอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่สมอง ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของวัยรุ่น ทั้งในด้านความสนใจ ความคิด แรงจูงใจ ความจำและเกิดจินตนาการ ส่วนในสถานะที่ไม่รู้สึกตัว เสียงของดนตรีจะไปปรับเปลี่ยนอารมณ์ที่ระดับสมองให้รู้สึกในการถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งเสียงดนตรีจะไปกระตุ้นระบบประสาทโดยอัตโนมัติ เนื่องจากเสียงของดนตรีสามารถเข้าไปสู่สภาพจิตใจของวัยรุ่นได้ง่ายและมีอำนาจในการควบคุมความรู้สึก ทำให้รู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน สบายใจ จะเห็นได้ว่าการเลือกเพลงให้ตรงกับ ความชอบ ความนิยมและประสบการณ์ทางดนตรีของนักเรียนนั้นส่งผลต่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับ โอภาส สุวรรณโพธิ์ (2564, น. 51) ทำการศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนและความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า การเลือกเพลงมาใช้ในการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ เมื่อนำเพลงที่นักเรียนรู้จักและคุ้นเคยมาใช้ในการฝึกทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ จะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจวิธีการอ่านโน้ตเพลงไทยและปฏิบัติขลุ่ยเพียงออได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งตรงตามเกณฑ์และวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยกำหนด และสอดคล้องกับ คณิต พรหมนิล (2560, น. 115) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำเสนอกิจกรรมดนตรีเพื่อส่งเสริมเจตคติทางดนตรี สำหรับเด็กด้อยโอกาส พบว่า บทเพลงที่เลือกใช้ในการจัดกิจกรรมดนตรีนอกจากจะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ทางดนตรีและเกิดเจตคติที่ดีแล้ว บทเพลงยังเป็นตัวกลางที่เชื่อมโยงผู้เรียนนอกเหนือจากเวลาเรียนให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทั้งผู้สอนประจำชั้นเรียนและผู้เรียนคนอื่น ๆ จนเกิดกิจกรรมทางดนตรีและกิจกรรมทางสังคมจนสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดผลลัพธ์ด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากด้านดนตรีและความสำคัญในการเลือกบทเพลงซึ่งจำเป็นต้องมีความเรียบง่าย มีเนื้อหาสร้างสรรค์ จินตนาการสอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจที่ดีและพยายามสร้างสรรค์แบ่งปันให้แก่ผู้อื่น ๆ ในสังคมของตนต่อไป และบทเพลงไทยสมัยนิยมเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่ส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนและสามารถฝึกฝน พัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับ พินิจ สังสัพพันธ์ (2561, น. 210) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้าน

ดนตรีไทย พบว่า ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียน การจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สภาพแวดล้อมและความสามารถของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน แสดงว่าผู้ที่เรียนดนตรีต้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ กระตือรือร้นและสนุกกับงานที่ทำ มีความมานะอดทนจะมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดี

จะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบหลายด้าน เช่น การจัดเตรียมเนื้อหาสาระและกระบวนการต่าง ๆ ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ การเลือกใช้บทเพลงไทยสมัยนิยมที่นักเรียนสนใจและได้รับความนิยมในกระแสสังคม ให้เกิดซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีความตั้งใจ ความพยายาม ความกล้าและต้องการทราบผลการประเมินเพื่อแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจนักเรียนของครูผู้สอน โดยองค์ประกอบเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่มีต่อการเรียนปฏิบัติโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.62 , S.D. = 0.59 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนเน้นการลงมือปฏิบัติเครื่องดนตรี โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ทำให้นักเรียนมีความสนุกสนาน เกิดความเข้าใจในการเรียนรู้ สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ มีการใช้สื่อการเรียนและครูผู้สอนที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเข้าใจ อีกทั้งบทเพลงมีความน่าสนใจ ทำให้อยากเรียนรู้ตรงตามความต้องการของนักเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยมงคล ใจทัด (2566, น. 10) ทำการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้น สำหรับกิจกรรมชุมนุมดนตรีในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมารีย์นิรมล จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับนักเรียน มีคำชี้แจงในการปฏิบัติอย่างชัดเจน รวมทั้งครูผู้สอนคอยแนะนำ ให้กำลังใจตลอดการฝึก ทำให้นักเรียนและครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รวมทั้งการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ สื่อ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนทำให้เกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากขึ้น และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติโดยใช้เพลงไทยสมัยนิยมนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับครูผู้สอนที่มองเห็นถึงความต้องการ ความนิยมของนักเรียนในสังคมที่เปลี่ยนไป ทำให้เกิดการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย

ในรูปแบบการบรรเลงเพลงไทยสมัยนิยมที่ต่างจากการบรรเลงเพลงไทยเดิม เพื่อกระตุ้นแรงจูงใจให้เกิดซึ่งความอยากรู้ อยากรเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และทักษะปฏิบัติที่นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างพึงพอใจ สอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2564, น. 69) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนเกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนของครู จะทำให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะมาเรียนในครั้งต่อไป เพื่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้นต่อไปได้ ทั้งนี้ครูผู้สอนเองต้องศึกษาความต้องการของผู้เรียนด้วยว่าอยู่ในระดับใดที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ง่ายต่อการสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนและเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ

จะเห็นได้ว่าความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนสูงขึ้นนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบเข้าด้วยกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น เนื้อหาการเรียนรู้ สื่อการเรียน ประโยชน์ที่ได้รับ รวมไปถึงความช่วยเหลือจากครูผู้สอนนั้นล้วนเชื่อมโยงกับนักเรียน จะนำมาซึ่งการแสดงออกทางความคิด คำพูดและพฤติกรรมการเรียนที่จะส่งผลต่อความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น อันเป็นเป้าหมายของการเรียนให้ประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. นักเรียนสามารถปฏิบัติซิมได้ตามเกณฑ์การวัดและประเมินผลแต่ยังขาดความไพเราะในการบรรเลง ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรเพิ่มเกณฑ์การวัดและประเมินผลการปฏิบัติซิมด้านความไพเราะของบทเพลง เพื่อให้นักเรียนฝึกซ้อมรายละเอียดในการบรรเลงและสามารถปฏิบัติซิมได้ไพเราะมากกว่าการปฏิบัติซิมเพียงเพื่อให้เพลงจบลงเท่านั้น
2. การดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมนั้นสังเกตเห็นว่านักเรียนบางคนไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติซิม กลัวการปฏิบัติผิด ส่งผลให้ปฏิบัติซิมได้ไม่เต็มที่ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนควรเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การพูดให้กำลังใจ การสร้างความเชื่อมั่นเป็นต้น โดยใช้การเสริมแรงร่วมกับบทเพลงไทยสมัยนิยมเพื่อกระตุ้นนักเรียนให้มีความมั่นใจและปฏิบัติซิมได้อย่างเต็มที่
3. การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยมในงานวิจัยนี้ใช้การตัดลดจำนวนของท่อนเพลงทำให้การปฏิบัติซิมมีรูปแบบของจังหวะและทำนองซ้ำไปซ้ำมา หากครูผู้สอนมีระยะเวลาในการทดลองเพิ่มขึ้น ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้บทเพลงตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อการฝึกปฏิบัติซิมในรูปแบบจังหวะและทำนองที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของทักษะดนตรีที่เน้นทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นหลัก ผู้วิจัยเสนอว่าการวิจัยในครั้งต่อไปควรนำวิธีการหรือเครื่องมือไปประยุกต์ใช้กับทักษะดนตรีในด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่านและบันทึกโน้ต ทักษะการประพันธ์ดนตรี และทักษะการด้น เป็นต้น เพื่อศึกษาและพัฒนาทักษะทางการเรียนวิชาดนตรีให้ครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน

2. ควรศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยเพลงไทยสมัยนิยม โดยสร้างแบบวัดพฤติกรรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านต่าง ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง ความกระตือรือร้น ความท้าทาย และความต้องการทราบผลของการตัดสินใจ เป็นต้น เพื่อเป็นข้อมูลเชิงปริมาณด้านพฤติกรรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากการใช้เพลงไทยสมัยนิยม

3. ควรจัดการเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีผ่านสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย เช่น การใช้ AI ช่วยสอน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองในทุกที่ ทุกเวลา โดยไม่ต้องรอครูผู้สอน

บรรณานุกรม

Oohmusic. (2563, 29 ธันวาคม). *T-POP คืออะไร นิยามแบบไหนจึงเรียก T-POP*.

<https://www.oohmusic.com/oohmusic/blog/260/t-pop-t-pop>

กมลทิพย์ เอี่ยมสุวรรณ. (2552, 6 พฤศจิกายน). การพัฒนาแบบทดสอบ. Blogger.

<http://kamonthip017.blogspot.com/>

กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2.). ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

<http://thesis.swu.ac.th/swuebook/A20008.pdf>

กมลวรรณ ตั้งธนกานนท์. (2563). การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 3.). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กฤติน นกแก้ว. (2564). การวิเคราะห์ผลงานการประพันธ์เพลงสมัยนิยมของ ประภพ ชมถาวร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. iThesis

Srinakharinwirot University. <http://ir->

[ithesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1177/1/gs591130222.pdf](http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1177/1/gs591130222.pdf)

กองวิชาการ. (2539). การวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย : ดนตรี-นาฏศิลป์. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

กิติ ตยัคคานนท์. (2554). นักบริหารทันสมัย. บัดเตอร์ฟลาย.

กิตติวดี บุญเชื้อ. (2540). การเรียนรู้อย่างมีความสุข. วารสารครุศาสตร์, 26(1), 7-22.

กุลวดี มกรภิรมย์, และ สุภัทรา น. วรรณพิน. (2545). มรดกอารยธรรมโลก (พิมพ์ครั้งที่ 2.). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เขียน วันทนีตระกูล. (2553, 30 มกราคม). แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนอย่างไร.

Wirat Poomasree. <https://bit.ly/3RQpHVn>

คณิต พรหมนิล. (2560). การนำเสนอกิจกรรมดนตรีเพื่อส่งเสริมเจตคติทางดนตรี สำหรับเด็กด้อย

โอกาส [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Office of Academic Resources Chulalongkorn University.

<https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/60019>

คมสันต์ วงศ์วรรณ. (2551). ดนตรีตะวันตก (พิมพ์ครั้งที่ 1.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จเร แดงโสภณ. (2554). การพัฒนาเอกสารประกอบการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี เรื่อง ชิม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี]. Dhonburi Rajabhat University Intellectual Repository.
<https://cms.dru.ac.th/jspui/handle/123456789/533>
- จำเริญ จันทระภา. (2552, 5 มกราคม). วัฒนธรรมประชานิยม. สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.
<https://bit.ly/40lzntm>
- ชนก สาคกริก. (2551). ครบเครื่องเรื่องชิม. มูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง).
- ชม ภูมิภาค. (2528). เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การประเมินการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 3.). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยมงคล ใจทัด. (2566). ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะปฏิบัติกีตาร์เบื้องต้น สำหรับกิจกรรมชุมนุมดนตรี ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมารีย์นิรมล จังหวัดอุบลราชธานี. วารสารดนตรีและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 2(1), 1-12.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/MAC-Journal/article/view/266195>
- ชูชาติ พิทักษากร. (2535). การฝึกซ้อมทักษะประจำวันในสาระดนตรีศึกษา : แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2560). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 13.). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชติกา ภาษีผล. (2559). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 1.). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรัฐมิ เสนาคำ. (2549). เหลียวหน้าแลหลังวัฒนธรรมป๊อป. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร องค์การมหาชน.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2544). พฤติกรรมการสอนดนตรี (พิมพ์ครั้งที่ 3.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2561). สาระดนตรีศึกษา : แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐภา วังขาวดี. (2551). ผลการเรียนรู้และความพึงพอใจ วิชาทัศนศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่สร้างมโนทัศน์ก่อนการเรียนรู้ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท].

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Central Library Srinakharinwirot university. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Tech/Nattika_W.pdf
- ดลฤดี ไชยศิริ. (2563). การส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบผสมผสาน ร่วมกับแนวคิดเกมิฟิเคชัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนผดุงนารี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. RMU Library. <https://bit.ly/46dWoQn>
- ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล. (2539). ลมหายใจ ดนตรี ชีวิต : การฝึกดนตรีเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต. บ้านเพลง.
- ทรงวิรัตน์ สดงาม. (2550). ศึกษาวิธีการคัดเลือกบทเพลงสมัยนิยมสอนเสริมหลักสูตรกีตาร์คลาสสิก ของครูโรงเรียนดนตรีสยามกลการ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหิดล]. Digital Research Information Center. <https://bit.ly/46gEtZk>
- ทิพาภรณ์ ศรีประสิทธิ์. (2557). กลวิธีการสอนขิมเพื่อพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของเด็ก [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหิดล]. National Research Council of Thailand. https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/MU.the.2014.247
- ทศนา แหม่มณี. (2564). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 25.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไทยรัฐ. (2564, 10 พฤศจิกายน). *T-Pop* ดนตรีและความบันเทิงที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ. Thairath Money. https://www.thairath.co.th/money/business_marketing/marketing/2238784
- ธนชัย พงษ์นาค. (2560). กระบวนการสอนขิมของอิตายูวี่ จินสลุต [สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหิดล]. Research Gateway. http://researchgateway.in.th/search/result_search/5b00f87a2931f1212925fec1ccb94424ac86f41681aa489a4363b09384d76ba2
- นิพนธ์ ธนรักษ์, และ กัลลยานี ดวงฉวี. (2551). เรียนรู้จักขิมด้วยตนเอง (พิมพ์ครั้งที่ 5.). สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิสราต์น ศิลปเดช. (2542). เอกสารคำสอนระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์เบื้องต้น. สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การวิจัยสำหรับครู (พิมพ์ครั้งที่ 1.). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2555). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 3.). สุวีริยา

ยาสาสน์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 9.). สุวีริยาสาสน์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2557). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล (พิมพ์ครั้งที่ 2.). สุวีริยาสาสน์.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2543). การวัดและประเมินผล (พิมพ์ครั้งที่ 2.). ภาควิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 10.). ศูนย์
หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). วิธีวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5.). ภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญวิษณุ สัมมา. (2557, 8 กรกฎาคม). ดนตรีศึกษา 1 Blogger.

<https://hs2kvo.blogspot.com/2014/07/8.html>

ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร [ปริญญานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร]. Central Library
Srinakharinwirot university.

http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Psy/Prakaithip_P.pdf

ประดิษฐ์ อินทนิล. (2547). โน้ตчим. ชลบุรีการพิมพ์.

ประภาส เกตุแก้ว. (2546). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อการให้บริการของฝ่ายทะเบียนรถ
สำนักงานขนส่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ [ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ]. Central Library Srinakharinwirot university.

http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Bus_Ed/Prapas_K.pdf

ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิด
เลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิด
เลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้
ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). จิตวิทยาอุตสาหกรรม. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

พงษ์พันธ์ พงษ์ไธยา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2.). พัฒนาศึกษา.

พรอณี ชูทัย เจริญจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5.). เมธีพิปส์.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8.). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัฒนา กิตติอาษา. (2546). คนพันธุ์ป๊อปปี้ : ตัวตนคนไทยในวัฒนธรรมสมัยนิยม. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร องค์การมหาชน.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2559). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 10.). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินิจ สังข์พันธ์. (2561). การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Research Report. <https://buuir.buu.ac.th/handle/1234567890/7389>
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, และ พเยาว์ ยินดีสุข. (2548). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แบนเนจเม้นท์.
- พิสนุ พองศรี. (2557). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4.). ด้านสุทธาการพิมพ์.
- พิสิษฐ์ เอมดวง. (2562). เพลงสมัยนิยมในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Academic Resource Center Mahasarakham University. <https://bit.ly/45ZoUp9>
- เพราพรรณ เป็เลียนภู. (2542). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5.). งานเอกสารและการพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2551). การเปลี่ยนผ่านการศึกษาเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ : หลักประการ 7 สำหรับการเปลี่ยนผ่านการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2.). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทร ด่านอุตรา. (2541). หากไม่ดูเป็นการรบกวนก็จะชวนมาศึกษา "Popular Culture" ข้อเสนอแนะบางประการ. รัฐศาสตร์สาร (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), 20(3), 351-363.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2549). การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มัทนา สุวรรณศรี. (2562). ลักษณะของบทเพลงแสดงความไว้อาลัยแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Academic Resource Center Mahasarakham University. <http://202.28.34.124/dspace/bitstream/123456789/634/1/58010180015.pdf>
- มาลินี บุญยรัตน์. (2559). ประสบการณ์การพัฒนาหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 1.). ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- รัฐสินธุ์ ชมสูง. (2565). การศึกษารูปแบบการเรียนการสอนและกระบวนการวิเคราะห์ทำนองหลักในเครื่องสายไทยของนักศึกษาเครื่องสายไทย ระดับปริญญาตรี วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์. วารสารพัฒนศิลป์วิชาการ, 6(1), 71-85.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). สารานุกรมศัพท์ดนตรีไทย ภาคคีตะ-ดุริยางค์ (พิมพ์ครั้งที่ 2.). ห้างหุ้นส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์.
- ฤทธิจักร คชะ. (2554). รูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มวัฒนธรรมย่อยในเจเนอเรชันวาย [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Office of Academic Resources Chulalongkorn University.
http://cuir.car.chula.ac.th/bitstream/123456789/27315/1/rittijak_ka.pdf
- วทันยา ดงาม. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแรงบันดาลใจเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการออกแบบของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. iThesis Srinakharinwirot University. <http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/311/1/gs571130092.pdf>
- วรรณวุฒิ วรรณการุณ. (2553). ผลของการใช้กิจกรรมดนตรี ตามแนวคิดของโคโคที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. iThesis Srinakharinwirot University. <https://ir.swu.ac.th/jspui/handle/123456789/842>
- วริยา อินพาเพียร. (2546). การพัฒนาชุดการสอนเพลงและการศึกษาทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. Silpakorn University Repository. <https://sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/8069>
- วิญญู ทรัพย์ะประภา. (2543). เพลงเพื่อพัฒนาการทางดนตรีสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา. ประสานมิตร ปสม.
- วิลาสินี ยะมะโน. (2556). การพัฒนาชุดการเรียนการสอนการเล่นขิมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. Chiang Mai University Digital Collections.
<https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:120021>
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2548). การวิจัยธุรกิจ. ดวงกมลสมัย.
- ศุภกร มรกต. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงอยู่ ของการเรียนรู้โน้ต

สากลเบื้องต้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยเพลงพื้นบ้านอีสานได้กับเพลง
ไทยสมัยนิยม [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Office of
Academic Resources Chulalongkorn University.

https://cuir.car.chula.ac.th/bitstream/123456789/26995/7/Suppakorn_mo_front.pdf

สถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2565, 8 ธันวาคม). *T-POP*กับการ
เปลี่ยนแปลงในวงการเพลงไทย. <http://ica.swu.ac.th/news/detail/2/163>

สมชาย วรภิเษมสกุล. (2559). การวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7.). โรงพิมพ์อักษร
ศิลป์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ศิลปะตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์
ครั้งที่ 1.). สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สุนีย์ ธีรดากร. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว สถาบันราชภัฏพระ
นคร.

สุเทพ บรรลือสินธุ์. (2537). พื้นฐานการดนตรีสำหรับครูประถมศึกษา. สุวีริยาสาส์น.

สุภกิจ ไส้ทัด. (2558). การวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา. บริษัท ปัญญา ปัญญา พรินติ้ง กรุ๊ป
จำกัด.

สุภชชา โพธิ์เงิน. (2554). การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้ วิชาดนตรีสำหรับนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4-6 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Office
of Academic Resources Chulalongkorn University.

<https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/29586>

สุภาพร คงดำ. (2561). ผลการจัดกิจกรรมการสอนดนตรีไทยประเภทขิมสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยประยุกต์ใช้วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Research Report.

https://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcims/files/57912261.pdf

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2559). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 12.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

หทัยธาร ฉัตรเลิศมงคล. (2564, 17 สิงหาคม). สำนวญก้าวต่อไปของ *T-Pop* และอุตสาหกรรมเพลง
ไทยสู่เวทีสากลผ่านคุณภาพจากวงการเพลง. The Standard. [https://thestandard.co/t-
pop-and-thai-music-industry-to-international-stage/](https://thestandard.co/t-pop-and-thai-music-industry-to-international-stage/)

อโนศิริ สุระตโก. (2565, 8 พฤศจิกายน). *T-POP* จะไปได้ไกลแค่ไหน? วิเคราะห์แนวโน้ม
อุตสาหกรรมเพลงไทยจะเป็นอย่างไร เมื่อทุกคนเข้าถึงเพลงได้ง่าย. Businessplus.

<https://www.thebusinessplus.com/t-pop/>

อนงค์สุลักษ์ณ ใยลออ. (2555). ดนตรีป๊อปกับพฤติกรรมของวัยรุ่นไทย : กรณีศึกษากลุ่มวัยรุ่นในเขต
พื้นที่กรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร].

Silpakorn University Central Library.

http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Anongsulak_Yaila-or/fulltext.pdf

อมรา สุขบุญสังข์. (2550). การใช้ชุดฝึกทักษะการเล่นขิม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
[วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. Chiang Mai University
Digital Collections. <https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:107326>

อัมภาวุธ สาคริก. (2550). เครื่องดนตรีไทย. สำนักงานอุทยานการเรียนรู้.

อารี พันธุ์มณี. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. ต้นอ้อ 1999.

อารี เพชรผุด. (2530). มนุษย์สัมพันธ์ในการทำงาน. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โอภาส สุวรรณโพธิ์. (2564). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึก
ทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต “พิบูล
บำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา [วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ]. iThesis Srinakharinwirot University. <http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/handle/123456789/1956>



ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธี พันธุ์วราท
รองคณบดี ฝ่ายบริหารและวางแผน คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์สุคนธา ชันเสนาะ
หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
3. อาจารย์ณิชาพร แก้วสถิตย์
อาจารย์กลุ่มประสบการณ์สุนทรียะทางศิลปะ
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์





บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 12412

ที่ อว 8718.1/447

วันที่ 29 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

เนื่องด้วย นายชัยณรงค์ นัยแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณันเศก ย่านเดิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธี พันธุ์วรารทร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม 2) แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม และ3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทร. 081 799 2644

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยณรงค์ นัยแก้ว และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรารณ วิทยานนท์)

รองคณบดีฝ่ายเทคโนโลยีดิจิทัล รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย



ที่ อว 8718/484

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

29 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก

เนื่องด้วย นายชัยณรงค์ น้อยแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณันต์เศก ย่านเดิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สุคนธา รอดพันธ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม 2) แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยณรงค์ น้อยแก้ว และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรารณ วิทยานนท์)

รองคณบดีฝ่ายเทคโนโลยีดิจิทัล รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081 799 2644



ที่ อว 8718/484

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

29 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เนื่องด้วย นายชัยณรงค์ น้อยแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลิขิตเสก ย่านเดิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ณิชาพร แก้วสถิตย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม 2) แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยณรงค์ น้อยแก้ว และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรารณ วิทยานนท์)

รองคณบดีฝ่ายเทคโนโลยีดิจิทัล รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081 799 2644



ที่ อว 8718/492

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

29 มกราคม 2567

เรื่อง ขออนุมัติขอพระราชทานเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก

เนื่องด้วย นายชัยณรงค์ น้อยแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณันต์เศก ยานเดิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายเลขรับรอง : SWUEC- 672064

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอพระราชทานเก็บข้อมูล โดยใช้ 1) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติขิม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม 2) แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติขิมเพลงไทยสมัยนิยม และ 3) แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติขิม กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จำนวน 4 ห้องเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่อาคาร JOSEPH ชั้น 2 ห้องเรียนขิม ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2567 ถึงเดือนมิถุนายน 2567 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุมัติขอพระราชทาน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรารณ วิทยานนท์)

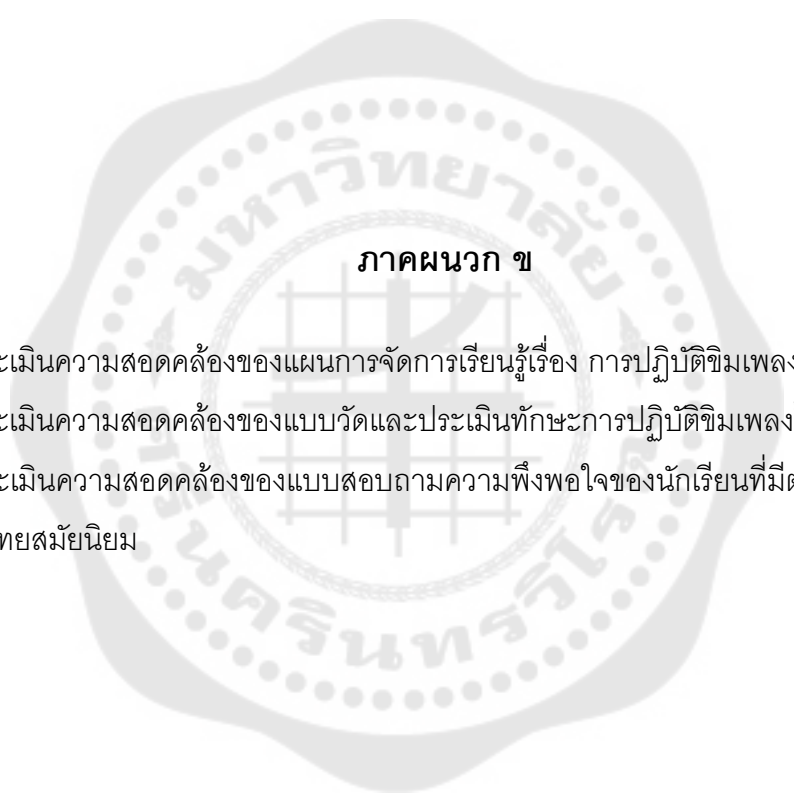
รองคณบดีฝ่ายเทคโนโลยีดิจิทัล รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081 799 2644



ภาคผนวก ข

- แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม
- แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม
- แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม

แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

คำชี้แจง แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องต่อแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ด้านมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับการพิจารณา ตามเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

ให้ +1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้
 ให้ 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้
 ให้ -1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องต่อการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	ความคิดเห็น		
	+1	0	-1
1. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วน เหมาะสม และสอดคล้องสัมพันธ์กัน			
2. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้			
3. สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และมีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับประถมศึกษา			
4. จุดประสงค์การเรียนรู้สามารถวัดและประเมินผลได้			
5. สาระการเรียนรู้มีความถูกต้อง เหมาะสมและใช้ประกอบการเรียนการสอนได้			
6. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
7. กิจกรรมการเรียนรู้จัดเรียงลำดับของการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม			

รายการประเมิน	ความคิดเห็น		
	+1	0	-1
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องและครอบคลุมกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
9. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมและสามารถช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้			
10. แผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนปฏิบัติได้จริง			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนน
แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

คำชี้แจง แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนน สำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องต่อแบบประเมินทักษะการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ซึ่งมีรายการประเมินท่าทางและบุคลิกภาพ จังหวะ ทำนอง คุณภาพเสียง และความแม่นยำ โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับการพิจารณา ตามเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- ให้ +1 หมายถึง แน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนสามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์การให้คะแนนในข้อปฏิบัตินั้นได้จริง
- ให้ 0 หมายถึง ไม่แน่ว่าเกณฑ์การให้คะแนนสามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์การให้คะแนนในข้อปฏิบัตินั้นได้จริง
- ให้ -1 หมายถึง เกณฑ์การให้คะแนนไม่สามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์การให้คะแนนในข้อปฏิบัตินั้นได้จริง

รายการประเมิน	คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน	ความคิดเห็น		
			+1	0	-1
ท่าทางและบุคลิกภาพ	4	ทำนอง การจัดลำดับตัว การก้มมองและการจับไม้ที่ถูกต้องตามหลักการปฏิบัติชมอย่างสม่ำเสมอหรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง			
	3	ทำนอง การจัดลำดับตัว การก้มมองหรือการจับไม้ผิดจากหลักการปฏิบัติชม 3-4 ครั้ง			
	2	ทำนอง การจัดลำดับตัว การก้มมองหรือการจับไม้ผิดจากหลักการปฏิบัติชม 5-6 ครั้ง			
	1	ทำนอง การจัดลำดับตัว การก้มมองหรือการจับไม้ผิดจากหลักการปฏิบัติชม 7-8 ครั้ง			

รายการ ประเมิน	คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน	ความคิดเห็น		
			+1	0	-1
จังหวัด	4	บรรเลงเพลงถูกต้องตามจังหวะอย่างสม่ำเสมอหรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง			
	3	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ3-4 ครั้ง			
	2	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ5-6 ครั้ง			
	1	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ7-8 ครั้ง			
ทำนอง	4	บรรเลงเพลงถูกต้องตามทำนองทั้งหมดหรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง			
	3	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 3-4 ครั้ง			
	2	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 5-6 ครั้ง			
	1	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 7-8 ครั้ง			
คุณภาพเสียง	4	บรรเลงเพลงให้เสียงมีคุณภาพชัดเจนทั้งหมด หรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง			
	3	บรรเลงเพลงให้เสียงมีคุณภาพไม่ชัดเจน 3-4 ครั้ง			
	2	บรรเลงเพลงให้เสียงมีคุณภาพไม่ชัดเจน 5-6 ครั้ง			
	1	บรรเลงเพลงให้เสียงมีคุณภาพไม่ชัดเจน 7-8 ครั้ง			
ความแม่นยำ	4	บรรเลงเพลงถูกต้องทั้งหมด หรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง			
	3	บรรเลงเพลงผิดพลาด 3-4 ครั้ง			
	2	บรรเลงเพลงผิดพลาด 5-6 ครั้ง			
	1	บรรเลงเพลงผิดพลาด 7-8 ครั้ง			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

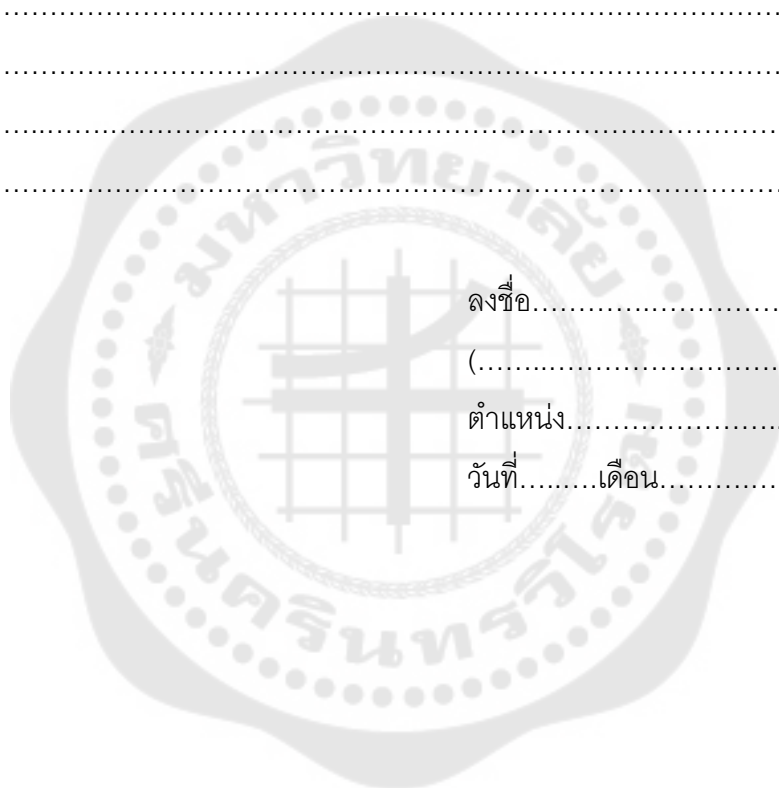
.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....



**แบบประเมินความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม**

คำชี้แจง แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องต่อแบบสอบถามความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม โดยใช้เพลงไทยสมัยนิยม ซึ่งมีรายการประเมินด้านครูผู้สอน สื่อ การเรียนการสอน เนื้อหาการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ช่องที่ตรงกับระดับการพิจารณา ตามเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

ให้ +1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามสามารถนำไปใช้ต่อหัวข้อการประเมิน
ให้ 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำถามสามารถนำไปใช้ต่อหัวข้อการประเมิน
ให้ -1 หมายถึง คำถามไม่สามารถนำไปใช้ต่อหัวข้อการประเมิน

รายการประเมิน	ความคิดเห็น		
	+1	0	-1
1. ด้านครูผู้สอน			
1.1 ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้			
1.2 ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างน่าสนใจ			
1.3 ครูใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมและเข้าใจง่าย			
1.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยได้			
1.5 ครูแนะนำการฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด			
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน			
2.1 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ทำการสอน			
2.2 นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ			
2.3 สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้เร็ว			
2.4 สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง			
2.5 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการปฏิบัติ			

รายการประเมิน	ความคิดเห็น		
	+1	0	-1
3. ด้านเนื้อหาการเรียนรู้			
3.1 เนื้อหาและบทเพลงมีความน่าสนใจและอยากเรียนรู้			
3.2 เนื้อหาและบทเพลงมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย			
3.3 เนื้อหาและบทเพลงมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน			
3.4 เนื้อหาและบทเพลงที่ใช้ฝึกปฏิบัติมีความยากง่ายที่เหมาะสม			
3.5 เนื้อหาและบทเพลงมีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน			
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ			
4.1 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้			
4.2 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องจังหวะและทำนองเพลง			
4.3 นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น			
4.4 นักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพในการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย			
4.5 นักเรียนสนุกสนานในการเรียนรู้			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ค

- ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติхим เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติхим เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ปฏิบัติхим เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ
- แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติхим เพลงไทยสมัยนิยมก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เพื่อหาผลต่าง (D) และผลต่างกำลังสอง (D^2)

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติม เพลงไทย
สมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วน เหมาะสมและสอดคล้องสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดสอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3. สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้และมีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับ ประถมศึกษา	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้สามารถวัดและประเมิน ผลได้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
5. สาระการเรียนรู้มีความถูกต้อง เหมาะสมและใช้ ประกอบการเรียนการสอนได้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
6. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
7. กิจกรรมการเรียนรู้จัดเรียงลำดับของการเรียน การสอนได้อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
8. การวัดและประเมินผลสอดคล้องและครอบคลุม กับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
9. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมและสามารถช่วย ให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ได้	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
10. แผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ ประกอบการเรียนการสอนปฏิบัติมได้จริง	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติซิม เพลงไทย
สมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการ ประเมิน	คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
			1	2	3		
ท่าทางและ บุคลิกภาพ	4	ท่าทาง การจัดลำดับ การ ก้มมองและการจับไม้ที่ ถูกต้องตามหลักการ ปฏิบัติซิม อย่าง สม่ำเสมอหรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	3	ท่าทาง การจัดลำดับ การ ก้มมองหรือการจับไม้ ผิดจากหลักการปฏิบัติ ซิม 3-4 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	2	ท่าทาง การจัดลำดับ การ ก้มมองหรือการจับไม้ ผิดจากหลักการปฏิบัติ ซิม 5-6 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	1	ท่าทาง การจัดลำดับ การ ก้มมองหรือการจับไม้ ผิดจากหลักการปฏิบัติ ซิม 7-8 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ ประเมิน	คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
			1	2	3		
จังหวัด	4	บรรเลงเพลงถูกต้อง ตามจังหวะอย่าง สม่ำเสมอหรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	3	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ 3-4 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	2	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ 5-6 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	1	บรรเลงเพลงผิดจังหวะ ไม่สม่ำเสมอ 7-8 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
ทำนอง	4	บรรเลงเพลงถูกต้อง ตามทำนองทั้งหมดหรือ ผิดพลาด 1-2 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	3	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 3-4 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	2	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 5-6 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	1	บรรเลงเพลงผิดทำนอง 7-8 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ ประเมิน	คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
			1	2	3		
คุณภาพ เสียง	4	บรรเลงเพลงให้เสียงมี คุณภาพชัดเจนทั้งหมด หรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	3	บรรเลงเพลงให้เสียงมี คุณภาพไม่ชัดเจน 3-4 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	2	บรรเลงเพลงให้เสียงมี คุณภาพไม่ชัดเจน 5-6 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	1	บรรเลงเพลงให้เสียงมี คุณภาพไม่ชัดเจน 7-8 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
ความ แม่นยำ	4	บรรเลงเพลงถูกต้อง ทั้งหมด หรือผิดพลาด 1-2 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	3	บรรเลงเพลงผิดพลาด 3-4 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	2	บรรเลงเพลงผิดพลาด 5-6 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	1	บรรเลงเพลงผิดพลาด 7-8 ครั้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนปฏิบัติжим เพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. ด้านครูผู้สอน					
1.1 ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
1.2 ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างน่าสนใจ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
1.3 ครูใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมและเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
1.4 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยได้	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
1.5 ครูแนะนำการฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
2.1 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ทำการสอน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2.2 นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2.3 สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้เร็ว	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2.4 สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2.5 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการปฏิบัติ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ คนที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
3. ด้านเนื้อหาการเรียนรู้					
3.1 เนื้อหาและบทเพลงมีความน่าสนใจและ อยากเรียนรู้	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
3.2 เนื้อหาและบทเพลงมีความชัดเจนและ เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
3.3 เนื้อหาและบทเพลงมีความต่อเนื่องและ เป็นลำดับขั้นตอน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
3.4 เนื้อหาและบทเพลงที่ใช้ฝึกปฏิบัติมีความ ง่ายที่เหมาะสม	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
3.5 เนื้อหาและบทเพลงมีความสอดคล้องกับ ความต้องการของนักเรียน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ					
4.1 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4.2 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องจังหวะ และทำนองเพลง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4.3 นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4.4 นักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพในการ เรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4.5 นักเรียนสนุกสนานในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติхим เพลงไทยสมัยนิยมก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก เพื่อหาผลต่าง (D) และ ผลต่างกำลังสอง (D^2)

นักเรียน คนที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	D^2
1	2	19	17	289
2	4	18	14	196
3	5	19	14	196
4	2	19	17	289
5	3	16	13	169
6	2	18	16	256
7	6	20	14	196
8	1	18	17	289
9	1	16	15	225
10	6	20	14	196
11	6	19	13	169
12	2	19	17	289
13	2	18	16	256
14	5	19	14	196
15	6	19	13	169
16	1	16	15	225
รวม	54	293	239	3605
$\bar{x}$	3.38	18.31	14.94	225.31
S.D.	0.73	0.48		



ภาคผนวก ง

- แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม
- แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม
- แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

สาระการเรียนรู้ ศิลปะ

รายวิชาดนตรี

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

เวลา 10 คาบ

ผู้สอน นายชัยณรงค์ นุ่มแก้ว

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

สาระที่ 2 ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด ป.6/1 บรรยายเพลงที่ฟัง โดยอาศัยองค์ประกอบดนตรี และศัพท์สังคีต

ป.6/4 ใช้เครื่องดนตรีบรรเลงประกอบการร้องเพลง ดนตรีที่มีจังหวะและทำนองง่าย ๆ

สาระสำคัญ

เพลงไทยสมัยนิยม บทเพลงไทยที่มีแนวดนตรี เนื้อหาที่สื่อสารถึงผู้ฟังให้เข้าใจความหมาย และอารมณ์เพลงได้ง่าย เข้าถึงผู้ฟังได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่จำกัดชนชั้น ได้รับความนิยมและความสนใจเป็นวงกว้างของสังคมไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเรียบเรียงทำนองเพลงไทยสมัยนิยมได้
2. นักเรียนปฏิบัติชมเพลงไทยสมัยนิยมได้

สาระการเรียนรู้

1. เพลงทรงอย่างแปด
2. เพลงกาลครั้งหนึ่ง

โน้ตเพลง ทรงอย่างแปด

----	---ด	---ร	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ร	---ม	---ร	-ด-ร	---ม	---ด
----	---ด	---ร	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ร	---ม	---ร	-ด-ร	---ม	---ด
----	---ด	-ด-ด	---ช	----	----	----	---ร
----	----	----	---ช	----	----	----	---ร
----	---ด	---ร	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ร	---ม	---ร	-ด-ร	---ม	---ด

โน้ตเพลง กาลครั้งหนึ่ง

----	----	----	---ร	---ม	---ช	---ม	----
---ร	---ม	---ร	---ท	---ร	---ร	---ท	---ร
----	----	----	---ร	---ร	---ร	---ม	---ช
---ช	---ช	---ม	---ช	---ล	---ท	---ร	---ท
----	----	---ท	---ล	---ท	---ล	---ช	---ม
---ช	---ม	---ร	---ท	---ร	---ม	---ท	---ร
----	----	----	---ร	---ร	---ร	---ม	---ช
---ช	---ช	---ม	---ช	---ล	---ท	---ร	---ท

กิจกรรมการเรียนรู้

คาบเรียนที่ 1 เพลงทรงอย่างแบด

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำขิมของตนเอง
- ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมให้นักเรียนทราบ
- ครูเปิดเพลงทรงอย่างแบดให้นักเรียนฟังและตั้งคำถามกับนักเรียนว่า “นักเรียนรู้จักหรือเคยได้ยิน เพลงทรงอย่างแบดหรือไม่ อย่างไร” และอภิปรายร่วมกัน
- ครูให้นักเรียนทบทวนพื้นฐานการปฏิบัติขิม ได้แก่ ทำนอง บุคลิกภาพ การจับไม้ หากไม่ถูกต้องครูเข้าไปแก้ไขเป็นรายบุคคลและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตาม ดังนี้

----	--- ด	--- ร	--- ม
------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติขิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1 บรรทัดที่ 1 ห้องที่ 1-4 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติขิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 2 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

----	--- ม	--- ด	--- ด
------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติขิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 2 บรรทัดที่ 1 ห้องที่ 5-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติขิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 2 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 1-2 หรือบรรทัดที่ 1 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-2 หรือบรรทัดที่ 1 ร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ
- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-2 หรือบรรทัดที่ 1 ให้นักเรียน

คาบเรียนที่ 2 เพลงทรงอย่างแบด

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-2 หรือบรรทัดที่ 1 โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 3 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

---	---ด	---ร	---ม
-----	------	------	------

- ครูอธิบายทำนองเพลงทรงอย่างแบดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งสังเกตโน้ตเพลงทำนองที่ 1 บรรทัดที่ 1 ห้องที่ 1-4 ซึ่งจะบรรเลงซ้ำกับทำนองที่ 3 บรรทัดที่ 2 ห้องที่ 1-4
- เมื่อนักเรียนเข้าใจเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 3 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลงทำนองที่ 1-3 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-3 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 4 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

---ร	-ด-ร	---ม	---ด
------	------	------	------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 4 บรรทัดที่ 2 ห้องที่ 5-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 4 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 1-4 หรือบรรทัดที่ 1-2 ต่อเนื่องกันเพื่อเป็นการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไข ข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-4 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงทรง อย่างแบด ทำนองที่ 5-8 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

----	---ด	---ร	---ม	----	---ม	---ด	---ด
-----	---ด	---ร	---ม	---ร	-ด-ร	---ม	---ด

- ครูอธิบายทำนองเพลงทรงอย่างแบดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งสังเกตโน้ตเพลงทำนอง ที่ 1-4 บรรทัดที่ 1-2 ซึ่งจะบรรเลงซ้ำกับทำนองที่ 5-8 บรรทัดที่ 3-4

- เมื่อนักเรียนเข้าใจเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-4 และทำนองที่ 5-8 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลงทำนองที่ 1-8 ต่อเนื่องกันเพื่อเป็นการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไข ข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-8 หรือบรรทัดที่ 1-4 ร่วมกับ เครื่องประกอบจังหวะ

- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-8 หรือบรรทัดที่ 1-4 ให้กับนักเรียน

คาบเรียนที่ 3 เพลงทรงอย่างแบด

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-8 หรือบรรทัดที่ 1-4 โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 9 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตาม ดังนี้

----	---ด	-ด-ด
------	------	------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 9 บรรทัดที่ 5 ห้องที่ 1-3 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 9 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 10 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

---ซ	---1	---2	---3	---ร	---1	---2	---3
---ซ	---1	---2	---3	---ร			

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 10 บรรทัดที่ 5 ห้องที่ 4-8 และบรรทัดที่ 6 ห้องที่ 1-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 10 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 9-10 หรือบรรทัดที่ 5-6 ต่อเนื่องกันเพื่อเป็นการเชื่อมต่อไปของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 9-10 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 11-14 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

----	---ด	---ร	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ร	---ม	---ร	-ด-ร	---ม	---ด

- ครูอธิบายทำนองเพลงทรงอย่างแบดให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งสังเกตโน้ตเพลงทำนองที่ 1-8 บรรทัดที่ 1-4 ซึ่งจะบรรเลงซ้ำกับทำนองที่ 11-14 บรรทัดที่ 7-8

- เมื่อนักเรียนเข้าใจเพลงทรงอย่างแบด ทำนองที่ 1-8 และทำนองที่ 11-14 ได้แล้ว
ครูให้นักเรียนบรรเลงทำนองที่ 9-14 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไข
ข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ
- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด ให้กับนักเรียน

คาบเรียนที่ 4 เพลงทรงอย่างแบด

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่อง
และปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- ครูชี้แจงรายการประเมิน เกณฑ์การให้คะแนน และข้อตกลงในการสอบรายบุคคลให้
นักเรียนเข้าใจตรงกัน

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูและนักเรียนเรียบเรียงทำนองเพลงทรงอย่างแบดร่วมกัน โดยเรียงทำนองที่ 1 ถึง
ทำนองที่ 14 ตามลำดับการบรรเลงของทำนองเพลง ดังนี้

----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด
----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด
----	---ด	-ด-ด	---ช	----	----	----	---ว
----	----	----	---ช	----	----	----	---ว
----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบดและแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองในแต่ละด้านของเกณฑ์การประเมิน

- ครูสังเกตการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบดของนักเรียนรายบุคคล พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง วิธีการแก้ไข และปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบดร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ
- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบดให้กับนักเรียน
- ครูชี้แจงเรื่องการซ้อมทบทวนเพลงทรงอย่างแบดในคาบถัดไป เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการทดสอบหลังเรียน

คาบเรียนที่ 5 เพลงกาลครั้งหนึ่ง

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมให้นักเรียนทราบ
- ครูเปิดเพลงกาลครั้งหนึ่งให้นักเรียนฟังและตั้งคำถามกับนักเรียนว่า “นักเรียนรู้จักหรือเคยได้ยิน เพลงกาลครั้งหนึ่งหรือไม่ อย่างไร” และอภิปรายร่วมกัน

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตาม ดังนี้

----	----	----	--- ร	--- ม	--- ซ	--- ม	----
------	------	------	-------	-------	-------	-------	------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1 บรรทัดที่ 1 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 2 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ร	--- ม	--- ร	--- ท
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 2 บรรทัดที่ 2 ห้องที่ 1-4 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 2 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 1-2 หรือบรรทัดที่ 1 ถึงบรรทัดที่ 2 ห้องที่ 1-4 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-2 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลง กาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 3 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ร	--- ร	--- ท	--- ร
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 3 บรรทัดที่ 2 ห้องที่ 5-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 3 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 1-3 หรือบรรทัดที่ 1 ถึงบรรทัดที่ 2 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-3 หรือบรรทัดที่ 1 ถึงบรรทัดที่ 2 ร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ

- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-3 หรือบรรทัดที่ 1 ถึงบรรทัดที่ 2 ให้กับนักเรียน

คาบเรียนที่ 6 เพลงกาลครั้งหนึ่ง

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำขิมของตนเอง
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติขิมเพลงทรงอย่างแบด โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-3 หรือบรรทัดที่ 1 ถึงบรรทัดที่ 2 โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 4 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตาม ดังนี้

----	----	----	--- ร	--- ร	--- ร	--- ม	--- ช
------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 4 บรรทัดที่ 3 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 4 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 5 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ช	--- ช	--- ม	--- ช
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 5 บรรทัดที่ 4 ห้องที่ 1-4 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 5 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 4-5 หรือบรรทัดที่ 3 ถึงบรรทัดที่ 4 ห้องที่ 1-4 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติขิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 4-5 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 6 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ล	--- ท	--- ร	--- ท
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 6 บรรทัดที่ 4 ห้องที่ 5-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 6 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง ทำนองที่ 4-6 หรือบรรทัดที่ 3 ถึงบรรทัดที่ 4 ต่อเนื่องกันเพื่อเป็นการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-6 หรือบรรทัดที่ 1-4 ร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ

- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่งทำนองที่ 1-6 หรือบรรทัดที่ 1-4 ให้กับนักเรียน

คาบเรียนที่ 7 เพลงกาลครั้งหนึ่ง

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 1-6 หรือบรรทัดที่ 1-4 โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูอ่านโน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 7 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตาม ดังนี้

----	----	--- ท	--- ล	--- ท	--- ล	--- ซ	--- ม
------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 7 บรรทัดที่ 5 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 7 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลง
กาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 8 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ซ	--- ม	--- ร	--- ท
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 8 บรรทัดที่ 6 ห้องที่
1-4 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียน
ปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 8 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง
ทำนองที่ 7-8 หรือบรรทัดที่ 5 ถึงบรรทัดที่ 6 ห้องที่ 1-4 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ
โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 7-8 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลง
กาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 9 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

--- ร	--- ม	--- ท	--- ร
-------	-------	-------	-------

- ครูอธิบายและสาธิตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 9 บรรทัดที่ 6
ห้องที่ 5-8 ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อ
นักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 9 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลง
ทำนองที่ 7-9 หรือบรรทัดที่ 5 ถึงบรรทัดที่ 6 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอย
แก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 7-9 ได้แล้ว ครูอ่านโน้ตเพลง
กาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 10-12 ให้นักเรียนฟังและอ่านโน้ตตามดังนี้

----	----	----	--- ร	--- ร	--- ร	--- ม	--- ซ
--- ซ	--- ซ	--- ม	--- ซ	--- ล	--- ท	--- ร	--- ท

- ครูอธิบายทำนองเพลงกาลครั้งหนึ่ง ให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งสังเกตโน้ตเพลงทำนองที่ 4-6 บรรทัดที่ 3-4 ซึ่งจะบรรเลงซ้ำกับทำนองที่ 10-12 บรรทัดที่ 7-8 โดยบรรเลงทำนองที่ 4-6 ในระดับเสียงสูงและกลาง ส่วนทำนองที่ 7-8 จะบรรเลงในระดับเสียงต่ำ ระดับเสียงกลางไปจนถึงระดับเสียงสูง

- เมื่อนักเรียนเข้าใจเพลงกาลครั้งหนึ่ง ทำนองที่ 4-6 และทำนองที่ 7-8 ได้แล้ว ครูให้นักเรียนบรรเลงทำนองที่ 7-12 ต่อเนื่องกันเพื่อดูการเชื่อมต่อของจังหวะ โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลกอลครั้งหนึ่ง ร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ
- ครูบอกข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขการปฏิบัติซิมเพลกอลครั้งหนึ่ง ให้นักเรียน

คาบเรียนที่ 8 เพลงทรงอย่างแบดและเพลงกาลครั้งหนึ่ง

กิจกรรมนำสู่การเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนนั่งประจำซิมของตนเอง
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบด โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่ง โดยครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด
- ครูชี้แจงรายการประเมิน เกณฑ์การให้คะแนน และข้อตกลงในการสอบรายบุคคลให้นักเรียนเข้าใจตรงกัน

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

- ครูและนักเรียนเรียบเรียงทำนองเพลงทรงอย่างแบดร่วมกัน โดยเรียงทำนองที่ 1 ถึงทำนองที่ 14 ตามลำดับการบรรเลงของทำนองเพลง ดังนี้

----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด
----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด
----	---ด	-ด-ด	---ช	----	----	----	---ว
----	----	----	---ช	----	----	----	---ว
----	---ด	---ว	---ม	----	---ม	---ด	---ด
----	---ด	---ว	---ม	---ว	-ด-ว	---ม	---ด

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงทรวงอย่างแบดและแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองในแต่ละด้านของเกณฑ์การประเมิน

- ครูสังเกตการปฏิบัติซิมเพลงทรวงอย่างแบดของนักเรียนรายบุคคล พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง วิธีการแก้ไข และปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

- ครูและนักเรียนเรียบเรียงทำนองเพลงกาลครั้งหนึ่งร่วมกัน โดยเรียงทำนองที่ 1 ถึงทำนองที่ 12 ตามลำดับการบรรเลงของทำนองเพลง ดังนี้

----	----	----	---ว	---ม	---ช	---ม	----
---ว	---ม	---ว	---ท	---ว	---ว	---ท	---ว
----	----	----	---ว	---ว	---ว	---ม	---ช
---ช	---ช	---ม	---ช	---ล	---ท	---ว	---ท
----	----	---ท	---ล	---ท	---ล	---ช	---ม
---ช	---ม	---ว	---ท	---ว	---ม	---ท	---ว
----	----	----	---ว	---ว	---ว	---ม	---ช
---ช	---ช	---ม	---ช	---ล	---ท	---ว	---ท

- ครูให้นักเรียนทบทวนการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่งและแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองในแต่ละด้านของเกณฑ์การประเมิน

- ครูสังเกตการปฏิบัติซิมเพลงกาลครั้งหนึ่งของนักเรียนรายบุคคล พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง วิธีการแก้ไข และปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อนักเรียนปฏิบัติผิด

กิจกรรมรวบยอด

- ครูให้นักเรียนปฏิบัติซิมเพลงทรงอย่างแบดและเพลงกาลครั้งหนึ่งร่วมกับเครื่องประกอบจังหวะ
- ครูชี้แจงเรื่องการซ้อมทบทวนเพลงทรงอย่างแบดและเพลงกาลครั้งหนึ่งเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการทดสอบหลังเรียน

การวัดและประเมินผล

รายการประเมิน	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์
การเรียบเรียงทำนองเพลงไทยสมัยนิยม	สังเกตทักษะการปฏิบัติซิม	แบบประเมินทักษะการปฏิบัติซิม	4 คะแนน หมายถึง ดีมาก 3 คะแนน หมายถึง ดี
ปฏิบัติซิมเพลงไทยสมัยนิยม	สังเกตทักษะการปฏิบัติซิม	แบบประเมินทักษะการปฏิบัติซิม	2 คะแนน หมายถึง พอใช้ 1 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

สื่อการเรียนรู้

1. ซิม/ไม้ตีซิม
2. กรับเสภา
4. แผ่นชาร์ตซิม
5. โน้ตเพลงทรงอย่างแบด
6. โน้ตเพลงกาลครั้งหนึ่ง
7. วีดิทัศน์เพลงทรงอย่างแบด
8. วีดิทัศน์เพลงกาลครั้งหนึ่ง

แบบวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

ลำดับ ที่	รายการวัดและประเมิน					รวม คะแนน (20)
	ท่าทางและ บุคลิกภาพ (4)	จังหวะ (4)	ทำนอง (4)	ความ แม่นยำ (4)	คุณภาพ เสียง (4)	

เกณฑ์ด้านคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
16-20	ดีมาก
11-15	ดี
6-10	พอใช้
0-5	ปรับปรุง

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนปฏิบัติชม เพลงไทยสมัยนิยม

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความพึงพอใจของนักเรียน ดังนี้
 ระดับ 5 = มากที่สุด ระดับ 4 = มาก ระดับ 3 = ปานกลาง ระดับ 2 = น้อย ระดับ 1 = น้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 1 ครูผู้สอน					
1. ครูมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้					
2. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างน่าสนใจ					
3. ครูใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมและเข้าใจง่าย					
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยได้					
5. ครูแนะนำการฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด					
ด้านที่ 2 สื่อการเรียนการสอน					
1. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ทำการสอน					
2. นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
3. สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้เร็ว					
4. สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง					
5. สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการปฏิบัติ					
ด้านที่ 3 เนื้อหาการเรียนรู้					
1. เนื้อหาและบทเพลงมีความน่าสนใจและอยากเรียนรู้					
2. เนื้อหาและบทเพลงมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย					
3. เนื้อหาและบทเพลงมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน					
4. เนื้อหาและบทเพลงที่ใช้ฝึกปฏิบัติมีความยากง่ายที่เหมาะสม					
5. เนื้อหาและบทเพลงมีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 4 ประโยชน์ที่ได้รับ					
1. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้					
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องจังหวะและทำนองเพลง					
3. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น					
4. นักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย					
5. นักเรียนสนุกสนานในการเรียนรู้					



ประวัติผู้เขียน

